

EDITURA DANUBIU

GAVIN HOLT

BANCA *dim*

HYDE PARK

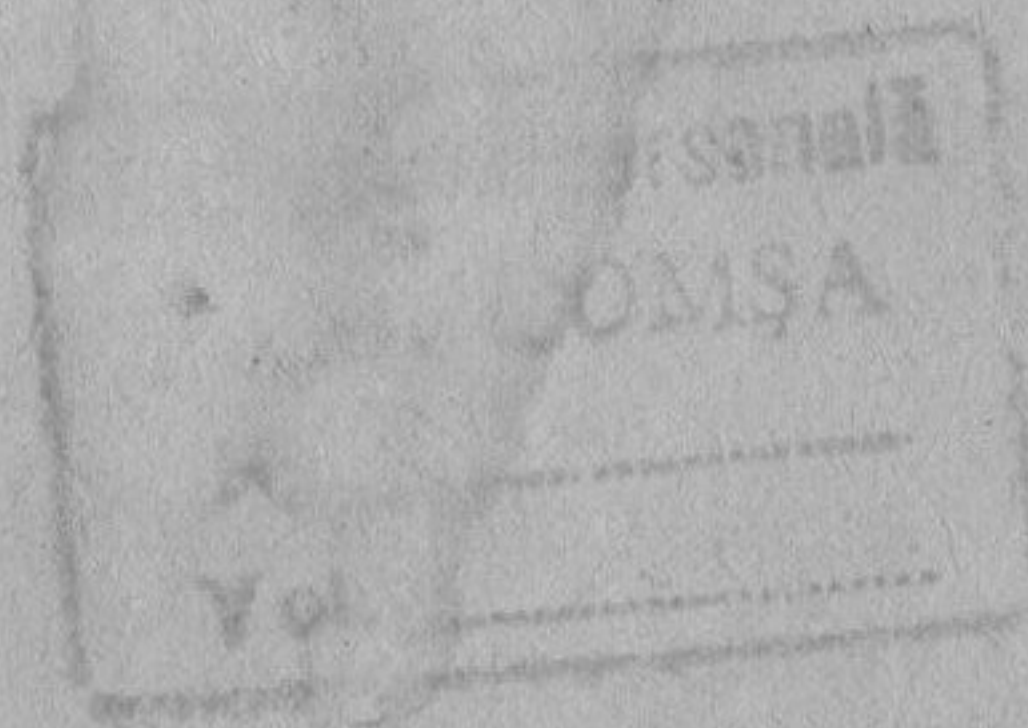

B A N C A

d i n

HYDE PARK

EDITURA
DANUBIU

8

Nici un roman nu va mai
captiva ca

AVENTURIERUL

de MAX BRAND

care constituie numărul 4 al acestei colecții

Este o capodoperă a celui mai faimos
scriitor *Yankey* din operele căruia
editura noastră a publicat până
în prezent: *Mistral*,
Seniorita Tovarăși la drum
și *Tigrul*

Banca din Hyde-Park

de Gavin Holt

Biblioteca personală

FAM. COMSA

Nr. 3397

Vol.

CAPITOLUL I

MISTERUL BANCII DIN HYDE PARK

O ceață ușoară voala linia arborilor din Hyde Park, ascunzând aproape complet serpentina, cufundată în somn. Imobilele din Park Lane — clădiri vechi sau moderne — dispăreau în negura acestei zile posomorâte. Doar lumini dela capătul căii Edgware își aruncau, neputincioase, palidele lor raze. Păreau a fi doar niște opaițe pâlpâind. Orașul mai dormea încă. Intensa circulație londoneză nu fusese încă reluată. Din când în când un autobuz străbătea în goană Oxford Street. La mari răstimpuri, vreun automobil întârziat, vestind trecerea lui prin sunete de claxon, dispărea după Bayswater Street.

...Denis Luke avea impresia că este singurul stăpân al Hyde Parkului. Dela Grosvenor Place, nici tipenie de om nu se abătuse în calea lui. Se plimba de mult pe eleganta alee Rotten Row fără să întâlnească în calea lui vreun călăreț galopând. Fautoanele lăptariilor trecuseră de acum spre Mayfair. Peroanele

caselor erau încă goale. Ceață și liniște desăvârșită peste tot. Nimic mai mult!

La o oră atât de puțin proprie plimbărilor, era foarte straniu de a întâlni un om prin Hyde Park. Indreptându-se spre Marble Arch, el fluera o arie pe care o auzise la Paris și-și rotea bastonul prin aer.

Numai unui om ciudat i s'ar fi putut întâmpla să sosească, pe un timp atât de întunecat, la șase dimineața, în gara Victoria. Dacă ar fi fost mai răbdător, Dennis ar fi putut să ajungă la Londra la o oră mult mai potrivită, călătorind confortabil cu expresul Calais—Dover. Dar, deși avea foarte mult bun simț, Luke era grozav de nerăbdător.

«Sunt, zicea el, — ca pentru a-și cere iertare, — victima eredității».

Era într'adevăr exact că toți cei din familia Luke erau vestiți prin firea lor impulsivă. Trecând, în ajun, prin fața gării Saint Lazaire, Denis se simțise deodată plictisit de «Orășul Lumină». Intrevăzu atunci posibilitatea ca a doua zi să prânzească împreună cu Madge în locuința ei din Portman Square și această dorință irezistibilă îl hotărîse să părăsească Parisul. Noaptea, pe când trenul gonia dealungul văii Senei, Denis își făcu socoteala că va ajunge la orele opt dimineața. Se înșelase însă! Expresul de Newhaven sosise în gara Victoria la șase și șase minute precis.

Ce ar fi putut face atât de devreme? Știa că Madge ținea foarte mult la somnul ei și că

ar fi mâniat-o mult dacă ar fi frezit-o înainte de opt. Nici măcar bucătăreasa nu venea la serviciu înainte de șapte și jumătate.

Așa dar, trebuia să găsească un mijloc de a petrece acest răstimp. Să se ducă la hotel? După atâtea nopți petrecute prin hoteluri, acest gând nu-l încânta deloc. Preferă să-și depună geamantanele la biroul de bagaje și s'o ia pe jos spre Portman Square. Până atunci, fie bucătăreasa sau femeia de serviciu vor sosi la lucru. Mai târziu, gândindu-se la extraordinara aventură în care avea să fie amestecat, își va ferici soarta care-i călăuzise pașii prin Park, la oră atât de matinală.

Cu cât se apropia mai mult de Marble Arch, cu atât se simțea mai singur și mai părăsit. Se mai uită încăodată la ceas — și constată, cu părere de rău, că era prea devreme pentru a se duce la Madge — când zări silueta unei fete ce se ascundea după un pom. În acelaș moment, își mai dădu seama că un om era în fața lui. Era însă atât de uimit de purtarea tinerei fete, încât nu-i dădu nici o atenție. Fata se plecă. De bună seamă, căuta ceva prin iarba din spatele băncii. Mișcările ei sovăitoare, speriate, dar repezi, îl făcură pe Denis să creadă că ea se temea ca nu cumva să atragă atenția acelui necunoscut. El se întreabă chiar dacă nu cumva era vreo somnambulă, care, sub impresia vreunui vis chinuitor îndeplinea un fapt vrednic de dojană.

Luke surâse. Găsise o explicație foarte simplă pentru a motiva prezența fetei. Fără în-

doială că în ajun trecuse pe acolo și pierduse vreun giuvaer sau vreun alt lucru de preț. Iar acum, revenise disdedimineață, nădăjduind că va găsi acel obiect. Impulsivul Mister Denis Luke, impresionat de disperarea ei, îndepărtă scaunele înșirate în fața băncii și sări pe iarbă, lângă tânăra fată.

— Ați pierdut ceva?, o întrebă el, scoțând pălăria, v'aș putea ajuta?

Surprinsă, fata se ridică și dădu un țipăt scurt. Rămase apoi nemișcată. Părea înspăimântată. Denis fu turburat de frumusețea și de emoția ei.

Fata ei palidă părea lipsită de orice suflu de viață, sub efectul teroarei. Se dădu un pas înapoi, întinse brațul ca pentru a se apăra, se întoarse și o rupse la fugă.

— Stai puțin!, îi strigă Luke năzuind să liniștească și să-i vină într'ajutor.

Dar ea nu răspunse. Fugi după ea, în direcția porții dinspre Park Lane. Acolo, aștepta un automobil. Fata se așeză la volan și porni imediat. Se îndreptă spre Piccadilly. Luke era dezamăgit și respira greu. Era furios că-i scăpase prilejul unei încântătoare aventuri. Pentru a nu o uita, își scoase din buzunar un mic carnetel în care obicinuia să schițeze, oriunde s'ar fi aflat, figurile oamenilor ce-l interesau, — o distracție ca oricare alta, de a-și petrece plăcut timpul. Incercă să reproducă în grabă minunatele trăsături ale celei care dispăruse atât de ciudat.

Apoi vârî carnetul în buzunar, se uită din nou la ceas și o porni spre Marble Arch. Banca era tot ocupată. Omul care citea un

ziar cu siguranță că nu-și dăduse seama de cele petrecute puțin mai înainte. Luke îl examină cu mai multă atenție. Sprijinit de apăratarul băncii, cu picioarele în pantofi de lac date puțin înapoi, părea foarte cufundat în citirea ziarului larg deschis. Era înalt și purta joben și un pardesiu elegant de seară.

«Probabil că și-a petrecut toată noaptea aici», gândi Denis. «Totuși nu aici — și mai ales nu pe un asemenea timp — este locul să citești «Times» ul. Trebuie să fie o fire tare curioasă. Tot e prea devreme ca să mă duc la Madge. Ce-ar fi să mă așez puțin lângă acest tip original?»

Se așeză la celălalt capăt al băncii și deschise un ziar cumpărat în gară, dar străinul rămase nepăsător și continuă lectura, fără să întoarcă capul măcar. Denis era mult mai sociabil. De fiecare dată când citea vreun titlu interesant scotea o exclamație. În cele din urmă, din cauza firii curioase, se plecă deasupra umărului necunoscutului pentru a vedea ce articol îl putea interesa atât de mult. «Times» ul era deschis la pagina economică. Și pentru că tovarășul lui de bancă rămase și de astă dată nemiscat, se apropie și mai mult de el. Atunci își dădu seama că el nici nu citea de fapt. Tintea doar ziarul cu o privire fixă. Denis se cutremură.

«Nu este mai deștept decât mine!», gândi el. Suntem amândoi niște caraghioși așezați pe o bancă în parc, citind sau încercând să citim lucruri lipsite de orice interes, în vreme ce circulația între Edgware Road și Ox-

ford Street devine din ce în ce mai mare. Bcurând, automobilele vor mişuna tot atât de numeroase ca frunzele, iar Madge, căscând, îşi va îmbrăca un capot».

Londra se deştepta, dar nimeni nu trecea pe acea alee. Şi totuşi Luke nu se mişca. Decând zărise ochii speriaţi ai tinerei fete, fusese cuprins de un fel de sentiment apăsător. Pentru a risipi impresia ce-l apăsa, încercă să admire peisagiul din faţa lui. Adesea, Londra făcea impresia unui misterios şi sinistrul oraş. Park Lane nu avea nici un ascunziş pentru Denis. Cunoştea fiecare colţişor, fiecare lucru: platanii cu ramurile lor întortochiate, monumentală poartă de fier cizelat dela marginea parcului, chiar şi prăvăliile sau casele din apropiere. Deci, nimic care să-l înspăimânte. Cu toate acestea, acolo, spre sfârşitul Căii Edgware se ridică pe vremuri spânzurătoarea lui Tyburn Tree. La doi paşi de această bancă, fuseseră spânzuraţi Jack Sheppard şi Jonathan.

Aducându-şi aminte de toate acestea, Denis dădu din umeri şi privi din nou spre vecinul său. Zări atunci pe bancă, pe jumătate ascuns de cutele pardesiului un mic tub verde.

— Iertaţi-mă domnule, zise el, nu cumva v'aţi pierdut ţigareta?

Nici un răspuns. Obrazul sever, prelung şi osos, cu mustaţă neagră şi nasul drept rămas nemişcat.

«Trebuie să fie surd, gândi Denis. Sau poate chiar şi mut.

Ridică țigareta și strigă cu glas tare:

— Ei prietene, aceasta nu-ți aparține?

Dar privirile necunoscutului fixau mereu pagina financiară a ziarului.

Atunci Denis îl lovi cu o mână pe umăr, iar cu cealaltă îi întinse obiectul găsit. Nici o mișcare. Luke rămase înmărmurit. Mai întâi la fața ceea, apoi individul acesta. Ce erau fantome sau nebuni? Totuși nu și pierdu curajul. Luă țigareta și o mișcă prin fața privirii necunoscutului. Nu vroia să creadă trista realitate. Gândea că vecinul lui doar me, dar cine ar fi putut dormi cu ochii deschisi? Poate că nenorocitului îi era rău sau avea o criză de epilepsie? Era mai bine să-l deștepte. Il zgudui. «Times»-ul căzu pe pământ. Genunchii necunoscutului se clătinară. Trupul lui se plecă înainte.

— Ascultă, strigă Denis din ce în ce mai speriat, nu poți rămâne astfel aici... Vrei să mă duc să caut un taxi?..

Se întrerupse. Dinții îi clănțăniră în gură. Capul acelui bărbat se sprijinea acum de genunchii lui, iar în ochii lui cenușii și stinși, Denis citi răceala morții. Se dădu brusc în lături. Trupul căzu depe bancă pe aleie. Prin pardesiul deschis, Denis observă o vestă albă și o cămașă plină de sânge. Mănerul pumnalului care produsese moartea se distingea foarte bine.

Inima lui Denis începu să bată cu putere. Degetele i se încleștară. Totuși nu se putea hotărî să părăsească banca aceea. Inchise ochii pentru a nu mai vedea sinistrul specta-

col. Zădarnic însă! Cu neputință să scape de imaginea lui. Un tremur puternic îl făcu să-și recapete stăpânirea de sine. O luă la fugă spre Marble Arch ținând într-o mână bastonul, iar într'alta un obiect de care nu-și mai amintea nimic acum. Lângă gard zări un sergent căruia îi făcu semn de departe.

Politiștii așteptă că Denis să se apropie de el. Luke nu era însă în stare să scoată un singur cuvânt. Strănută. Își scoase batista din buzunar. În acel moment obiectul, pe care-l ținea strâns în mână, îi scăpă jos. De o-
bea într'un târziu, putu să articuleze câteva cuvinte.

— Puțin mai încolo... aci, în parc... se află un om mort!

CAP. II

LA SCOTLAND-YARD

Ziarele de după amiază, vesteau cu titluri mari, că pe o bancă din Hyde-Park, fusese găsit trupul lui Gannet Balt străpuns de un pumnal. Articolele nu povesteau decât foarte puține amănunte despre împrejurările în care fusese făcută această descoperire. Pe o altă pagină se puteau citi câteva însemnări necrologice despre Sir Gannet Balt care-și creiase o situație impunătoare în lumea financiară a Londrei. Afacerea părea foarte greu de rezolvat și înconjurată de prea mult mister pentru a îngădui unele ipoteze. Abia mai târziu, spre seară, ziarele dădură câteva știri senzaționale asupra realei poziții a lui Balt. În urma unor sunuri de fraudă, acțiunile unui grup industrial cunoscut sub numele „grupul Gannet Balt” scăzuseră vertiginos. Comiteul Burselor luase

Imediat în cercetare această chestiune. Se aflase că directorii întreprinderii Balt fugiseră în Europa, ba chiar doi dintre ei plecaseră cu un avion particular a cărui urmă fusese pierdută. O anchetă mai amănunțită descoperi că Balt întemeiase mai multe fabrici de obiecte casnice și că pusese la cale o afacere dubioasă de comision, în care capitalul clienților nu exista decât pe hârtie. Toate întreprinderile lui își închiseră deodată porțile. Directorii și contabilii disoară lăsând doar câțiva funcționari, cari nu-și puteau lua nici o răsunere. Irevocabilă concluzie era ca complicitatea lui Balt nu aseră decât cel dintâiu prilej pentru a-și desvălui planurile iar irevocabilă se voise ca tocmai moartea șefului să le dea acest prilej.

...Când, a doua zi, Denis Luke fu rugat să se prezinte la Scotland Yard, nu se cunosteau încă toate amănuntele carierei financiare a lui Gannet Balt.

Cu multă nărare de rău, Luke trebui să dea curs invitației politienesti. Era atât de obosit și se simtea atât de rău încât, urcând scările Yardului se temea ca nu oimva la anchetă să fie cuprins de un somn adânc. Povestise întâmplarea din aiun de nenumărate ori: sergentului, celor doi comisar care veniseră la el, lui Madoe care recora că nu fusese ea aceea care să desconească trupul mortului, lui Wambu care voia să cunoască cele mai mici amănunte și înfârșit numeroșilor reporteri, atât de curioși, cari asediaseră — de drept cuvânt — apartamentul din Portman Square.

Si cu cât repeta această povestire, cu atât

era mai turburat. Dimineața, adresându-se aceluiași sergent, liniștit și grav, procedase în mod brusc, așa cum ar fi făcut oricare din strămoșii lui. Dar el nu pomenise nimic despre un fapt de mare însemnătate. Nu spusese nimic despre întâlnirea cu aceea fată misterioasă, care dispăruse atât de grăbit.

La început, nu regretă deloc această tăcere. Cei din familia Luke nu se gândeau niciodată la urmări. Mai târziu însă, de câte ori își aducea aminte de faptele petrecute, înainte de descoperirea cadavrului lui Balt, era cuprins de o mare mâhnire.

După masa de prânz, Madge, uitându-se în carnetul lui de desene, nu se putu împiedica să nu strige văzând chipul unei femei:

— Ce încântătoare e! Pare însă atât de turburată! Cine este?

Ridicând din umeri, el răspunse nepăsător:

— De unde vrei să știu? O ființă pe care am întâlnit-o undeva. În orice caz, desenul e foarte nereușit și nu seamănă deloc cu ea.

Pătrunzând în birourile poliției metropolitane, Luke se gândea la tânăra fată. De altfel toată ziua gândurile lui fuseseră îndreptate spre ea. Teamă cu totul neînțeleasă de care i-o citise pe obraz, îl lega și mai mult de ea. Bineînțeles că ea n'avea de unde să știe că el o proteja. Pentru a o apăra el se făcea instrumentul ei... Înlocuiri: un instrument! Nu! Cu neputință! Ea nu avea nici o legătură cu crima. Atât de frumoasă cum era, nu putea fi decât nevinovată.

14 — Cu toată nelinistea și oboseala lui, Denis — atunci când pătrunse în biroul inspectorului

Burchell — își dădu toată osteneala să nu pară deloc turburat.

Mai întâiu, privirile detectivului se fixară curioase asupra lui. Apoi șovăi, crezând că fără să vrea intrase în alt birou. Fără îndoiață, nu putea crede că bărbatul care stătea la masa de lucru putea fi un inspector de poliție. Ar fi putut fi cel mult un artist de cinema, un actor, un erou de roman, un rentier sau înfățișat un tânăr din înalta societate, îmbrăcat foarte elegant, căruia Denis i-ar fi cerut cu plăcere adresa croitorului său.

— Domnule Luke, începu inspectorul, n'as vrea să vă plictisesc prea mult timp. În niciun caz nici un minut mai mult decât e necesar. Aș dori să fiu mai amplu lămurit asupra câtorva lucruri. Azi dimineață era o ceață deasă, nu-i așa?... Apoi — și vă întreb aceasta numai din simplă curiozitate — cum se face că v'ați așezat pe o bancă din Hyde-Park pentru a citi Times-ul?

Denis care se pregătise să repete povestirea sa, fu foarte surorîns văzând că este surors la un interogatoriu fără de lecătură.

— L-am văzut pe celălalt citind și mi-a venit gândul să-l imit.

— Pe celălalt!!!? repetă Burchell, încrunțând sprâncenele. Vrei să spui, frupul celuilalt?

— Da! Intocmai! Mortu! Era foarte de vreme. Sosisem cu trenul din Paris și vroiam să mă duc la soră-mea, Lady Treves. Știti cine e, soția bătrânului Wamby. Era încă prea de vreme, iar Madge soră-mea, nu...

— Da, întrerupse Burchell, îl cunosc bine pe

Sir Walter Treves. Să trecem acum la altceva. Lămurește-mi te rog chestiunea port-țigaretei.

— Sunt foarte nedumerit în această privință. Probabil că mi-a scăpat pe când mă grăbeam spre sergentul dela Marble Arch. Când m'am sculat de pe bancă o țineam în mână.

— Spune-mi te rog exact unde ai găsit-o?

— Pe bancă... S'ar fi crezut că mortul se așezase pe ea. Era ascunsă sub o cută a perdelei. Am crezut că a pierdut-o. Am ridicat-o și i-am întins-o. M'ar mira foarte mult să aibă o însemnătate mai mare decât cea pe care i-am acordat-o eu.

Burchell se ridică. Părea plictisit.

— Iată, zise el, cum mi-a fost descrisă: un tub de jad lung de trei centimetri, înconjurat de un cerc subțire de aur. Spune-mi era chiar așa?

— Da, afirmă Luke.

— Si nu ai mai găsit-o. Bănuiesc că te-ai întors înapoi.

— Da, da. Detectivul Tyrel a căutat-o împreună cu mine. Fără niciun rezultat însă. Cineva o fi ridicat-o. Dacă vrei voi da un anunț la ziar.

— Nici nu te gândești la un astfel de lucru. Momentan, vom lăsa la o parte povestea acestei țigarete. Mi-ai spus că apropiindu-te de bancă, nu te-ai întâlnit cu nimeni. E adevărat?

Denis simți că-i tremurau picioarele. Deschise ochii mari și se feri de privirile inspectorului.

Sosise momentul de a se angaja cât mai adânc în echivoc.

Pentru nimic în lume n'ar fi fost în stare să

trădeze firea cavaleriească a strămoșilor săi. Nu va pomeni nimic despre tânăra fată. Ar fi vrut să răspundă cât mai natural, dar ezită și polițistul observă șovăiala lui.

— Ei bine! domnule Luke, îl întrebă el cu glas nepăsător.

— N'am văzut pe nimeni care ar putea să aibă vreo legătură cu afacerea care ne preocupă.

— Știu. Dar ce vrei să înțelegi prin acesta „pe nimeni care să aibă vreo legătură cu afacerea care ne preocupă?”

— Când am intrat în Hyde Park am văzut una sau două persoane, deși impresia mea înainte de a mă apropia de bancă, era că parcul era gol. Căteți convins că nu mă gândeam deloc la o crimă... și nici la ceva asemănător. Atunci când ai vreo bănuială, te uști deo-biceiu în jurul tău pentru a-l găsi pe ucigaș. Dar eu știam că omul acela e mort, credeam că-și citește ziarul. Chiar atunci când m'am așezat lângă el am observat că privirea lui era foarte ciudată, am crezut că doarme sau că era în prada unei crize de catalepsie...

Păstrând mereu aceeași înfățișare binevoitoare, Burchell îl privea cu răceală și asprime, în timp ce Denis, atintindu-și ochii spre ușă, nu se gândea decât la tânăra fată. Acum era convins că ea se dusesese în parc pentru a-și căuta țigăreța pierdută, în ajun și că rămăsese înspăimântată descoperind mortul. Totuși continuase să caute, fără a bănuî că obiectul pierdut se afla ascuns între cutele pardesiului. Numai astfel s'ar fi putut explica graba ei, atunci când îl zărise pe Luke.

Bineînțeles că n'avea nici o legătură cu Balt. Desigur că nu-l mai întâlnise niciodată până atunci. Iar el, nu o va sili să înfrunte întrebările poliștilor sau ale judecătorilor. Era fericit că pierduse țigara. Datorită acelui obiect, fa'a ar fi putut fi descoperită și numai Dumnezeu știa ce ar fi putut inventa un om ca Burchell.

-- Ai dreptate, domnule Luke. Mai este un lucru pe care mi l-ai putea explica. Mi-ai face un mare serviciu. Ești primul care l-ai văzut pe mort așezat pe bancă. Dumneata l-ai răsturnat?

— Da. Nici nu mă gândeam că...

— Nu-ți aduc nici o învinuire pentru aceasta, domnule Luke. Oricine ar fi procedat la fel. Dar trebuie să pricepi însemnătatea lucrului. Balt se sprijinea de spătarul băncii. Părea că citește. Mi-ai putea spune cum ținea ziarul?

Denis care obișnuia să deseneze, reținea amănuntele lucrurilor. După un minut de gândire ceru o foaie de hârtie. Burchell îl privea cu atenție pe cel care mânua creionul cu atâta exactitate și dibăcie.

— După cum vă închipuiți, îl desenez așa cum l-am găsit pe bancă. Ținea jurnalul în mână stângă.

— Desigur că nu-l ținea prea strâns din moment ce ziarul a căzut ne ios. Dar mâna dreaptă?

— Era ascunsă sub ziar.

— Ți mulțumesc, zise inspectorul. Înainte de a pleca vreau să te mai întreb dacă nu mai ai de adăugat ceva la declarațiile pe care le-ai făcut?

Ochii săi nu mai părea amabili, reflectau dimpotrivă un fel de sfidare sumbră, precisă chiar,

Il scruta cu privirea pe Denis, ca și cum ar fi vrut să-l catalogheze în mintea lui. „Un om înalt, vânos, un adevărat atlet, își zise el. Pare foarte îngrijit. Nu e delor turburat. Are o privire dreaptă, deși cam agresivă. Foarte bogat și foarte elegant îmbrăcat. Probabil un trândav sau un amator care ar fi fost un actor minunat dacă ar fi fost nevoit să-și câștige existența”.

După această amănunțită cercetare, inspectorul reveni la întrebarea sa:

— Așa dar, nimic de adăugat?

— Nu, răspunse Denis ridicându-se. Rămân însă la dispoziția dumneavoastră. Dacă veți avea cândva nevoie de mine, chemați-mă. Locuiesc la cumnatul meu Treves.

CAPITOLUL III

PROFESORUL BASTION

Denis mercea dealunoul marelui Tamisei. Ceata din zori se risipise. Noaptea se anunța luminoasă și înstelată. Sprijinit cu coatele pe parapet, Luke privea linia serpuitoare a fluvului al cărui susur molcom se auzia în departare sub bolțile podului Westminster. Chiar în orele de mahnire, acest spectacol îl îmbăta. Se simtea legat de acest fluviu, nu numai din cauza poeziei lui, nu numai din cauza serpușii undelor sale, dar și pentru modestia pe care milenara Tamisa, cu trecutul ei glorios, o dovedea celor slabi și sovăelnici.

Un remorcher, trăgând în urma lui șlepură încărcate trecu prin fața lui. Denis privi îndelung

umbrele ce alunecau pe fluviu. Apoi, trezindu-se din reverie, își continuă drumul spre Westminster. Cadranul luminos dela Big Ben arăta că-i ora șase și douăzeci. În preajma statuiei războiniceii Boadicee, forfoteau sute de mașini. Denis se îndreptă spre Whitehall. Brusc, avu impresia că este urmărit. Un om scund, îmbrăcat cu un pardesiu de ploaie și având la gât un șal gros, venea în urma lui. Oare ce însemna aceasta? Dar... ce-i păsa lui? Oare omul acela n'avea și el dreptul să se plimbe? Totuși Denis își încetini mersul năzuind că necunoscutul îl va depăși. Se înșelase. Se opri, prefăcându-se că admiră vitrina unui negustor de cărți poștale ilustrate, dar privind cu coada ochiului în urma lui. Urmăritorul se oprise și el, citind lista de mâncare afișată la intrarea unui restaurant. Denis traversă strada și se urcă într'un autobuz. Intorcându-se, văzu că necunoscutul îl urmărise. Fără îndoială că-l supraveghea. Luke era furios. Coborî la Trafalgar Square. De acolo luă trenul subteran spre Piccadilly Circus. Se îndreptă din nou spre Strand. Neliniștea lui evidentă, îl trăda. Își dădu seama de aceasta, dar era prea târziu pentru a schimba tactica. După atitudinea bănuitoare a lui Burchell ar fi trebuit să se aștepte să fie urmărit de politie. Cu toate acestea, toți doctorii, chiar și medicul legist susținuseră că Balt murise înainte de sosirea trenului din Newhaven. Dar poate că bănuiau că el nici nu călătorise în acea noapte. Denis se opri lângă un felinar și-și scoase pașaportul din buzunar. Cercetă cu atenție vizele. Totul era în ordine: stam-pila comisariatului din Dieppe cu data zilei din

ajun. Totuși această dovadă a bune sale credințe nu-l liniștea îndeajuns. Stia că se făcuse vinovat de un alt lucru. Nu putea bănuî ce-i rezerva poliția sau Burchell. Se simțea foarte singur, lipsit de orice apărare. Iar acel spion, care nu-l slăbea nici o clipă din ochi...

Dacă s'ar fi oprit să-i ceară socoteală, ar fi fost învinuit de insulte aduse unui funcționar de stat în exercitiul funcțiunii lui. Nu avea destulă deprindere. Avea nevoie de un sfat. Dar nici Madge și nici Wamby — mai prost decât nevas-tă-sa — nu i-ar fi putut spune ce are de făcut. Necunoscutul se opri în fața unei prăvălii de perle false și privea cu atenție șiragurile din vitrină, ca și când ar fi vrut să cumpere unul. Larma străzii stingherea cursul gândurilor lui Denis. Deodată își aminti că printre prietenii lui exista cineva care se pricepea destul de bine în lucrurile poliției și în știința criminalologiei.

Se sui într'un taxi și dădu șoferului adresa. Dar, pe drum, își aminti că prietenul lui se nufase. Era furios împotriva lui însăși. Era mai zăpăcit decât un licean îndrăgostit. Din fericire putu citi pe poarta dela intrare:

Roq adresați corespondența în Fordis Place
No. 13. W. I.

Sări într-o altă mașină și se duse la noua adresă. Străbătând piața Pall Mall avu ciudata impresie că necunoscutul care-l urmărise se ară-lase de roata din spate. Se uită pe geam și văzu un automobil care venea în urma lui. Străbătu Saint James Street, Piccadilly Circus și se opri în

fața numărului 13 din Fordis Place.

Luke coborî din mașină, plăti și sună la poartă. O figură cunoscută veni să-i deschidă.

— Vyler, dar pentru ce vă mutați atât de des? Profesorul este acasă?

— Da, domnule. Și domnul major... Dar trebuie să vă spun că în casă e o harababură întreagă. Tocmai ne pregăteam să orânduim lucrurile.

— Nu face nimic. Lada cu whisky e deschisă? Mi-e tare sete.

— Prea bine, d-le. Poftiți pe aci.

Vyler deschise ușa biroului. Confortabil instalat într-un fotoliu de piele, profesorul Luther Bastion își fuma liniștit țigara. Intoarse capul spre ușă și-l zări pe Luke.

— Denis, dragul meu, ce mai faci? Nu te-am văzut de mult timp.

— Nu e chiar atât de mult, dar te-ai mutat de atunci.

— Da... și aceasta din pricina lui Vyler. Viaductul dela Charing Cross care trecea pe d'na ntea ferestrelor casei mele era contrar gusturilor lui estelice. Nădăjduiesc că de data aceasta vom sta mai mult timp aici. În orice caz, cartierul este foarte plăcut.

— Și apoi clubul tinerilor conservatori este atât de aproape... adăugă cu tristete maiorul Kettering Bevis care, după ce orânduise niște cărți pe un raft, se apropiase de Luke. Sune-mi tineri cum o mai duci?, i se adresă el. Am auzit că te-ai făcut vestit cu afacerea cea din Hyde Park.

— Tocmai de aceea am venit să mă sfătuiesc cu profesorul.

Și fără altă introducere, Denis pătrunse de-a dreptul în miezul subiectului. Se arătă a fi foarte mânios din cauza bănuelilor pe care Scotland Yardul le îndrepta împotriva lui.

— Dece sunt urmărit? În ce scop? Dumneata ai lucrat cu ei. Trebuie să știi ce înseamnă toate acestea. Oare bănuiesc că l-am omorât pe Balt? Oare mă socotesc a fi complicele ucigașului? Un cetățean liber trebuie să se plece în fața uneltirilor poliției? Vreau să știu care e părerea dumitale și să-mi spui ce am de făcut. Trebuie oare să-mi angajez un avocat?

— Ai puțină răbdare, Denis, spuse profesorul clipind din ochi.

Furia tânărului său prieten îl făcea să suradă. Bastion nici n'avea de unde să bănuiască că va fi prins în lanțurile unei afaceri, poate cea mai ciudată și mai misterioasă din toată cariera lui criminalistă.

— Te înseli, îi zise Bastion lui Denis, instructorul Burchell este un om foarte inteligent. Dacă ar fi pus pe cineva să te urmărească, cu siguranță că nu ți-ai fi dat seama de aceasta. În orice caz, nu are niciun motiv să te spioneze.

— Tot astfel m'am gândit și eu. Mă-rind însă că individul acela mă așteaptă în fața porții.

— Calmează-te, îl sfătuî profesorul ridicându-se pentru a telefona la Scotland-Yard.

Maiorul se apropie prieteneste de Denis și-l întrebă de sănătate, de aceea a lui Madge și a cumnatului său.

Bastion era furios din cauza încetineii funcțio-

narelor dela telefoane. Insfârșit obținui legătura:

— Ia spune-mi, Burchell, se adresează el inspectorului, de ce ai pus să-l urmărească pe Luke?

— Mai repetă-mi odată cele ce-ai spus, răspunse Burchell surprins. Nu te-am înțeles prea bine.

— De când a plecat dela dumneata, un om îmbrăcat într'un pardesiu albastru și având la gât un fular cafeniu se ține scara după el. Dece-l spionezi?

— Spune-i prietenului dumita'e, îi răspunse inspectorului, să mai stea la dumneata vreo douăzeci de minute. Dacă vrea să se ducă la pîimbare în astă seară să meargă numai pe jos. Să nu se urce nici în taxi și nici în autobuz. Să nu aibă nici o teamă de urmăritorul lui. Ne vom îngriji noi de el.

— Bine.

— De cât timp îl cunoști?

— De când s'a născut, scumpule.

— Ți-a povestit întreaga afacere?

— Da.

— Cu toate că sunt tare ocupat, aș vrea foarte mult să stau puțin de vorbă cu dumneata. Poți veni peste o oră la mine sau preferi să trec eu pe la dumneata?

— Bine înțeles că voi veni, dar de ce ești atît de nerăbdător?

— Nu întreba nimic.

Glasul neliniștit al inspectorului îl puse pe gînduri pe Bastion. După ce-și șterse isticlele ochelarilor, parcurse în grabă articolele ziarelor de seară prîvitoare la arăsinarea lui Gannet Balt. Acoi îi puse cîteva întrebări lui Dennis care, fiind mult mai liniștit, îi răspunse cu

precizie, reușind chiar să înlăture discuția asupra celor ce vroia să ascundă.

O jumătate de oră mai târziu, Luke părăsea locuința profesorului, promițând că se va duce acasă pe jos, iar Bastion și Bevis luară un taxi și se îndreptară spre Scotland Yard. În tot timpul drumului, maestrul criminalogist nu scoase un cuvânt. Dimpotrivă, Bevis mârâia necontenit. Avea priviri foarte friste. Mâncase în grabă și se plângea că-i mai e foame. Maiorului nu-i plăcea graba. El presupunea că odată intrați în birourile Yardului, vor rămâne acolo mult timp. Din neașteptat, profesorul se năpusti în interiorul clădirii. Ochii îi străluceau. Toată ființa lui era infriurată de nerăbdare. Maiorul îl urmă listit Burchell îi aștepta.

— Ia citește, i se adresează acesta profesorului, întinzându-i câteva foi de hârtie, mărturia lui Luke.

Profesorul nu se lăsă invitat de două ori și se adânci în lectură.

— Cele de aici, se potrivesc cu cele pe care ți le-a spus Denis? întrebă detectivul după câteva minute.

— În'ocmai!

— Nu ți-a mai spus n'nic altceva?

— Nu. Pentru ce?

— Denis Luke pare a fi un tânăr fermecător, dar ne ascunde ceva.

— Ar fi caraghios să-l bănuim! Este un băiat foarte sincer și foarte cinstit.

— Sînt și eu de aceiași părere. Totuși e tânăr, impresionabil, impulsiv, încăpățânat și cavalier.

— Îi faci analiza psihologică?, glumi profesorul.

— Pare a fi o ființă foarte simplă. Vorbește și se poartă ca un om extrem de naiv. Totuși este de o inteligență sclipitoare.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Pretinde că n'ar fi văzut pe nimeni în parc care ar fi putut avea, după părerea lui vreo legătură cu asasinatul. Dar întrebarea se pune cu totul altfel: a zărit pe cineva pe care noi l-am putea asocia cu omorul? Ți-o repet: Luke ne ascunde ceva. Cu siguranță că a văzut pe cineva în parc. Oare de ce nu mărturisește acest lucru? Dacă s'ar fi întâlnit cu un bărbat n'ar avea niciun motiv să tacă. Est un adevărat cavalier. Să presupunem că s'a întâlnit cu o femeie, cu o femeie tânără.

— Foarte interesant!, exclamă profesorul. Ești într'adevăr un bun cunoscător al sufletului omenesc. Fără îndoială că aceasta este o urmare a vacanțelor pe care ți le-ai petrecut la Viena. Crezi însă că afacerea este atât de complicată? Unul din ziarele de seară pomenește despre posibilitatea unei sinucideri. O bănuială foarte probabilă, mai ales după dezastrul din City. Balt era ruinat. Nu avea decât două posibilități: fuga în străinătate sau moartea. A ales-o pe cea din urmă. S'a dus în Hyde-Park și s'a așezat pe o bancă. A deschis jurnalul la pagina financiară. Apoi, întocmai unui nobil român, și-a implântat cuțitul în piept. Un sfârșit elegant și romantic.

— Așa dar, un personagiu antic, murmură detectivul. Mai bine ai spune o mare canalie. Ziaristii aceștia au câteodată prea multă imaginație. Deci Balt, după ce a petrecut o bună parte din noapte, a venit spre dimineată în parc, și-a deschis ziarul și s'a omorât. Iată o poveste copilărească. În orice caz faptele o contrazic. Kester afirmă că moartea s'a produs pe la orele patru dimineața, iar gardianul din post susține că banca era liberă la orele cinci și jumătate. Cu siguranță că trupul victimei a fost transportat în parc după acea oră, fără îndoială, cu automobilul.

— Bineînțeles, răspunse profesorul.

— Ciudată afacere! continuă Burchell. Imediat după dezastru, pe când complicii se pregăteau să fugă, șeful este omorât.

— Se întâmplă uneori, interveni și maiorul.

— Iată un obiect care te va interesa, mai zise inspectorul scoțând din sertarul biroului său un pumnal cu lama triunghiulară, lung de vreo douăzeci de centimetri. Tot cu o astfel de armă a fost ucis luna trecută Joe Colonnis, din banda Starr. Ți amintesti că trupul lui Joe a fost găsit într'o barcă ce plutea pe Tamisa?

Bastion cercetă arma și spuse:

— Nu văd care e legătura dintre cele două afaceri.

— Până azi nu am știut cu ce armă fusese ucis Joe. Azi dimineată însă am găsit-o înfiptă în corpul lui Balt.

— Si totuși nu înțeleg.

— Ai încredere în Kester? Admiți că e cel 27.

mai bun expert pe car-l avem? Jură că e aceeași armă care l-a «fituit» și pe Joe. Rana financiarului este identică cu cea a banditului. Așa dar, aflarea ucigașului lui Gannet ar fi același lucru cu dibuirea criminalului lui Colonnis.

— Balt era în legătură cu banda Starr?, întreabă maiorul.

— Nu am cercetat încă afacerile bogătașului, dar cred că-l vom găsi amestecat în această bandă care ne preocupă de mai bine de un an de zile. Trebuiau să fie conduși de cineva. Șeful lor nu poate fi bădăranul acela de Starr care nu poate fi bun decât pentru organizarea unor trupe de bătăuși. Colonnis deținea un rol însemnat în conducerea bandei. Se pare că și Gannet Balt se interesa de soarta ei. În orice caz banda nu există decât datorită creierului unui om de teapa lui. Ce îndrăzneală pe ei? Când te gândești că îndrăznesc în plină zi să urmărească pe un martor ieșit de aici?

— Tocmai mă gândeam și eu la acesta. Bănuiesc că ai încredințat lămurirea acestei afaceri unui detectiv inteligent. N'aș vrea să i se întâmple ceva lui Denis.

— Fii liniștit! L-am însărcinat pe Stacey. În scurt timp, individul cu pardesiul albastru va cunoaște interiorul acestui palat..

— Oare pentru ce-l urmăresc pe tânărul Luke?

— Denis ar putea să-ți răspundă la această întrebare, mai bine decât eu. Ți spun că ne ascunde ceva. Cu siguranță că înainte de

descoperi trupul victimei a văzut pe cineva. Voiu afla eu și acest secret.

— Ești sigur că nu i se va întâmpla nimic ?

— Dacă e păzită de Stacey, nu există nici un risc. A avut noroc că a fost la duminică. Fii sigur că în dosul acestei afaceri se ascund multe lucruri de necrezut. Prevăd aceasta. De abea pe la patru după amiază am fost informat de raportul lui Kester

Bastion fuma o țigare pe care și-o făcuse sigur. Fumul îmbâcsise aerul.

— Aș vrea să văd trupul mortului, rise el într-un târziu

Burchell nu se împotrivi acestei dorințe. Toți trei plecară spre morgă. Profesorul cercetă cadavrul cu multă atenție. Victima fusese un bărbat frumos. Moartea îi crispase partea inferioară a feței. Denis îl văzuse atunci când avusese o înfățișare normală. Acum, mușchii încordați ai feței, întredeschideau buzele subțiri și dădeau la iveală două șiraguri de dinți mici. Bastion își urmă cercetarea. Părul castaniu închis, tăiat scurt, îngăduia să se observe forma craniului. Temporalul, ieșit puțin în afară și nasul proeminent dădeau feței o înfățișare de pustnic. Doar mustăcioara lui scurtă îndepărtă această impresie.

— Ce vârstă avea?, întrebă profesorul.

— 52 de ani.

«Mort, pare mult mai tânăr», gândi Bastion.

Avea dinți regulați și foarte albi.

— O dantură extraordinară pentru vârsta 29

lui!, se minună Bastion.

— Era foarte îngrijit. Ținea mult la lux. Se preocupa mult de înfățișarea lui.

— Da... Dar uită-te... Purta ghete strimte... Are rosături la degetele picioarelor. Aceasta se întâlnește deseori la criminali!... O formă de egoism, ca și crima în sine!.. Infine, aci nu-i colțul cel mai vesel din Londra. Burchell, hai să plecăm! Nu mă prea simt în largul meu aci. Să-ți mai pun totuși o singură întrebare: ai cercetat hainele pe care le purta?

— Da.

— Și care-i rezultatul?

— Câteva fire de păr. Fire de mustață.

Profesorul privi încă odată mustața mortului. Privirea lui se înăspri. Burchell și Bevis așteptau la ușă. Apropiindu-se de ei, profesorul fredona o melodie veche. Se opri deodată.

— Unde ai găsit acele fire de păr?

— În interiorul vestei.

— Deaceia te-ai gândit la o femeie, zise maestrul pe când ieșeau dela moară. De obicei, când te duci la plimbare, te gătești mai mult. Ai bănuț că s'a dus la o întâlnire amoroasă, nu?

— N'ar fi fost logic?

— Ba da. Dar îmi pare că tu însuți mi-ai spus că această afacere e foarte ciudată. Care erau obiceiurile lui Balt? Unde locuia?

— Era holtei și ducea o viață foarte liniștită. Locuia în Holland Park, Dane Crescent, împreună cu o fată, tânără al cărei tutore era, și cu o îngrijitoare bătrână.

— Cum o cheamă pe pupila lui?

— Judith Clay, fiica lui John Gillepsie Clay.

— Ieri seară a plecat de acasă?

— Da.

— Ai făcut vreo anchetă la locuința lui?

— Ți-am spus că n'am aflat de această afacere decât pe la orele patru. Prunnet s'a dus azi dimineață în Holland Park, dar nu a observat nimic neobișnuit. Acum, se mai află încă acolo. Tânăra fată era prea turburată pentru a putea spune ceva interesant. Măine dimineață mă voi duce și eu acolo.

— Nu, zise profesorul. Cred că ar fi mai bine să mergem chiar acum.

CAPITOLUL IV CASA UREI

Casa se găsea la capătul aleei Dane Crescent și fusese botezată «Deodars». Un zid înalt înconjura proprietatea. Clădirea, ceva mai retrasă avea o înfățișare sinistrală și misterioasă. Fațada care dădea înspre Crescent se continua în linie dreaptă, în lungul unei străzi laterale. La celălalt capăt, era o mare poartă de fier. Exista și o intrare de serviciu.

John Gillepsie Clay cumpărase această proprietate cu cinci ani înainte de a muri. Cam tot în acel timp se întovărășise și cu Gannet Balt cu care se împrietenise după moartea soției sale. Iar Gannet își dăduse toată osteneala pentru a câștiga încrederea binefăcătorului său și pentru a-l înșela. In-

demânarea lui avu un rezultat fericit. La moartea lui, Clay îi lăsă conducerea afacerilor sale, numindu-l și executorul său testamentar și tutorele fiicei sale, Judith, în vârstă de zece ani. În afară de programul educației tinerei fete, pe care Gannet îl urma întocmai așa după cum plănuiise Clay — și aceasta pentru că îi convenea de minune — el avea mână liberă în orice privință. Și el abuza de puterile lui.

Impiedecat de tradițiile unei firme de agen-tură și comision, întemeiată pe baze serioase, Balt nu șovăi o clipă s'o vândă și să se re-tragă pentru câțiva ani din afaceri, lipsind astfel lumea financiară de inteligența lui sclipitoare. Se instalează la Deodars și partea aceasta a existenței sale fu, pentru vecini, ireproșabilă. Judith era internată într'un pension. O servitoare bătrână se ocupa de gospodărie ceea ce nu era delor greu căci lo-cuința, cu toate împrejurările ei pretențioase nu era deloc mare. Pentru cei cari îl vedeau mai rar, Balt trecea drept un om ferme-cător. Bărbatul acesta frumos, care era și bo-gat pe deasupra, ispitea mult pe tinerele fete din împrejurimi. Dar ele nu izbutiră întru nimic, căci nicio dată vreo femeie nu pășise pragul acelei case, tot atât de austere ca și o mănăstire.

După ce Judith își termină studiile, fu si-lită să se supună severei discipline a tutore-lui său. Dacă, din când în când, își rezerva totuși anumite plăceri — o partidă de tennis sau o masă în oraș — făcea acestea fără ști

rea lui. Era vîoaie, avea gusturile vârstei sale și era foarte iubită de puținele sale prietene. Cu toate acestea, ea nu invita pe nimeni la casă. Față de prieteni, se arăta întotdeauna foarte retrasă și nu vorbea niciodată despre tutorele său. După cum spuneau, cu foarte multă dreptate, unii dintre ei, părea întotdeauna speriată, chiar tristă. Odată, fiind mai mîhnită ca de obicei plânse în brațele altei fete.

Judith Clay era proprietara nominală a domeniului «Deodars». Era moștenitoarea care se apropia de majorat.

Cînd profesorul, maiorul și inspectorul se opriră în fața casei din Dane Crescent, poliția nu aflase că asupra acestei proprietăți apăsau mai multe ipoteci. Dacă Burchell exagera atunci cînd îi atribuia lui Balt o înclinare spre crimă, nu era mai puțin adevărat că netrebnicul se pricepuse să fure cu multă îndemânare. Soarta pe care o hărăzise proprietății Deodars, era o bagatelă față de celelalte fărâdelegi ale sale. Averea lui Judith Clay dispăruse.

Înainte de a intra, Bastion cercetă împrejurimile. Soferul care-i conduse până acolo primi ordinul să-i aștepte la capătul aleii. Înainte de a ajunge în dreptul porții, fură ajunși de detectivul Prunnet. Acesta, tocmai telefonase la Scotland Yard pentru a raporta că un tinograf — un anume Ash — se prezentase la comisariatul din cartier și pove-

tise un fapt ciudat care putea avea oarecare legătură cu această afacere. În aceea dimineață, pe la orele cinci, se întorcea dela lucru îndreptându-se spre locuința lui, care se afla pe o stradă lateralnică aleei Dane Crescent.

Pe când străbătea Kensington Road, i se defectase lampa dela bicicletă. Aflându-se foarte aproape de casa lui, coborî și merse pe jos ținând bicicleta de mână. Ca de obicei, merse dealungul domeniului «Deodars». Ajungând în dreptul porții de fier auzi dușitul unui motor care pornea. Observă apoi lumina farurilor și poarta deschizându-se. Trebui să se dea în lături pentru a lăsa să treacă mașina. O zări pe domnișoara Clay la volan. Lângă ea stătea un bărbat pe care nu vutu să-l recunoască. Tipograful trecea în fiecare zi la aceeași oră prin fața proprietății «Deodars», dar nu văzuse niciodată lumina și nici nu auzise vreun zgomot venind dinspre casă. Deaceea, găsisse aceste fapte destul de ciudate. Mai târziu, citind ziarele socoti că aceea întâmplare ar putea să fie în legătură cu crima.

— Ce om hănuitor!, exclamă Bastion. Îmi pare că atmosfera din Fleet Street — acolo lucra el — este destul de periculoasă! Ce noroc pe ziare! Câteva cuvinte la urechea cronicarului judiciar și iată articolul de a doua zi dimineață.

— L-am sfătuit să fie discret, mai spuse Prunnet. Mă tem însă că nu va respecta porunca mea. Spune foarte ușor și oricui păreri sale. După el, Gannet a fost otrăvit la el

acasa și apoi transportat cu mașina în parcare de către Judith Clay. Pretinde chiar că guvernanta este o smintită...

— Nu m'aș mira să aibă dreptate, zise maiorul. Nu pot suferi guvernantele...

— Bevis, râse profesorul, nu poate suferi misterele. Inspectore, să-i schimbăm puțin gândurile și să pătrundem înăuntru pentru a proceda la o arestare.

Burchell, care n'avea poftă de glumă, zise:

— Spune-mi, Prunnet, ai controlat afirmațiile lui Ash?

— Desigur! Am vorbit și cu vânzătorul de ziare. Mi-a spus că pe la orele 6 și jumătate poarta de fier era deschisă. Și lăptarul susține că a văzut-o pe d-ra Clay străbătând Kensington Road la volanul mașinei. Nu știe însă ora precisă. Să fi fost cel mult ceasurile șapte. Mergea cu viteză mare, ca și cum cineva ar fi urmărit-o. Se îndrepta spre casă.

— Dela Hyde-Park Corner până aici, întrerupse maiorul, este un drum aproape drept.

— Da. Dar dacă venea dinspre Marble Arch, Bayswater Road era și mai direct. Burchell, ard de nerăbdare să vadă această tânără fată. Totul mi se pare prea simplu pentru a fi adevărat.

— Prunnet, porunci inspectorul, vei supraveghea casa. Ți voi trimite ajutoare de îndată ce mă voi întoarce la Scotland Yard. Fii prudent și destoinic. Se mai pot petrece multe lucruri ciudate.

Detectivul se îndepărtă și dispăru după 35

colț. După un minut, se auzi scârțâitul porții de fier, iar cei trei bărbați pătrunseră în grădina domeniului «Deadars». O potecă întortochiată, ducea spre casă. Printre ramurile copacilor, se vedea o fereastră luminată.

Burchell sună. Fără niciun rezultat. Când sună a doua oară, se auzi un zgomot asurzitor.

— Ce invenție drăcească!, zise el, în timp ce soneria continua să țârâie.

Poarta se deschise. O femeie înaltă și grasă veni să-i întâmpine.

— Ce doriți?, întrebă ea.

După ce-și ceru iertare pentru zgomotul produs fără voia lui, inspectorul îi explică scopul vizitei.

— Așa dar, nu vreți deloc să ne dați pace!?, strigă femeia cu glas tăios, în care se distinge și o nuanță de teamă. De azi de dimineață toți polițiștii și toți ziaristii au trecut pe aici. Vreți s'o omorâți pe mica Judith? Dece nu o lăsați în pace? Nu are ce să vă spună! Biata de ea, nu știe nimic.

— Imi pare rău, dar trebuie neapărat să vorbim cu ea, zise Burchell trecând pragul.

Bastion și Bevis îl urmară. Pătrunseră în hallul întunecos.

— Dumneata ești guvernanta Whittle?, întrebă Burchell.

— Da. Eu sunt Maggie Whittle.

— Nemăritată?

— Spuneți-mi mai bine «fată bătrână».

86 Dar... pentru că sunt silită, urmați-mă. Nu am crezut niciodată că voi avea de a face cu

poliția. Nu pricep pentru ce ne hârțuește atât?

— Imi pare rău, miss Whittle, dar n'avem putința să alegem. În niciun caz nu vă vom plicisi mai mult decât trebuie.

Deschise o ușă și-i introduse într-o odaie mare și neprietenoasă. Vru să aprindă lampa de gaz. Ținând chibriturile în mână orbăcui prin întuneric câteva minute până ce maiorul îi sări în ajutor cu bricheta lui.

O lumină verzuie se reflectă pe pereți. Cei trei bărbați, aveau impresia că sunt transportați în trecut... un trecut înspăimântător încă.

Parchetul murdar și pătat era acoperit de un covor ros și prăfuit. Pe hârtia de pe pereți erau desenate nenumărate buchete de flori ofilite, pe care niciun botanist din lume nu le-ar fi putut califica. Colbul anilor mai îndulcise culorile tipătoare ale tapetului, cu toate că hârtia mai păstra urmele acelor desene. Pânze mari de păianjeni străjuiau în cele patru colțuri ale încăperii. Mobilele goale erau acoperite de un postav rupt... Bastion dădu din umeri, scârbit de acest aspect lugubru al salonului.

Ingrijitoarea tremurând, lipită de zid, privea cu spaimă pe cei trei vizitatori. Înaltă și oscoasă, era foarte slabă. Părul alb lins, capul său mic, obrazul supt și nasul de vultur, îi dădeau înfățișarea unei vrăjitoare.

Această vizită o înspăimânta. Profesorul crezu că are de a face cu o isterică.

— 'Vă spun fără frică, zicea ea mereu, că

Este un mare păcat față de Atotputernic să omori un om. Totuși nu regret uciderea lui Balt. Bănuți oare ce plănuia netrebnicul acesta? Vroia să distrugă sufletul micii mele Judith. Năzuia să facă din ea o sclavă, o prizonieră. Nu avea nici o clipă de fericire. Plângea toată ziua și toată noaptea. Suferințele mele nu mai aveau nici o însemnătate pe lângă ale ei. Le înduram numai pentru a nu o lăsa singură. Moartea lui este o pedeapsă a cerului. Sunt foarte mulțumită de cele ce s'au petrecut!

— Liniștește-te, îi strigă Burchell. Nu vrem să-ți facem niciun rău.

— Să-mi faceți rău? Dar nici n'ați fi în stare de un astfel de lucru. Dacă aș fi avut putere, l-aș fi ucis chiar eu, l-aș fi strangulat. A făcut din mine o roabă. L'aș fi omorât cu plăcere și... nu mi-e frică să vă spun aceasta. Dacă vreți, mă puteți aresta... Eu nu vă spun decât adevărul.

O ură oarbă și tiranică o stăpânea. Bastion crezu chiar că se va prăbuși pe podea, sfârșită de puteri. Bevis care avu acelaș gând se apropie de ea și o susținu. Ea tresări. Se uită lung la maior ca la un om (pe care-l vede pentru prima oară și, cu un glas mult mai liniștit, zise:

— Mă credeți domnilor, nu?

— Da, răspunse Bevis, te credem.

— Din păcate, nu vă pot ajuta cu nimic. Nu știu nimic despre crimă, iar Judith... și mai pu'în încă. Cred că nu vrei s'o aduceți aici pentru a o chinui! Este atât de obosită! Tocmai acum s'a culcat! Mă tem pentru sănătatea ei.

Pare atât de ciudată. Este...

Un scârțâit de ușă îi întrerupse. Cei trei bărbați se întoarseră. Pe pragul ușii, o tânără fată, stătea neclintită.

— Maggie, dar ce se întâmplă pe aici? întrebă ea.

Era, fără îndoială, Judith Clay. Spre deosebire de turburarea îngrijitoarei, liniștea ei voită, feminitatea gesturilor ei și nepăsarea pe care o dovedea, surprinseră pe vizitatori. În curând însă, își dădură seama că această atitudine nu era decât aparentă. Doar o mare sforțare o mai ținea în picioare.

Obrazul acesta copilăresc, călit de suferință, induioșă. Trupul acesta firav, îmbrăcat într'un capot lung negru înspăimânta. Aiurit de surprindere, Burchell o privea nedumerit. Ora, puțin obicinuită pentru vizite, atmosfera, umbra crimei, contrastul între apariția eterică a acestei flori de douăzeci de ani și aceea a bătrânei îngrijitoare cu înfățișare de vrăjitoare, marea și mai mult misterul celor întâmplate.

— Ce căutați, întrebă ea.

Inspectorul souse scopul vizitei lor. Ea părea să-l asculte, fără să-l și audă însă.

— Luați loc, îi invită Judith, așezându-se într'un fotoliu.

Răspunsurile, atitudinile, reacțiunile ei păreau a fi ale unui automat. Din când în când, o flacără ciudată străfulgera în ochii ei. Era cuprinsă de un fel de teamă neînțeleasă, ba chiar de un sentiment de ură, atunci când se pomenea de numele lui Gannet Balt. Își trăda câteodată gândurile fără să vrea. Răspundea fără ocol la

întrebările ce i 'se puneau, totuși nu spuse nimic care ar fi putut lămuri pe cei trei oaspeți.

Balt se mutase în acea casă la moartea tatălui ei. Se purtase foarte aspru cu ea. Înainte de a se duce la pension, Judith nu avusese niciun fel de libertate, mai apoi fu silită să-și petreacă toate vacanțele la „Deodars”. Cu un an în urmă, Balt o scosese dela școală. Il implorase atunci să-i îngăduie să plece împreună cu o colegă la Lausanne pentru a termina studiile. Dar Gannet rămase neclintit în împotrivirea lui. Mai mult chiar, o oprise să mai corespundeză cu acea colegă.

Vorbea cu multă precizie și nepăsare despre felul în care Balt se purtase cu ea. Era tratată ca o străină în acea casă. Gannet se ferea să vorbească cu ea, o chinuia, o dezamăgea, totul sub pretextul unei discipline de fer. Vroia cu tot dinadinsul s'o despartă de restul lumii, dar ea se răzvrăti. Tocmai această revoltă, o împiedecase să înebunească. Ea nu trăise nicio dată, fusese doar o prizonieră în această casă pe care o dușmănea din toată ființa ei.

Inspectorul o întrebă despre obiceiurile lui Balt. Ea îi răspunse că acesta trăise întotdeauna singur, că nu primea pe nimeni, ba chiar că deseori lua masa în oraș. Pleca dimineata și se întorcea seara, între nouă și zece, ba chiar uneori și mai târziu. Câteodată linsea zile și săptămâni întregi, dar nicio dată mai mult de trei săptămâni la rând. Nu primea nici o scrisoare.

Judith nu voi să povestească nimic despre

Viața ei particulară. În schimb, îngrijitoarea dădu multe amănunte.

— Banditul acela, zise ea, o socotea ca pe o servitoare. O silea să se ocupe de gospodăria casei, să-i facă ghetele și drumurile. Intr'o zi, a luat chiar biciul...

— Tac!, strigă Judith privind-o cu groază.

— Nu, nu, le voi spune totul, se împotrivi Maggie. Acești domni trebuie să afle întreg adevărul.

Judith plecă capul și-și acoperi fața cu mâinile.

— Era într'o seară din vara trecută. Jucase tennis. Un tânăr o întovărășise până la poartă. Rămaseră de vorbă puțin timp pe prag. Nimic rușinos. Balt venise în seara aceea mai devreme, și-i zărise dela fereastră. Mă aflam lângă el. Era ca o brută, gata să muște. Când Judith intră în casă, o chemă la el și-mi porunci să plec de acolo. Am așteptat în salon și l-am auzit adresându-i o mulțime de vorbe urâte.

— „Dacă te mai văd vreodată, cu un bărbat, strigă el, te voia ucide”.

„Ea îi răspunse că se săturase de această viață și se îndreptă spre salon. Se luă după ea și, cu biciul în mână, o urmări până în camera ei. M'am repezit spre el, fiind sigură că, dacă nu-l voi împiedica, ar fi în stare s'o omoare. As fi preferat să mă omoare pe mine mai întâiu. Dar eram prea slabă.

Doamna Whittle era atât de turburată încât fu nevoită să se întreprună pentru câteva momente. Revenindu-si, își continuă povestirea:

— Văzându-mă în urma lui, mă prinse de

braț și mă împinse afară din camera. Apoi se năpusti asupra ei și o bătu îngrozitor...

Judith suspină. Burchell se apropie de ea și-i cuprinse mâna.

— Pentru ce ai rămas aici? o întreabă el. Pentru ce n'ai făcut o plângere împotriva lui?

— La cine m'aș fi putut adresa? Mi-era atât de frică!.. Și apoi... nu mai aveam decât un an până la majorat. După aceea, el n'ar mai fi avut nici o putere asupra mea.

Burchell se ridică și se duse spre fereastră. Când Judith se mai liniști puțin, se apropie din nou de ea.

— Aș mai vrea să-ți pun câteva întrebări, domnișoară. Mai văzut pe tânărul care te-a întovărit în aceea seară?

— Nu.

— Ești absolut sigură.

— Desigur.

— Mi-ai spus că nu cunoșteai pe nimeni la care să te poți duce în vizită. Așa dar nu aveai nici o prietenă, nici un cunoscut?

— Nu. Nu înțelegi oare?

Înainte de a continua, Burchell făcu un efort asupra lui pentru a lua un ton degajat și pentru a micșora puterea loviturii pe care avea s'o dea.

— Azi dimineată, puțin după orele cinci, ai plecat cu automobilul. Unde te-ai dus?

Ea sări de pe scaun și-l privi înspăimântată. Voi să spună ceva, dar nu fu în stare să rostească un singur cuvânt. Burchell ar fi vrut s'o ajute, dar îngrijitoarea nu-i dădu răgazul necesar. Se apropie de fată și o îmbrățișă. Dar în loc de a se liniști, Judith începu să tremure.

— Nu mă atinge! țipă ea împingând-o pe Maggie. Știi doar bine că nu pot suferi aceasta. Și apoi... ce faceți aici? Ieșiți cu toții. Lăsați-mă în pace!

Ea desvăluia o nouă aversiune, neașteptată pentru musafirii ei. Nu însă și pentru guvernanta care părea resemnată.

— Judith! Judith! strigă aceasta. Ai auzit ce-a spus domnul acesta? Dar tu nu ai plecat cu automobilul azi de dimineață. Dormeai. Nu ai coborât din camera ta decât pe la orele nouă.

Înforcându-se spre maior, îngrijitoarea adăugă:

— Dumnezeu mă crezi, domnule? Judith nu a părăsit casa. Aseară s'a culcat pe la orele zece.

Fata fu cuprinsă de un tremur nervos. Totuși se așază și spuse:

— Ba da, am plecat cu mașina. Și ce însemnătate poate avea aceasta?

— Nu, nu! Minte! urlă Maggie. Nu știe ce spune!

Din dorința de a impresiona, de a o apăra pe Judith și de a dovedi nevinovăția ei, ea întinse brațele. Și le retrase aproape numai decât însă, temându-se să nu fie respinsă. Își dădea seama că tânăra, buna și îngăduitoarea fată pe care o iubea, nu mai era stăpână pe gândurile și faptele sale.

— Maggie, te rog așază-te! murmură Judith.

Burchell era hotărât să-și continue interogatoriul.

— Unde ai fost pe ceața de azi de dimineață? întrebă el cu glas încet.

— Nu știu! A fost ca într'un vis. Nu puteam să dorm. Am coborât și am luat mașina.

— Cine era bărbatul care te întovărășea?
Tresări din nou. Inchise ochii și cu o voce
tremurândă răspunse:

— Nu pot să vă spun.

— Era Gannet Balt?

— Nu pot spune nimic.

— Era tânărul prieten cu care jucai tennis?

— Nu am nimic...

Nu poți isprăvi cele ce vroia să spună. Alu-
necă depe scaun și — înainte ca Burchell să-i
poată sări într'ajutor — căzu leșinată pe podea.
Inspectorul îi sprijini capul și încercă s'o ridice.

— Vezi ce i-ai făcut! strigă miss Whittle.
O vei omori. O vei înnebuni cu întrebările du-
mitale. Nu mai știe ce vorbește. Nu vă spune decât
minciuni. Nu a ieșit deloc cu mașina. Știu foarte
bine. Pot jura.

— În loc să țipi, ai face mai bine să-mi ajuți
s'o ridic. A leșinat. S'o ducem în camera ei ca
să-i dai primele îngrijiri.

Bastion și Bevis rămaseră singuri. Inspec-
torul se întoarse după cinci minute.

— E mai bine spuse el.

— Vrei să-mi spui, întrebă profesorul, ce
însemnătate au toate acestea? Am înțeles de
îndată planul tău. Descoperind femeia, ai în-
cercat să afli cine era îndrăgostitul care urmă-
rea să-și scape iubita din ghiarele netrebnicului
acela. Nu-i așa?

— Găsești că n'ar fi fost natural să gândească
astfel?

— Prin inducție, răspunde Bastion, totul pare
plauzibil. Povestea tipografului pare a fi și ea
veridică. Se bazează pe fapte pe care ne-a fost

dat să le verificăm: pasiunea omenească dusă până la exces, chiar până la dorința de a omorî. Sărmana Maggie! Și totuși înțeleg foarte bine antipatia pe care tânăra fată o nutrește față de ea. Nici mie nu-mi place! E un caz patologic! Dacă împrejurările n'ar fi fost atât de încâlcite aș fi crezut poate în vinovăția ei.

— Incâlcite? Dar ce vrei să spui prin aceasta?

— Ai uitat oare mărturia expertului? Nu ți-a spus că ucigașul lui Balt este același care l'a curățat și pe Joe Colonnis, și că a întrebuințat aceeași armă, în amândouă cazurile cu aceeași deosebită îndemânare?

— Nu, nu uit nimic! Dar poate că și întâmplarea a avut o mare importanță în această similitudine.

— Totuși pretindeai că Kester este cel mai priceput expert din lume. Cât despre mine, îl cred și nu mă îndoiesc că se bazează pe probe solide.

— Știu, murmură Burchell.

— Dar tu, Bevis, ce părere ai? Ai stat tot timpul în apropierea lui Maggie.

— Aș fi vrut să-l cunosc pe Balt acum câteva luni. Mi-am dorit întotdeauna să comit o crimă perfectă, iar el îmi pare că era tipul ideal pentru un astfel de lucru.

— O crimă ideală!... Da, dragul meu, ar fi un lucru foarte folositor... Nu! Sunt sigur că mai sunt multe lucruri de lămurit în această afacere.

Bastion își luă o țigare și se pregătea s'o aprindă. Tocmai în acel moment apăru și îngrijitoarea!

— Doamnă Whittle, o întrebă el, la ce oră a plecat aseară domnul Balt?

— Pe la nouă seara.

— S'a îmbrăcat, firește.

— Da. Chiar eu i-am pregătit hainele.

— Le-ai și periat?

— Da. Era foarte pretențios, mai ales în privința hainelor de seară.

— Dar vesta? Ai periat-o?

— Nu. Tocmai fusese adusă de la spălătorie.

— Cămașa pe care o purta, fusese și ea la spălătorie?

— Da.

— Unde se rădea?

— În camera lui.

— Cu siguranță că făceai curățenie în fiecare zi acolo?

— Numai azi n'am derefecat pe acolo. N'am avut niciun minut de liniște din cauza acestei harababuri.

— Deajuns. Ți mulțumesc, doamnă Whittle. Inspectorul Burchell ar dori să viziteze camera domnului Balt. Arată-ne te rog drumul.

O urmară. Nu găsiră nimic ciudat în aceea cameră. Era frumos mobilată deși nu părea prea luxoasă. Castronul de bărbierit se mai afla acolo. Un costum de culoare închisă era întins pe pat. Mai se aflau acolo și trei lămpi de gaz, una deasupra patului, iar două deasupra unei măsuțe de noapte cu mai multe șertare. Pe această măsuță, se afla și singura oglindă din odaie. Doamna Whittle aprinse una din lămpi.

Prunnet cercetase casa și făcuse un raport asupra ei. Burchell vrând să vadă mașina, ceru

cheia garajului. Maggie se duse s'o caute. Profesorul rămase nemișcat — cufundat în gândurile sale — la marginea patului.

— Nu vii în garaj? întrebă Burchell.

— Numaidecât! Mă gândesc la ceva. Iar atmosfera pașnică îmi prieste de minune. Bagă de seamă să nu dai foc garajului.

Inspectorul coborî. Profesorul aprinse cealaltă lampă de deasupra patului. Observă, pe rama oglinzii, puțin săpun uscat. Ochii îi străluciră de bucurie. Măsuța de noapte era acoperită cu o pânză albă pe care erau înșirate mai multe obiecte de toaletă.

— Bevis, zise profesorul, Gannet era înalt. Avea aproape aceeași statură ca și tine. Vrei să te apropii de mine? Bine! Prefă-te că te razi!... Acum piaptăna-te... Perfect! Taieti mustața... Iată toarfecile... Nimic nu liosește... în afară de ruj...

Profesorul îl privea cu atenție de maior.

— Dar ce înseamnă toate acestea? întrebă Bevis.

— Reconstituirea crimei.

După ce-și șterse ochelarii și îi puse din nou pe nas, Bastion luă o lupă puternică și cercetă cu atenție servetul din fața oglinzii, ridicând și punând la loc fiecare obiect.

— Deajuns pentru moment! Să mergem să vedem automobilul!

Maggie îi aștepta în hall. Îi conduse spre ușa din dos și le arătă drumul care ducea la garaj. Burchell se afla acolo. Ținea în mână o forță, mică dar puternică. Pătrunzând acolo, profesorul înțona o melodie veche.

— Ei, strigă inspectorul, ai găsit ceva la acel

barbă-albastră?

— Ironia nu e prea potrivită, răspunse profesorul. Nu, nu am găsit nimic. Mă prind însă că nu vei da peste nici o picătură de sânge în acest automobil.

— În acest caz ai câștigat rămășagul. Într'adevăr n'am descoperit nimic. Mă bucur că Judith e nevinovată!

— Uită-te la el, Bevis, spuse Bastion. După ce a chinuit-o pe tânăra fată, acum devine milos. Iar mâine și în zilele următoare va continua s'o plictisească. Dragul meu Burchell, nu vei obține nimic dela ea. E puternică! Nu va ceda!

— Hai să plecăm, propuse inspectorul. Să ne întoarcem în oraș. Aș vrea să vorbesc puțin cu individul care l-a urmărit pe Denis Luke. Dacă socotesc bine, Stacey l-o fi arestat de acum.

Plecară. Dar inspectorul se înșelase. Detectivul Stacey, fusese transportat fără cunoștință la spital. După părerea doctorului fusese lovit în lobul urechii stângi de un săculeț plin cu pietricele.

CAPITOLUL IV

CAPCANA

Părăsind casa din Fordis Place, Denis nu se mai îngriji deloc de omul care-l urmărea. Ceea-ce îl neliniștise și înfuriase peste măsură era gândul că Burchell pusese pe cineva să se ia pe urmele lui. Dar dacă nu era vorba decât de cineva care-i dorea răul, ei bine, în acest caz nu se va lăsa prea mult timp plictisit. Nu se temea de ni-

meni. Se simțea în stare să se apere. Pe când se afla încă pe băncile școlii, câștigase mai multe matchuri de box. De atunci avusese mereu grijă de mușchii săi, iar omul care-l urmărea nu părea prea puternic. Și apoi, profesorul îl asigurase că următorul va fi supravegheat, că un detectiv, 'dela Scotland Yard va veghea în stradă și că va interveni numaidecât la caz de nevoie.

Iesind din clădire, Denis privi în jurul lui, dar nu zări pe nimeni. Fordis Place e strada cea mai puțin umblată din tot Mayfair-ul. Ajungând la capătul acestei străzi, Denis se reîntoarse, mai mult din curiozitate, decât din prevedere. Strada părea pustie. Cufundat în gândurile sale nu observă că puțin mai departe, mai multe băltoace nu-i mai îngăduiau să continue drumul. Nici nu se gândea că următorul lui va avea timp să pună în aplicare planurile lui, în cazul în care fusese hotărât ceva chiar pentru aceea seară.

Fără șovăială, Denis se îndreptă spre Oxford Street. Un vânt rece îi sufla în față. Era furios împotriva acestui timp schimbăcios: dimineața, îmbrăcase un pardesiu mai gros și, îi fusese cald; după amiază, își pusese unul mai subțire, iar acum se căia. Singurul rezultat palpabil al schimbării sale vestimentare era faptul că se simțea prost. Pentru a se feri de vânt, Denis își ridică gulerul pardesiului. Tocmai se încheia la nasturi când ajunse la capătul străzii. Astfel mâinile fiindu-i ocupate nu se mai putea folosi de pumnii săi — de care era foarte mândru — și aceasta tocmai într'un moment în care ar fi avut mare nevoie de ei.

Deodată, cineva puse mâna pe el și-l trase într-o fundătură. O mână îi astupă gura. Reuși totuși să scoată un țipăt înăbușit. Bănuî că detectivul Scotland Yardului va tăbări asupra potrivnicului său și că-l va scăpa. Apoi, pe când se zbatea, cu toate că era legat cobză, văzu că în jurul lui se aflau trei oameni, nicidecum unul singur. Ceva mai departe se zărea o mașină. Luke mai încercă odată să strige „ajutor”.

Își trecu mâinile pe deasupra mușchilor adversarului său, dar înainte de a-și putea da seama de puterea acestuia, fu el însuși victima unei lovituri de jiu-jitsu, dată cu cea mai mare măiestrie.

Luke simți o durere insuportabilă, apoi auzi zgomot de pași. Șueratul unui fluer polițienesc străbătu văzduhul. Luke fu dus spre mașină. Observă atunci pe detectivul Scotland Yardului care ridica în sus un revolver; dar în același timp, fu lovit pe la spate de un om care apăruse deodată din umbră și se prăbuși la pământ.

Automobilul porni. Motorul făcea foarte puțin zgomot. Legat, paralizat de durere, Denis fu împins în fundul mașinei. Legăturile sale se mai slăbiseră puțin. Voi să se zbată, dar doi bandiți puternici îl țineau nemișcat. Un al treilea îi acoperi fața cu o bucată de stofă neagră, pe care i-o legă de gât. Denis avea impresia că un vânt tăios sufla dealungul unui tunel. Încercă să-și rețină răsufllarea, dar nu putu rezista prea mult. Respiră adânc și simți un puternic miros de gaze. Automobilul gonia pe șosea. Își dădea seama de zgomot, dar un zurnzâit continuu îl împiedica să audă cel mai mic zgomot de afară. Își dădea totuși seama de mersul mașinei, după mișcările

trupului său și al pernelor din fund.

Prinse câteva cuvinte rostite de unul din bandiți :

— „Mai dă-i o înghițitură”.

Zumzetul deveni atât de puternic, încât Denis leșină, ca și când acest zgomot i-ar fi luat cunoștința.

Când își reveni în simțiri, pierduse noțiunea de timp; i se părea că trecuse un an sau doi. La început, nu-și putu da seama de nimic. Minteai plutea în întuneric. Nu putu decât cu foarte mare greutate să priceapă că întunecimea era reală și că nu se datora numai stării sale sufletești.

Se simțea legănat ca de o trăsură. Căuta să perceapă duduitul motorului. Auzi un fel de clipocit neobicinuit și avu impresia că se află într'o barcă. Apoi înțelese că nimic nu se mișcă în jurul lui. Aceasta era un adevărat triumf, căci îi dădea putința să înțeleagă noua sa situație. Era culcat pe podea. Intunericul era de nepătruns. Iar clipocitul nu era decât zgomotul apei care se lovea de stâlpii de pe mal. Il durea capul și-i era foarte sete.

Treptat, deși foarte încet, orice slăbiciune îi dispăru.

Încercă să se miște. Dar era atât de slăbit, încât i se păru că toate mecanismele sale vitale nu-i mai foloseau la nimic. Numai datorită unei mari efortări de voință, reuși să orânduiască puțin gândurile sale. Când reuși să se ridice, avu impresia că se va prăbuși, dacă nu va găsi un sprijin. I se părea că se mișcă într'o parte și într'alta întocmai unei pendule de ceasornic. Dar se con-

vinse în scurt timp că această impresie se datora întunecimii și durerii sale de cap. Făcu câțiva pași și se rezemă de perete. Incetul cu incetul își recăpăta puterile. Durerile de cap dispăruseră și ele. Numai setea îl chinuia din ce în ce mai mult.

Făcea pași mici și umbla cu multă atențiune, căutând să-și găsească un drum. Ajunse la colțul zidului, apoi la o ușă. Era, bineînțeles, încuiată. Dădu și peste un buton electric. Nici nu îndrăznea să se gândească că ar putea funcționa. Totuși, spre mirarea lui, când îl întoarse, camera fu inundată de o lumină puternică. Nu erau de fapt decât razele slabe ale unui singur bec, dar Denis era atât de surprins și de obicinuit cu întunericul, încât fu într'adevăr orbit de lumină.

Fără să vrea, închise ochii. Când îi deschise își dădu seama că se afla într'o cameră de aproape unsprezece metri pătrați. Pereții era crăpați și umezi.

Scândurile podelei erau late și roase de vechime. Nu observă nimic neobicinuit în afară de faptul că încăperea n'avea nici o fereastră.

În cămin, deasupra căruia erau fixate mai multe rafturi, îl împiedica să creadă că acea încăpere era o celulă. Se mai aflau acolo un fotoliu pe care se zărea pardesiul lui și un scaun pe care fuseseră orânduite lucrurile găsite în buzunarele lui.

Așa dar fusese percheziționat. Nici după ce se convinse că nu-i lipsea nimic, nu se putu liniști. Își puse toate lucrurile în buzunare.

52 Își aminti că avusese la el zece lire. Le găsi în portofel. Nu i se furase nimic, deși totul fusese cercetat cu atenție. Găsi chiar și un bilet de me-

tro și un tichet de autobuz perforat în stația Raspail, cu două zile mai înainte. Dar carnetul său de desene? O clipă se temu că-i fusese luat. Iși aminti însă că Madge, în admirația ei pentru talentul său de amator îl păstrase.

Se așeză în fotoliu. Se uită la ceas și observă că erau orele opt și douăzeci. Neîncrezător, își duse mâna la ureche. Ceasornicul mergea. Tre-cuse exact un ceas și cinci minute de când îl părăsise pe profesor. Chiar după ce înțelese greșeala sa în privința timpului scurs, el continuă să creadă că era trecut de miezul nopții. Nu putea crede că de fapt rămăsese douăsprezece ore fără cunoștință. Dar întunericul închisorii nu-i îngăduia să observe dacă afară e zi sau noapte.

Și când, înfine, de cealaltă parte a ușii, auzi tropăit de pași, enigma timpului petrecut în această cameră continua să-l preocupe atât de mult, încât singura lui dorință, era să rezolve această problemă. Când se deschise ușa, Denis zări un bărbat scund, a cărui față era înconjurată de o barbă neagră.

— Cum te mai simți? îl întreabă noul venit.

Luke îl privi țintă. Cu câteva clipe mai înainte se gândise să sară asupra lui și să-i smulgă barba falsă. Se ridică într'adevăr depe scaun, dar nu tăbărî asupra lui, ci se informă mai întâiu de timpul pe care-l petrecuse acolo.

Banditul rânji.

— Dacă vrei să știi precis, de abea ai venit. Ia-ți pardesiul și urmează-mă. Și... te rog nu încerca să te lupți cu mine. La cea mai mică încercare de răzvrătire te „fituiesc”. Dacă te porți frumos, nu ți se va întâmpla nimic.

Denis îl privea mereu. El își dădea seama că ar fi fost de prisos să vorbească, să se împotrivească sau să amenințe. Acest om era unul din cei care-l atacaseră în stradă. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, era să-și stăpânească mânia sa, din ce în ce mai mare.

Își aminti de fluerul polițistului... Pe semne că Stacey fusese găsit în șanțul fundăturii.

Chiar în aceea seară Denis se arătase dușmanul unei poliții neîndemânatică, totuși încrederea lui în posibilitățile Scotland Yardului se baza pe tradiție.

Poate că în acest moment detectivii descoperiseră urmele bandiților. Dacă ar fi reușit să câștige timp ar fi fost salvat. În orice caz nu putea face nimic altceva decât să urmeze pe acel om.

Străbătură un gang destul de scurt. Călauza bătut la o ușă, o deschise, se dădu în lături, rugându-l pe Luke să intre și rămase pe gang.

Denis, cu pardesiul pe braț și cu pălăria în mână, pătrunse în cameră. Se afla într-o încăpere joasă, foarte puțin luminată. Totuși, ea se deosebea foarte mult de celula pe care o părăsise. În mijloc, se afla o masă mare care lăsa totuși destul loc pentru trecere. Pe jos era un covor roșu foarte gros. Pereții erau zugrăviți tot în roșu. În cameră, erau împrăștiate mai multe fotolii de piele. De tavan atârnavă vreo cinci-șase lămpi, dar numai una din ele, cea din colț, ardea. În fața căminului, un radiator electric, își răsfrângea căldura lui binefăcătoare. Colțul în care se afla Denis, era destul de întunecos. Totul era însă orânduit cu mult gust. În atmosfera camerei, plutea un aer de vechime, impresie îndreptățită și de

bărnele de stejar din plafon. Koșul aprins al mobilelor dădea o notă de intimitate, cu toate că nu găseai nimic personal în aceste lucruri. Mai curând, părea o sală de consiliu. Nici urmă de gust feminin, niciun tablou pe pereți, niciun obiect pe rafturile de deasupra căminului. Chiar și oglinda, care se înălța până la tavan, părea prea severă. Pe unul din pereți era fixat un raft, pe care se aflau înșirate mai multe sticle de lichior, câteva pahare și o găleată de gheață. Aproape de cămin, o fereastră joasă, ascunsă de niște perdele cafenii.

Luke se apropie de masă. Credea că e singur. Dar se opri îndată, căci în'un colț, lângă raft, o femeie era așezată în fața unei mese de birou. Era puternic luminată. Denis admiră părul ei auriu și umerii săi sculpturali. Scria. Scârțâitul peniței se auzia distinct. Înaintă și se opri la marginea mesei. Atunci femeia ridică capul.

— Ei!, exclamă ea, nici nu am auzit când ai intrat. Așteaptă, te rog, puțin!

Bunăvoința ei îl înfură și mai mult.

— Dar ce înseamnă toate acesea?, se răsti el. Pentru ce am fost adus aici?

— Doamne, răspunse ea, prefăcându-se uimită, ce supărat ești? Mi s'a spus că ești un băiat drăguț. Astfel izbutești dumneata să te împrietești cu femeile? Poartă-te frumos, căci altfel voi fi nevoită să pun pe cineva să te supravegheze. Bea un pahar de cocktail și liniștește-te! Nu voi întârzia prea mult, dar trebuie să termin această scrisoare. Îi scriu croitoresei mele.

Denis își puse pardesiul și pălăria pe masă și se îndreptă spre radiator. Era furios îm-

potriva lui însuși: nu știuse să se potolească. Ar fi vrut să-și păstreze tot calmul pentru a câștiga timp. Privi pe fereastră și fu foarte mulțumit, constatând că afară era noapte. Acolo departe, ceilalți porniseră desigur în căutarea lui. Bineînțeles că vor da de urmele lui. Era o chestiune de viață și de moarte. Fără îndoială că încăpuse pe mâinile unei bande, părtase la vreo crimă. Această cameră luxoasă și femeia care scria, constituiau o notă discordantă, totuși pericolul era acelaș.

— Bea un pahărel, stăruie femeia fără a întoarce capul.

Luke ar fi preferat mai mult decât orice — în afară de libertatea lui bineînțeles — un pahar de apă. Se apropie de raft. Găsi acolo tot ce-i trebuia pentru pregătirea unui bun cocktail. Isi luă un pahar de sifon. Niciodată nu hăuse ceva mai bun!

Femeia se întoarse lângă radiator. Frumusețea necunoscutei era superbă. Purta o rochie lungă de seară. Cu siguranță că ea însăși era conștientă de farmecul ei. Se apropie de cămin și întoarse un buton. Camera fu inundată de o lumină strălucitoare.

Denis nu se putea împiedica să n'o admire. Deși foarte tânăr, nu era totuși atât de impresionabil precum îl credea Burchell și deși părea rob de splendoarea femeii din fața lui, nu uită emoția pe care o simțise atunci când o zărise pe tânăra Judith. De bună seamă că necunoscuta își dădea seama de aceasta căci începu să râdă în hohote.

— Pe semne, zise ea, că nu-s tocmai pe placul dumitale. Te rog ia loc!

Ea însăși se așază într'un fotoliu, lângă radiator. Denis stătea în fața ei. Își dădea seama că pe măsură ce înainta, această afacere devenea din ce în ce mai întunecoasă.

— S'au purtat bine cu dumneata la Scotland Yard? întrebă ea. Ne vom da toată osteneala să nu fim mai prejos. În orice caz cred că jilțurile noastre sunt mult mai confortabile. Imi dai voie să-ți ofer o țigară de foi?

— Mulțumesc, prefer o țigară obicinuită.

Imprejurările în care avea loc această convorbire influențau enorm pe Denis. Simțea că totul se desfășoară împotriva lui. Acum, după primele sale izbucniri de mânie, îi venea greu să pară nepăsător. Se silea să-și împiedice tremurul mâinilor. Reuși. Ea îl privea țintă în ochi. Nu mai era deloc batjocoritoare.

Luke îi oferi o țigară.

— Mulțumesc, zise ea, nu fumez. E dăunător pentru glas.

Străfulgerându-l cu privirile, femeia se gândea cu totul la altceva. Iar el își aprinse țigara, cufundându se în fotoliu.

— Imi puteți spune cărei împrejurări fericite îi datorez această întâmplare? întrebă el ironic.

— Vreau să știu ce s'a petrecut azi dimineață la Marble Arch? Ce ți s'a întâmplat dumitale?

— N'ași citit ziarele?

— Oare Scotland Yardul dă vreo crezare

jurnalelor? Bănuești că eu m'aș putea mulțumi cu sporăvăclile acelor «fițuici»? Doresc ca dumneata personal să-mi povestești tot adevărul. Vreau, deasemeni, să-ți pun și câteva întrebări. Deaceea ai fost adus aici. Dacă nu te împotrivești, nu ți se va întâmpla nimic.

— Mă ameninți? Intotdeauna procedezi astfel?

— Nu mă simt datoră cu nici o lămurire. Felul meu de a proceda nu te poate interesa... Te rog începe.

Denis se gândi că cel mai bun lucru ar fi să-i repete lucrurile pe care le spusese și altora. Numai într'un târziu își dădu seama de cele ce o interesau mai mult pe femeia din fața lui. Își începu povestirea întrebuintând cuvintele ziarelor și ale mărturiilor oficiale. Ea îl asculta cu atenție, întrerupându-l deseori cu felurite întrebări.

Pe măsură ce istorisea, își dădea seama din ce în ce mai mult câtă asemănare era între această convorbire și cea pe care o avusese la Scotland Yard.

Și ea — în felul lui Burchell — îl întreba dacă întâlnise pe cineva când se îndreptase spre banca din Hyde-Park.

— Absolut pe nimeni, răspunse el sigur de sine, care ar putea să aibă vreo legătură cu asasinatul.

— Ai văzut acolo o fată, îi zise ea. Avea părul negru. Nu minți, căci sunt sigură de aceasta.

Întoarse spre radiator și se sprijini cu o mână de cămin. Totuși privi din nou spre aceea femeie. Il atrăgea. Ea îl privea țintă.

— Cine e această fată?, întrebă el. Se află aici? Este vreo complice de a dumitale? Ce căuta în parc?

— Tocmai vroiam și eu să te întreb același lucru. Ce căuta în parc? Spune-mi!

— Ce-ți pasă. Îi vrei răul, nu-i așa?

Ea negă cu atât convingere, încât Denis o crezu. Și, năzuind că-i va da vreo veste despre ea, îi povesti tot ce văzuse. În definitiv, era un lucru foarte puțin însemnat: fată căuta un obiect și dispăruse când el îi oferise ajutorul său. Oare interesul pe care îl purta această necunoscută nu dovedea îndeajuns că Judith luase parte la desfășurarea crimei? Gândul acesta îl frământa cumplit.

— Pentru ce ai ascuns poliției aceasta?

— Sunt sigur că fata n'a făcut niciun rău. N'as fi vrut să expun o nevinovată întrebărilor...

— Scotland Yardului, nu? Nu crezi că ești cam prea sentimental, domnule Luke? Nu știi că s'a luat interogatoriul tinerei fete? Dumneata, cu pornirile dumitale cavaleresti, îți vei atrage multe neplăceri! Dar, despre mine ce gândești? Mă crezi nevinovată sau...

Își bătea joc de el.

— Imi pare că ai căzut într'o cursă, continuă ea. Mă pot bizui pe spiritul dumitale de cavalerism ca să-mi iei și mie apărarea? Bineînțeles că nu știi cine sunt. Totuși ai putea descrie minunat cele ce ai văzut aici. Mai ales

atunci când vei povesti toate acestea inspec-
torului Burchell!

Pentru prima oară deosebi o noanță de amărăciune în glasul tinerei femei. Își dădea toată silința să pară veselă, dar nu reușea deloc să-l înșele pe Luke. Se ridică și apăsă pe soneria de lângă cămin. Banditul cu barbă falsă deschise ușa.

— Jim, automobilul e pregătit?

Primi un răspuns afirmativ.

— Adu-mi o batistă neagră, porunci ea. Domnul Luke va pleca împreună cu mine. Am lăsat o scrisoare pe birou. Ai grije s'o expediezi. Nu mă mai întore.

Jim se înclină în fața ei și se îndepărtă. Necunoscuta se întoarse atunci spre Denis.

— Îți place muzica? Ne vom duce la un concert. Vom ajunge la timp pentru a mai putea asculta sfârșitul. Nu vreau să te las aci, împreună cu tovarășii mei, iar Jim arde de dorința de a se rade. Dar... mai vroiam să te întreb ceva. Da! Pentru ce te-ai dus la profesorul Bastion când ai plecat dela Scotland Yard?

— Din cauza dumatăle. Ai pus pe cineva să mă urmărească. Și fiindcă îl cunoșteam pe Bastion, m'am dus să-i cer un sfat.

— Atunci, profesorul nu știe nimic de toată afacerea asta?

— Nu, nu cred.

Își admira pieptănătura privindu-se într-o oglindă pe care o purta la ea. Jim se întoarse. Puse batista pe masă și plecă fără a rosti un singur cuvânt.

Denis se apropia de fereastră și privi afară.
Era o noapte foarte întunecoasă...

— Ia spune-mi și mie povestea acelei țigarete
verzi, zise ea deodată. Este adevărat că ai pier-
dut-o?

Tresări. Totuși rămase nemișcat. Avea impresia că tot ce se întâmplase până acum nu erau decât pregătiri pentru noile întrebări. Iși dădea seama că ea privea în oglindă, numai pentru a-l împiedica să se apere. El însă se simțea stăpân pe sine.

— Bineînțeles, răspunse Denis.

— Nu știi precis însă în ce loc, nu-i așa?

— Nu.

Luke o ținti cu privirile. Apoi se întoarse din nou spre fereastră.

— Nu cred că tânăra fată s'o fi găsit când s'a reîntors la automobil.

— Nici eu.

Urmă o tăcere apăsătoare. Lui Denis i se păru că aude zgomote din afară, ba chiar că deosebește sirena unui vapor.

Femeia râdea.

— Te voiu lega la ochi, zise ea. E tare nostim, nu? Dar e mai bine să nu știi pe ce drum vom merge. Te voiu lega cu această batistă și te voiu conduce până la mașină. Nădăjuesc că nu vei fi prea supărat. Dacă totuși preferi să fi adormit, atunci te voiu încredința tovarășilor mei.

Cândurile îi alunecară spre de'ectivii Scotland Yardului. Se cutremură la ideea de a fi adormit. Ar fi fost groaznic să-și piardă din nou cunoștința. Era mânios, dar se stăpâni.

— Trebuie să-mi făgăduiești că nu mă vei părăsi până ce nu-ți voi îngădui eu aceasta.

— Bine, spuse el. Sunt foarte mulțumit că pot merge la concert.

Lupta contra mâniei sale. Fusese adus în acest loc și-și dădea seama că nu va scăpa decât foarte greu. Ar fi vrut să se întoarcă spre cea de lângă el, s'o amenințe, să-i ceară explicații... Simțea că — în acest moment chiar — îl privea batjocoritoare, cu un zâmbet ironic pe buze. Gândul de a-l duce la concert era de fapt tot o ironie.

— Ce păcat, suspină ea, că nu avem o noapte cu lună!

Denis o văzu când își luă pardesiul. Apoi, totul se contopî în fulgerul care brăzdă întunericul de afară. Își dădu însă seama că lumina provenea dela scânteia unui tramvaiu electric. O nouă scânteiere. Luke zări două coșuri de uzină, iar ceva mai departe catargul unui vapor.

Dar toate aceste lucruri nu-l lămureau mai mult decât îl dumirise clipocitul pe care-l auzise în celulă. Casa se afla, desigur pe malul fluviului, în apropierea apei, acolo unde acostau vapoarele. Nu știa nimic mai mult.

— Hai să mergem, zise necunoscuta, sunt oafă.

De abea când ajunseră la Strand, îi îngădui să-si scoală leoașura ca să-l acopere ochii. Ridică perdelele dela ferestrele automobilului. Trecură prin fața lui Trafalgar Square, apoi se îndreptară spre Regent Street. Denis se afla din nou la Londra. Ajunseră la concert destul de târziu. Totuși mai ascultară ultimele melodii. Luke.

uitând de focul său, se simțea rob de farmecul blondei de lângă el.

Plecară odată cu ceilalți spectatori. Ea îl rugă să-i caute un taxi.

— Imi pare rău, îi spusese ea, că s'au purtat cu d-ta atât de urât. Ești un băiat drăguț și ai îndurat cu multă răbdare încercările la care ai fost supus. Mi s'a spus că ai o fermă la țară. Urmează-mi sfatul și pleacă acolo. Mi ar pare rău să ți se întâmple ceva neplăcut.

— Dar dumneata?

Izbucni într'un hohot de râs.

— Eu, eu, răspunsese ea, eu sunt înglobată până în gât. Ești sigur că cele ce mi-ai spus despre țigara? Tânăra fată nu s'ar fi putut reîntoarce? Faptul acesta n'ar avea prea mare însemnătate. Mă tem totuși de soarta ei.

El îi povesti cercetările pe care le făcuse împreună cu agentul de poliție. Era sigur că țigara îi căzuse în cursul drumului. Poate că fusese călcată în picioare și fărâmitată.

— Bine, spusese ea. Spune-i șoferului să mă conducă la Ritz. În cursul drumului îi voi spune unde vreau să merg în realitate.

După ce mașina porni, Denis rămase un moment nemiscat pe bordura trotuarului. Apoi, se urcă și el într'un taxi și se îndreptă spre Fordis Place.

Nebăgându-l în seamă pe ceremonialul Vuler nătrunse deodreptul în salon. Văzându-l, profesorul Bastion se ridică din fotoliul pe care se odihnea, și chiui de bucurie. Apoi îl strigă pe maior care veni numaidecât din odaia alăturată.

— Ce ți s'a întâmplat? îl întrebă curios Ba-

stion. Ai fost căutat în toată Londra.

— Da... știu, răspunse Denis. Polițiștii de Scotland Yard sunt foarte dibaci. Am fost la concertul dela Wigmore Hall, în tovărășia unei femei.

Un sfert de oră mai târziu, istorisea întâmplările prin care trecuse inspectorului Burchell și celor doi prieteni ai săi. Ii venea foarte greu să explice anumite lucruri și aceasta numai din vina lui: vroia să fie cavaler față de fata pe care o întâlnise în parc.

Scăparea Judithei devenise pentru el un lucru de cea mai mare însemnătate. Era convins de nevinovăția ei și se gândea bine, înainte de a-l desvălui cel mai mic secret. După aceea, sarcina lui va fi cu mult ușurată prin faptul că Burchell se va încăpățâna să o descopere pe necunoscuta cu păr auriu.

— Ai observat accentul cu care vorbea? American, nu?

American! O noutate pentru Denis.

Iși amintea că fusese intrigat de accentul ei. Cuvintele lui Burchell veneau ca o deslegare a enigmei.

— Nu. Mai curând aș crede să fi fost accentul unei englezoaice care a trăit mult timp în America.

— Doamne! Doamne! strigă Burchell, dar aceasta-i Belle Starr! Înțelegi Bastion? I-auzi dumneata! Să-l ducă tocmai la Wigmore Hall!

— Dar bine, prietene, murmură profesorul, nici nu poate fi altcineva. Am ghicit aceasta din primul moment.

— Oare la ce se gândește acum? Ce pregă

tește? Pentru ce și-a părăsit lucrul. Pentru ce s'a întors?...

Bastion tăcea. Bevis întrerupse tăcerea.)

— Si la urma urmei cine era Gannet Balt? Cine l-a ucis? Pentru ce a fost omorât Joe Conlonis? Era cel mai bun prieten al lui Jason Starr, nu-i așa?

— Luke, strigă inspectorul, când vei pleca de aici, va trebui să uiți tot ce s'a petrecut în astă seară. Ne-am înțeles? Nici o vorbă...

Profesorul, cufundat într'un jilț de piele, cu ochii închiși, gândea.

— Denis, spuse el, aș vrea o mică informație. Necunoscuta te-a întrebat ceva despre țigaretă?

Burchell îl întrerupse:

— Pista aceasta nu ne poate duce la niciun rezultat. Țigareta aparținea lui Balt. Secretara lui mi-a spus că se servea tot timpul de ea. Unul din funcționarii biroului mi-a confirmat acest lucru.

— Foarte frumos din partea funcționarului, spuse Bastion. Ei Denis?

— Da. M'a întrebat unde am găsit-o și unde am pierdut-o... A stăruit foarte mult chiar.

CAP. VI

PLANURILE LUI BURCHELL...

A doua zi era Sâmbătă. Inspectorul presimțea că va avea un sfârșit de săptămână foarte ocupat. Sosi devreme la birou și găsi pe masa sa de lucru un dosar destul de voluminos.
Banca din Hyde Park

minos ce conținea toate rapoartele asupra activității financiare a lui Balt. Burchell bănuia că studiul lor va fi foarte interesant.

Totuși, înainte de a deschide dosarul, făcu alte două lucruri mai însemnate: în primul rând, telegrafia poliției din New-York. După ce expediă depeșa, se interesă de sănătatea lui Stacey. Nu fusese rănit prea grav.

Stacey îi înaintase un raport foarte conștiincios. Ajungând în Fordis Place, nu putuse cu nici un chip zări pe cel care-l urmărea pe Luke. Atunci se hotărî să se ia după Denis, având grijă să se țină cât mai departe de el. Când Luke fusese atacat, Stacey se repezise în ajutorul lui. După informațiile pe care le primise, știa că n'avea de luptat decât împotriva unui singur om. Văzând automobilul care se oprise în fundătură, fluieră. Apoi se repezi asupra celor trei bandiți, dar un al patrulea — care fusese pe semne ascuns — îi căzu în spate și-l lovi cu putere.

Inspectorul îl chemă pe Denis la telefon rugându-l să treacă pe la el. Se gândi deasemeni s'o cheme și pe Judith Clay, dar amână această hotărîre pentru mai târziu. Poruncise, de cu seară, să fie strânse toate informațiile privitoare la căntăreata Isabel Venn, de cūrând sosită în țară. Biroul rapoartelor nu-i comunicase încă nimic. Isabel Venn em numele oficial al lui Belle Starr. Burchell si-l înscrise într'un carnet și-l privi mai multe minute. Belle Starr era o piedică în calea planurilor lui.

Rupse hârtia din carnet, o înghemui și o

aruncă în coșul de hârtii. Apoi, începu să cerceteze cu atenție rapoartele asupra lui Gannet Balt. Nu cuprindeau toate informațiile cerute — contabilii nu verificaseră încă toate registrele — dar din cele ce se aflaseră reeșea limpede că Balt făcuse multe excrocherii și că avusese mai mulți complici. Burchell ținea cu orice preț să afle dacă exista vreo legătură între banda lui Balt și aceea a lui Starr. Nu descoperi nimic care-i să-i poată confirma bănuelile pe care i le dase lovitura de pumnal și ciudatul amestec al lui Belle Starr. Balt însuși nu era, în toate aceste mărturii decât un simplu nume. Până acum, personalitatea lui rămânea mereu ascunsă. Nu găsi nici un indiciu asupra vieții lui particulare. Balt fusese în relațiuni cu mulți oameni însemnați cari ziceau despre el că este «puternic». Întâlnea foarte des acest cuvânt. Se spunea despre el că este «puternic și rece», că este un «cap tare», însfârșit un om cu o fire ambițioasă. Dintre toți cei ce fuseseră ascultați, nici unul nu putuse afirma că fusese prietenul lui Gannet. Atât în viața lui de afaceri cât și în cea particulară trecea drept un singuratic.

Zadarnic ascultase Burchell mărturia câtorva rude. Chiar și un vagabond ar fi fost mai legat de familia lui decât Gannet. Inspectorul înclina să-l clasifice în categoria «unicul fiu al unor părinți morți», dar deodată pe neașteptate, apărură un frate. Primul indiciu despre existența acestuia fu găsit în mărturia domnișoarei Amelie Budge, secreta-

ra lui Gannet. Julius Balt trebuia să sosească — sau poate că ajunsese chiar, foarte de curând însă — din America. Încă înainte de plecarea lui, expediase pe contul lui Gannet Balt un virament de două mii de lire, dar aceasta nu era decât o pură formalitate, căci în realitate acești bani aparțineau lui Julius pe care îl aștepta un cec, semnat ca de obicei de casier. Miss Bugde era neliniștită din pricina acestui cec care-i fusese încredințat. Dar ea nu știa că banca nu avea destui bani pentru a acoperi suma menționată. De fapt Julius, și nu ea, ar fi trebuit să fie neliniștit.

Inspectorul ridică capul. Cineva intrase să-i anunțe sosirea lui Luke.

— Sims, porunci Burchell, cheamă la telefon birourile Balt. Spune-i domnișoarei Budge să strângă toate hârtiile referitoare la domnul Julius Balt. Anunț-o că voi trece pe acolo.

Denis nu era deloc bucuros că se află din nou în acest birou. Inspectorul îl socotea ca pe un prieten, mai mult chiar decât îi îngăduiau împrejurările de față. Nu mai era atât de politicos ca în ajun. Nici nu-și mai dădea silința să pară binevoitor și nici nu mai socotea necesar să pară plictisit.

— Ia loc, îl invită el. Aș vrea să-mi completezi declarația pe care mi-ai făcut-o eri. Ar trebui să fim prieteni mai buni. Ești amicul profesorului Bastion. Așa dar, putem avea ncredere unul într'altul. Prin urmare, îmi poți spune totul. Ce căutai eri dimineața în parc? Mai bine spus pe cine ai văzut acolo?

— V'am spus că.

— Da, știu ce mi-ai spus. Era un bărbat?

— S'ar fi putut foarte bine să zăresc sute de bărbați între Hyde-Park și Marble Arch. Dar nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni...

— Era o femeie?

— V'am...

— Era Belle Starr?

— Nicidecum. Știi doar că ieri seară am văzut-o pentru prima oară.

— Atunci era altcineva. Descrie-mi-o!

Dar Dennis nu era omul care să poată fi păcălit. Dela experiența pe care o făcuse noaptea trecută, încrederea lui în puterile Scotland Yardului era mult zdruncinată. Cum era oare cu puțință ca o bandă de tâlhari să fie mai bine organizată și chiar mai bine informată decât însăși poliția? Și pentru că ieri seară putuse vorbi cu Burchell ca dela egal la egal, bineînțeles că acum nu se va lăsa speriat de „Departamentul Cercetărilor Criminale”. Nu, nici chiar dacă va fi dus în fața directorului general.

— Sper că vă dați seama, domnule inspector, că nu mă voi supune metodelor dumneavoastră copilărești!

— Copilărești?

Burchell se ridică supărat.

— Înțelegeți ce vreau să spun prin aceasta. Am răspuns ieri seara cât am putut mai exact întrebărilor dumneavoastră. Nu vreau să fiu silit a face declarațiuni false... Țin deasemeni să vă anunț că mă voi ocupa eu singur de această afacere.

Burchell își impinse scaunul atât de brusc, încât era să cadă, pentru a ascunde ironia cu care

privea hotărîrea lui Deennis.

Se simți mai bine când surâse. Pentru prima oară, după multă vreme, avea poftă să râdă.

— Așa dar, exclamă el, un nou detectiv.

— Nu tocmai, răspunse Luke, Mă voi ocupa numai de acest singur caz. Nu înțeleg pentru ce nu m'aș face folositor, dacă mă simt în stare.

Au rămas încă multe puncte misterioase, pe care vreau să le clarific. Așa spre exemplu, această doamnă Starr... Desigur că n'are nici o legătură cu crîma. Nu pare deloc a fi o ucigașă. Este o adevărată artistă, o muziciană. Care ar putea fi amestecul ei? O femeie ca ea, cu asemenea ochi n'ar pune niciodată la cale o escrocherie... vreau să spun o adevărată escrocherie.

Lui Burchell i se păru că din aceste cuvinte descoperă o cale spre adevăr. Cunoștea foarte bine ochii lui Belle Starr, prea bine chiar.

— Nu-i așa că e tare frumoasă, Denis?

— Desigur! Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Luke rosti acele cuvinte cu o nepăsare surprinzătoare.

Inspectorul rămase înmărmurit. Toată teoria lui se dărâmasese. Luke nu vorbea ca un îndrăgostit. Putea de acum înainte să se aștepte la orice.

— Si apoi, adăugă Denis, cu aerul unui om care înregistrase un prim succes, mai este povestea țigaretei.

— Bine înțeles, răspunse inspectorul, revenind ironic. Cu siguranță că ar fi putut oferi vreă urmă, dacă țigareta ar fi fost pierdută de asasin sau de vreun complice al lui. Se do-

vedise însă că acel obiect de os aparținea lui Balt.

— După părerea mea, n'ar trebui să iei lucrurile atât de ușor, își dădu cu părerea Luke. Se pare că Miss Starr dădea foarte mare însemnătate acestei țigaretete. Și nu este singura... Sămânța îndoielii fusese aruncată.

Denis se așeză pe un scaun. Clipea din ochi.

— Vreau să spun că-l interesa și pe profesor. Mă înțelegi, nu? M'a întrebat dacă Belle a vorbit despre... Bine înțeles eu nu pot ști adevăratele gânduri ale profesorului! Nu vorbește niciodată înainte de a fi absolut sigur. Este foarte dibaciu. Înainte de a veni aici, am trecut pe la el. Toată noaptea s'a gândit la această afacere.

Burchell dădea semne de nerăbdare.

— Atunci care sunt planurile dumitale? întreabă el.

— În privința țigaretetei? M'am gândit mult la ea. Trecând pe Bond Street am cumpărat una la fel. Adică, de aceeași mărime. Iată-o!

Inspectorul luă obiectul și se uită cu atenție la el.

— Are exact opt centimetri, explică Denis. Dar uită-te te rog și înăuntrul ei.

Burchell, observând o bucățică de hârtie infundată în acel tub, înțelege gândurile lui Luke. Scoase hârtia cu ajutorul unui ac și o desfășură.

— Vezi, spuse Denis. O hârtiuță, mai ales dacă este subțire, poate fi foarte ușor vârâtă într-o țigaretă. Asta, care a fost infundată aci, nu este decât o bucățică dintr'un plic.

— Imi pare că nu ai stat degeaba până acum, surâse Burchell batjocoritor. Spune-mi drept, nu ai arestat pe nimeni?

— Când sunt muncit de un gând îmi place să-l aprofundez, răspunse Luke, prefăcându-se că nu ia în seamă răutatea inspectorului. Așa de pildă, să ne purtăm cu gândul numai la Gannet Balt. Să ne închipuim că a dosit mari sume de bani, și că vrea să păcălească pe tovarășii lui. Atunci scrie pe o bucățică de hârtie unde se găsesc acești bani.

— In ce scop?, întrerupse Burchell.

— Poate că avea o memorie proastă!... In orice caz, secretul se afla în țigaretă. Vrând să afle acest secret, altcineva îl ucide pe Balt. Dar lovitură nu-i reușește. Ne va fi însă foarte greu să urmărim această cale, deoarece toată lumea se interesează de misterul acelei țigaretete. Atunci însă când se comite o crimă, primul și cel mai însemnat lucru e să încerci să afli motivul pentru care a fost săvârșită. In cazul nostru însă, motivul e cât se poate de limpede.

Naivitatea lui Denis părea prea mare pentru a fi luată drept reală.

— Acum înțelegi? mai întrebă Luke.

— Nu prea mălăturisi inspectorul. Care ar fi amestecul lui Miss Starr?

— Tocmai asta vreau să aflu și eu. La urma urmei cine este această Miss Starr? Mi se pare că o cunoști foarte bine.

— Până la un anumit punct, răspunse Burchell. Este fata unui preot de țară.

Inspectorul nu se putu împiedica să nu surâdă, aducându-și aminte de bătrânul Starr, îmbrăcat

În hainele lui preotești.

— Era mândria tatălui ei. Bineînțeles până în ziua în care îl întâlnește pe Sir Desprad Murgatroyd.

— Acum o să plec, zise Denis cu un aer foarte serios. Îți dăruiesc duminică această țigaretă.

— Stai puțin, strigă Burchell. Viu și eu cu dumneata. Vom face o plimbare prin parc.

— Ce idee minunată! exclamă Luke. Tocmai vroiam să mă duc spre Marble Arch.

— Bănuiam aceasta.

Taxiul care-l aduse pe Denis la Scotland Yard îl mai aștepta încă. Șoferul îi conduse la Hyde-Park Corner, apoi o luă pe drumul arătat de Luke. Când ajunseră în fața băncii, pe care fusese descoperit trupul lui Balt, coborîră și achitară cursa.

Trecătorii aruncau priviri speriate spre acea bancă verde. Câtiva ștrengari, ba chiar și unii oameni mai curagioși se opriseră în fața ei și priveau curioși spre singura urmă a crimei.

Banca fusese părăsită. Nimeni nu se mai odihnea pe ea. Burchell și Luke nu se sinchiseau însă de asemenea prejudecăți. Se așezară liniștiți pe bancă.

Se auziră mai multe exclamații de mirare.

— Circulați, domnilor!, răsună glasul unui sergent, care tocmai trecea pe acolo.

— Să terminăm cu prostiile!, zise inspectorul. Pe cine ai mai văzut eri dimineață aci, în afară de Gannet Balt? Vreun automobil s'a oprit de-a lungul trotuarului?

— Nu, răspunse Denis. În tot parcul nu se

găsea nici o mașină.

Era răspunsul pe care Burchell îl aștepta de mult. Ținea seama și de declarațiile pe care le făcuse Judith Clay cu privire la matinala ei plimbare. După cum spusese și profesorul, drumul cel mai scurt spre Dane Crescent trecea prin Bathersea Road. Dar Miss Clay fusese văzută întorcându-se prin Kensington Road, de cealaltă parte a parcului. Așa dar, Denis nu mințise când îi spusese că nu văzuse nici o mașină dealungul trotuarului. Apoi, în afară de intrarea principală dinspre Marble Arch, gardul cel mai apropiat era cel dinspre cărarea pietonilor, care ducea spre Park Lane.

— Fie... zise Burchell. Dacă dumneata nu vrei să-mi mărturisești nimic, atunci îți voi spune cu adevărul.

Se ridică.

— Rămâi acolo! Il vei reprezenta pe Balt pentru câteva minute. Eu, te voi înfățișa pe tine. Viu dinspre Victoria Station.

Burchell se dădu puțin înapoi, apoi se apropie.

— Aiung până aci. Privesc în jurul meu. Apoi mă uit într'acolo, înspre Park Lane.

Și într'adevăr privea cu atenție prin desimea unei neguri imaginare.

— O mașină! Un automobil cu două locuri.

Aruncă o privire fugară spre Denis. Acesta părea surprins.

Apoi continuă :

— Pe cine văd fugind spre gard?

Luke se întoarse repede, dar — după cum era și normal de altfel, — nu zări pe nimeni.

— O fată tânără, continuă inspectorul. Slă-

Puță, brună, drăguță. Se grăbește spre automobil. Se urcă la volan și pornește. Apoi se pierde în ceață...

Inspectorul urmărea cu privirea un autobuz roșu ce trecea spre Victoria.

După o mică pauză, se așază lângă Luke.

— Spune-mi, nu-i așa că lucrurile s'au petrecut astfel?

Denis întoarse capul. Pălise. Își strângea cu nervozitate bastonul, dar încăpățânarea sa era mult mai puternică decât înfrângerea pe care o suferise. S'ar fi putut trăda foarte ușor, dar își aminti la timp de cele ce-i spusese Belle Starr. Se luase interogatoriul tinerei fete. Așa dar, Burchell știa unele lucruri în legătură cu ea. Dar el nic! nu se gândea să fie un marfor protivnic ei. Se încăpățâna să creadă în nevinovăția tinerei fete. Pentru ce?... Pentru ce nu o putea uita? Îi spusese inspectorului că se va ocupa de această afacere. Aceasta ar fi putut pare caraghios. În realitate însă nu era decât dorința de a o apăra pe Judith. Ea era în pericol. El o va salva. Nu știa nici măcar numele ei. Dacă l-ar fi întrebat acum, ar fi însemnat să se prindă în cursa care-i fusese întinsă.

Burchell nu-i mai puse nici o altă întrebare. Era mulțumit de reușita experienței sale. Ieși din Park împreună cu Denis, trecu prin fața lui Marble Arch și coti spre Oxford Street.

— Vom avea nevoie de dumneata la anchetă. După aceasta, vei renunța. Oădăjduesc, la pretențiile dumitale de detectiv. Am destule pe cap și vreau să mă scuteș'i de grija de a te scăpa dintr'o aventură neplăcută.

— Totuși, eri seară nu dumneata ai fost cel care m'ai scăpat.

Burchell îl luă de braț.

— Ascultă-mă, Denis, îți vorbesc foarte serios.

Suntem pe urmele celei mai periculoase bande care a operat vreodată în Londra. Netrebnicii aceștia nu au obiceiul să se poarte cu mânuși. Fără voia ta, ai fost amestecat în această poveste. Bandidii își închipuie că știi ceva. Dovadă... ceeace ți s'a întâmplat eri seară. A știe puțin este desul de periculos, dar cu cât vei afla mai multe, cu atât pericolul va crește. Crede-mă, atunci când te vor prinde pentru a doua oară nu te vor mai duce la concert !

— Sunteți foarte binevoitor domnule inspector, dar nu mai sunt un copil. Știu să mă apăr și singur.

Denis, mândru, se îndepărtă. Burchell sări în primul autobuz care se îndrepta spre centrul financiar al Londrei.

La orele unsprezece și jumătate precis, pătrunse în birourile lui Gannet Balt. Stațura lui impunea respect.

Acolo, se desfășura o mare activitate. Nouii contabili se munceau cu niște registre pe care nu le cunoșteau, iar băeții de birou erau înlocuiți de polițiști.

Domnișoara Budge îl conducea pe inspector. Era îmbrăcată în negru. Avea un obraz palid. Era blondă și părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Purta ochelari. Părea foarte sigură că șeful ei fusese victima unui complot. Acest om atât de puternic și tăcut era foarte increzător. Tovarășii

lui, niște trădători, îl asasinaseră după ce l-au jefuit.

Buzele îi tremurau rostind aceste cuvinte. Amelie își dădea seama că Burchell era un bărbat foarte frumos. Deveni mai prietenoasă și se puse imediat la dispoziția lui pentru a-l ajuta în cercetările sale.

În cursul anchetei, făcu câteva constatări interesante: toate cecurile erau semnate de același casier, fără a mai fi și contra-semnate. Cât despre stampila care reprezenta iscălitura lui Balt, ea era deținută de domnișoara Budge care o aplica pe orice scrisoare, fără a se mai simți obligată să scrie mențiunea „pentru”. Gannet obicinuia să citească toate scrisorile pe care le primea. Apoi, o însărcina pe secretară cu răspunsurile. Când avea nevoie de bani, cerea dela casier, căci „șeful” n’avea cont la nicio bancă.

— S’ar fi putut crede, domnule Burchell, că nu era în stare să-și semneze nici numele! Și totuși era un om minunat...

— „Un excroc minunat!” gândi inspectorul. Un adevărat excroc. S’a cam grăbit în ultima vreme. Dacă n’ar fi fost asasinat, ar fi dispărut ca o fantomă, fără să lase nici măcar o semnătură.”

— Numeroase scrisori au fost distruse, îi spusese domnișoara Budge. Priviți, domnule inspector.

Și arată în spre cămin. Inspectorul văzu o mare grămadă de cenușă.

— Cineva a fost în cursul nopții pentru ca să le ardă, zise ea. Chiar în noaptea asasinării.

Ea își amintea că acum vreo două luni, Julius Balt scrisese că are de gând să se întoarcă în Anglia. Gannet îi răspunsese în termeni prietenoși

arătându-i situația înfloritoare pe care și-o creiase și oferindu-i o poziție strălucită. Dealtfel el nu vedea motivul pentru care Julius ar fi rămas în America. Domnișoara Budge știa toate aceste lucruri, deoarece chiar ea scrisese scrisoarea. Julius ceruse atunci transferul banilor săi. Balt îi făcuse un virament de două mii de lire. Restul îl aducea singur în dolari. Amelie nu știa de ce sumă era vorba, căci nu citise chiar toate misivele fratelui. Ultima scrisoare a lui Gannet dată de vreo trei săptămâni. Domnișoara Budge era de părere că se referea la călătoria lui Julius. Din păcate nu-și mai amintea niciun amănunt în legătură cu această călătorie.

— Ti-a dictat-o chiar dumitale ?

— Da. De fapt, ar putea să se mai găsească printre notițele mele.

Parcurse în grabă două blocuri de stenogramme, găsi scrisoarea și o citi :

Dragă Julius,

Am primit scrisoarea ta din 15 curent. De îndată ce va sosi viramentul, voi semna un cec care va sta la dispoziția ta. Aflu cu plăcere că te vei îmbarca pe vasul „Cordovia”. Imi pare bine că vei petrece o săptămână în Scoția. Mă bucur nespus la gândul că te voi vedea. Anunță-mă cu ce tren sosești la Londra și te voi aștepta la gară. Nădăjduesc însă că-mi vei scrie când vei ajunge la Glasgow. Cu cele mai bune urări

Cu dragoste, Gannet.

Burchell telefonă numaidecât la biroul maritim. Află că vaporul „Cordovia” ajunsese la Glasgow. Joi. Toți călătorii, chiar și Julius Balt, debarca-
seră în aceeași după amiază.

Iar Gannet fusese omorât Vineri pe la orele 4 dimineata, în timp ce fratele lui călătoria prin Scoția...

Acum era Sâmbătă după amiază.

Amelie Budge fu mirată de schimbarea pe care o observă în glasul inspectorului. Răspunzând întrebării sale îi spuse că ea nu semnase această scrisoare. Balt i-o dictase într'o seară, iar ea i-o lăsase pe birou. Cu multă bunăvoință, se oferi să-i dea și inspectorului o copie. De îndată ce ea va fi gata, i-o va trimite la Scotland Yard printr'un comisionar.

În mai puțin de o oră, sosirea lui Julius îi fu confirmată. Bagajele lui fuseseră expediate prin intermediul unei agenții la King's Cross. Înnoptase la hotelul Britania din Glasgow. Vineri dimineata luase trenul spre Sterling. Se bănuia că se oprișe la Perth.

Cu toate că urma îi fusese pierdută, poliția scoțiană garantează că el se afla în perfectă sănătate.

Inspectorul ținea neapărat să dea de urma lui. I se părea ciudat că Gannet fusese ucis numai câteva ore după sosirea vaporului. Nu-și putea explica pentru ce Julius nu se repezise la Londra, când aflase din ziare nouța'ea. De'a descoperirea din parc se scurseseră aproape treizeci de ore, iar Julius se plimba prin Scoția.

Faptul acesta, gândi Burdett nu îndreptățește nici o bănuială. În aceste timpuri în care comunicațiile au devenit atât de rapide, ai crede că vestile ajung imediat la persoana la care ele se referă. Trebuie însă ținut seama și de firea celui care este în cauză. Cu siguranță că, Vi

neri, ziaristii din Scoția nu se arătaseră atât de preocupați de moartea lui Balt ca cei din Londra. Dealtfel mulți oameni nici nu citesc povestirile crimelor pe care ziarele le vestesc cu titluri mari.

Cu siguranță că Julius își cumpărase mai multe jurnale. Dar cine putea afirma dacă le citise sau nu? Mulți călători, după trecerea Oceanului, pierd obiceiul de a mai citi ziarele.

Desigur! Negăsirea unui călător față de nou-tățile ziarelor nu trebuie deloc să pară ciudată.

Burchell fu pătruns de această idee citind ziarele din Edimburg și din Glasgow. În mai multe articole se povestea crima din Hyde-Park, dar numele lui Gannet Balt nu figura în niciun titlu.

Inspectorul rămase tot cupă amia-a la birou, dar nu mai primi nici o veste despre Julius Balt.

Pe de altă parte, nici o confirmare oficială nu dovedea sosirea în insulele Regatului Unit a călătoretei Isabel Vern alias Belle Starr.

Revenind la birou, pe la orele opt seara, după cină, inspectorul primi din mâini-le lui Sims, o telegramă expediată de poliția din New-York.

Isabel Vern se imbarcase la 14 Noembrie — deci exact cu patru săptămâni mai înainte — pe bordul vasului Leviathan. Părăsind America, ea renunțase la un turneu de concerte pe care trebuia să-l facă în statele din Middle West. Își cumpărase un bilet pentru Cherbourg, și impresarul său declarase că pleacă la Viena.

Burchell știa că Belle Starr nu fusese la Viena. Ea debarcase la Cherbourg apoi pentru a scăpa de urmărirea poliției plecase la Paris. Apoi venise în Anglia fie cu un pașaport fals, fie prin

alte mijloace rămase necunoscute. Poate cu avionul!... Totul era atât de simplu! Se vorbise mult, în ultimul timp, de niște hidroavioane misterioase cari făceau călătorii nocturne. Care era oare ținta lui Belle Starr? Ea renunțase la mai multe concerte! Desigur că avusese un motiv însemnat căci altfel n'ar fi nesocotit cariera ei muzicală, pentru care se pregătise ani de-a rândul și pentru care renunțase la viața ei trecută.

Burchell se întreabă dacă într'adevăr ea era fiica lui Starr. Dar întotdeauna, când era vorba de Belle, avea o nedumerire. Iar purtarea ei de acum, era cu totul neexplicată. De abia cu o seară înaintea, ea însăși îi adusese la cunoștință prezența ei în Anglia. Stia că el era însărcinat cu anchetarea afacerii Balt și-l atinsese pe Luke într'o cursă, din motive rămase necunoscute încă. Mai mult chiar, ea se folosise de Denis, căci era sigură că el va povesti totul poliției. Și pentru că se temea că nu va fi în stare s'o descrie exact îl dusese la Wigmores Hall, convinsă că datorită acestei legături cu muzica, Burchell o va identifica numaidecât.

Inspectorul ca și profesorul de altfel, își dăduseră imediat seama de năndururile ei. Dar care era adevăratul scop al lui Starr?

În aceea seară, Burchell se întoarce acasă foarte obosit și plictisit. Stia bine că este aproape să obțină o avansare în grad. Totuși în unele momente era hotărât să părăsească această meserie, careia îi închirase toată viața. Se săturase să mai vâneze carreni. Se simțea îmbătrânit și se vedea deschizându-i-se un viitor desul de negru. În

asemenea momente de descurajare nu avea decât o singură dorință: să rămână singur cu câștile sale și să-și îngrijească florile din grădină.

Ultima oară o văzuse pe Belle Starr acum vreo șapte ani. Pleca la New-York, iar el o condusesese până la Southampton.

Cu trei săptămâni mai înainte Starr fusese condamnat la cinci ani închisoare, iar Belle, după ce-și luase rămas bun dela el, plecase dela Old Bailey, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt mulțumită că plec, îi spusese ea pe cheiu. Nu mă mai voi întoarce niciodată. Nu mai vreau să revăd Anglia.

Il învinovățea pe Starr, dar îl și iubea. Strângându-i mâna, îl sfătui să nu se neliniștească prea mult.

„La urma urmei, i se adresa ea, era meseria ta”.

Meseria lui... Vecinic același lucru: neliniște și satisfacții. Dar câte greutate de învins!... Ar fi putut abinci, să părăsească totul. Acum era însă prea târziu. Meseria lui îl ținea încătușat pentru întotdeauna.

Dar misterul morții lui Gannet Balt părea că nu va putea fi niciodată lămurit.

Burchell se frământa grozav. Nu putu atîrpi decât spre dimineață. Se sculă mai înviorat.

Soarele strălucea. Inspectorul făcu un duș rece. Nu pentru că avea o plăcere, dar pentru că socotea că astfel va lucra mai bine.

După micul dejun, plecă spre Yard. Aproape de prânz i se aduse vestea că Julius Balt își petrecuse noaptea de Vineri într-un hotel din Montrose. Mai târziu poliția din Aberdeen îl

semnală trecerea. Și apoi, urma îi fu pierdută...

Julius plecase cu automobilul dela Aberdeen. Iși luase cu el numai bagajul de mână.

Plătind socoteala, vorbise despre călătoria lui și spusese că Scoția este o țară „exceptională”.

Așa dar, inspectorul nu avea altceva de făcut decât să cerceteze mai departe rapoartele financiare asupra afacerii Balt. Și-si dădea bine seama că din aceste dosare nu va putea afla care-i casa în care fusese dus Denis: îi era cu neputință să o descopere. Inspectorul era cât p'aci să piardă orice speranță.

În aceeași seară postul de radio transmisese un mesaj al șefului poliției adresat tuturor ascultătorilor. Poliția dorea să între în legătură cu un oarecare Julius Balt. Datorită acestei strategii, Balt fu găsit la Dundee. Comisarul care vorbea cu Burdett îl informă că Balt era foarte mâhnit de veștile aflate. Dela debarcarea sa nici nu citise ziarele.

„Telegrafiati Scotland-Yardului, zise el, că mă voi duce acolo, imediat ce voi sosi la Londra. Dacă voi găsi un avion, voi pleca cu el. Sărmanul Gannet. Nu-mi vine să cred!...”

Deși nu mai avea nici o treabă, inspectorul Burdett nu se hotărâ să plece acasă. Așezându-se la birou, luă un toc și o hârtie și scrisese următoarele cuvinte:

11 Noembrie: Se găsește corpul lui Colonnis.

16 Noembrie: Belle părăsește New-Yorkul.

12 Decembrie: Julius Balt debarcă la Glasgow.

13 Decembrie: Gannet Balt este asasinat (spre orele patru dimineața).

Privea gânditor acele rânduri. Belle se îm-

barcase imediat după ce aflate de moartea lui Colonnis. Probabil că debarcase la Cherbourg pe la 20—21 Noembrie. Putea deci bănuî că venise în Anglia, pentru că acesta fusese ucis. Probabil că moartea lui îi fusese vestită printr-o telegramă. Asasinarea lui avea pentru ea o mare însemnătate, căci altfel n'ar fi renunțat la turneul său de concerte. Uciderea lui Balt n'avea nici o legătură cu aceea a lui Colonnis în afară de modul asemănător în care fusese omorât. Fără îndoială că acelaș criminal curmase firul vieții amândorora.

Burchell bară rândul al treilea. Apoi — după scurt timp — fără să știe de ce, el îl scrise din nou. În urma lui puse un semn de întrebare.

CAP. VII

NOUI LAMURIRI

Madge ținea morțiș să asiste la anchetă. Sotul ei se împotrivi acestei dorințe, dar ea fu neclintită în hotărîrea pe care o luase.

Denis se îmbracă într'un costum închis. Seriozitatea anchetei îl impresiona. Trebuia să se acomodeze noiei situații. Cu câteva zile mai înainte o asemenea anchetă l-ar fi plictisit grozav, acum însă — pasionat de studiile criminologice — îl interesa mult. Paloarea fetei sale nu se datoră nervozității, ci faptului că-și petrecuse aproape toată noaptea citind cartea profesorului Bastion: „Antropologia și Criminalul”. De altfel aerul său de gravitate se potrivea foarte bine cu noile sale atribuții. Și poate că ancheta îi va dădea

posibilitatea să-și pună în practică noile sale cunoștințe.

Tribunalul era înțesat de lume. Printre membrii marcanți ai asistenței se observau profesorul Bastion, maiorul Bevis și inspectorul Burchell. Cu toate acestea în aceea zi nu era o judecată propriu zisă. Nu era vorba decât de niște formalități: încetarea oficială a cercetărilor și amânarea lor.

Pe lungile coridoare ale tribunalului, Luke și Madge se întâlneau cu ceilalți trei prieteni. Profesorul fu fermecat de frumusețea soriei lui Denis. Burchell o cunoștea din vedere pe Lady Treves. Ii fu prezentat. Bevis surâdea tot timpul.

Aproape imediat se produse evenimentul care avea să turbure mult sângele rece al lui Denis. Martorii — singuri sau în mici grupuri — intrau și ieșeau din sala în care se ținea judecata. Bastion vorbea despre Julius Balt fratele lui Gannet, descoperit în Scoția. Deodată Madge, tresărind îl apucă de braț pe frate-său.

— Ia uită-te Denis! Iată-o pe fata pe care ai desenat-o!

Denis privi într'acolo. Simțea că inspectorul se uită în aceeași direcție. Tânăra fată trecuse fără să-l observe. Denis se cutremură. Era, fără îndoială fata din parc. Din cele ce-i souseseră Belle Starr și chiar Burchell, s'ar fi putut aștepta s'o vadă la anchetă, dar el se convinsese până într'atât că ea n'avea nici o legătură cu crima, încât fu surprins văzând-o. Nici chiar acum nu putea face vreo acroniemiere între ea și Balt și de aceea stăruia în povestea pe care o inventase pentru a explica prezența fetei în parc la aceea

oră. Vroia să vorbească cu ea pentru a o asigura că se putea bizui pe ajutorul lui. Desigur însă că ea spusese totul poliției, poate chiar faptul că se întâlnise cu el. Nu știa nimic. Se găsea în fața unei prăpăstii pe care și-o săpase singur.

— Cine e această fată în negru? întrebă Madge.

— Domnișoara Clay, răspunse Burchell. Judith Clay, fiica lui John Clay, fostă sub tutela lui Balt.

— O poveste forate tristă, adăugă Bastion. Se purta foarte crud cu ea. Iar acum a rămas singură în toată hardughia ceea de casă, împreună cu o îngrijitoare pe jumătate nebună, femeia ceea care o întovărășește. Aș dori foarte mult să faci ceva pentru ea.

— Dacă nu mă înșel, doamnă Treves, întrebă Burchell, mi se pare că ați vorbit de un cael cu desene? Nu?

— Da, răspunse Madge, scoțând un tipăt ascuțit, căci Denis o ciupise puternic de braț.

Își dădu seama că vorbise prea mult. Știa că Denis ar fi călcat-o pe picior, dacă ar mai fi spus ceva. Nu avea prea mult tact. Nu luase decât foarte puține lecțiuni de diplomatie, mai precis numai pe acelea pe care le primise, pe sub masă dela frate-său, atunci când făcea vreo gafă asupra aventurilor lui.

— M'am... m'am înșelat, îngână Madge. Este o tânără fată, pe care am cunoscut-o... odată.

— Da, bine înțeles, răspunse ironic Burchell. Iar Denis n'a văzut-o niciodată în viața lui, nu-i așa?

Il privea țintă pe Luke. Părea răutăcios și amenințător chiar.

— E prima martoră, zise inspectorul. Mă tem, Denis, că nu vei putea auzi declarația ei. Va trebui să aștepți în altă cameră să fi chemat.

Denis își dădu seama că i se întindea o nouă cursă. Desigur că Judith va istorisi pățania ei. Apoi el, Denis Luke, va fi pus să jure și va fi întrebat dacă văzuse pe cineva în parc. Să jure! Nici nu se gândise încă la aceasta. Își amintea că există totuși un mijloc de a ocoli jurământul, dar nu știa exact ce trebuia să facă pentru aceasta. Il întrebă pe agentul Tyrell, tovarășul lui de suferință de Vineri dimineata. Tyrell se adresă lui Clisby, care era un om foarte instruit. Acesta îi spuse că poate refuza să depună jurământ dacă n'are nici o credință. Existau regulamente speciale pentru diferite secte, printre cari și separatistii. Aceștia, la fel ca și alții se mulțumeau să afirme doar că spun adevărul. Dacă religia le îngăduia, unii martori aveau chiar dreptul să nu se descopere, ceea ce celor doi polițiști li se părea o mare favoare.

În acest timp în sala de sedințe Judith Clay depunea lezuitul jurământ.

Recunoscu apoi că victima era fostul ei tutoră Gannet Balt. Era atât de turburată încât îi era aproape cu neputință să vorbească. Nu-l plângea pe cel care fusese ucis, dar era pradă unei emoții care ar fi putut-o ușor face să-și piardă cunoștința. Păru înspăimântată chiar după primele întrebări ca și cum ele ar fi fost de mare însemnătate pentru ea. Vorbea încet, dar limpede.

— Când l-ați văzut pe Balt pentru ultima oară?

Se cutremură la arizul acestei întrebări. So-
văitoare răspunse suspinând:

— L-am zărit Joi seară pe scară, pe când
mă duceam spre camera mea.

Și cu aceasta interogatoriul fetei luă sfârșit.
Căci nimeni nu vorbise de plimbarea ei de Vi-
neri dimineată.

Martora următoare fu Margaret Whittle, în-
grijitoarea dela „Deodars”. Era și ea turburată,
dar reuși să-și ascundă neliniștea de care era
cuprinsă. Burchell îi luase un interogatoriu la
Dane Crescent. De astă dată însă nu pomeni ni-
măc despre purtarea pe care Balt o avusese tot
timpul față de Judith. Margaret afirmă că-l vă-
zuse pentru ultima oară pe Gannet Joi seara pe
la orele nouă când plecase de acasă.

La rândul său, Denis fu chemat. Luke se
prezintă în fața judecătorilor.

El prîvi spre Judith Clay. O vedea pentru
prima oară în acel loc. Iși astupa gura cu mîna.
Vroia să-și înăbușe un țipăt.

Denis își dădu seama că tînăra fată era tot
atît de înspăimîntată ca și atunci când o vă-
zuse în parc. Înțelese că se temea de mărturiile
lui și că nu spusese nimic despre prezența ei în
parc în aceea dimineată. Poate că nu știa că Bur-
chell aflase de mult că.. Dar atunci cine adusese
la cunoștința inspectorului toate acestea? Luke
încerca să-și asigure din priviri. Iar Burchell isco-
dea privirile lor.

88 — Dumneata ești Denis Garwoth Luke, domi-
ciliat la Amerly Hall?

— Ce? Ah da, da... iertați-mă.

Gândurile lui Denis fură întrerupte de aceste întrebări. Își recăpătă însă imediat sângele rece și-și depuse mărturia. Judecătorul nu părea să bănuiască că-i fuseseră asounse mai multe lucruri. Dar și Denis ar fi fost foarte încurcat dacă i s'ar fi pus anumite întrebări indiscrete. Cu toate acestea, era mai mult cu oricând sigur de nevinovăția tinerei fete. I s'ar fi părut anormal s'o acuze acum, în fața acestei lumi.

El privea țintă pe Burchell care părea mai ironic ca oricând. Dar nimeni nu-i mai puse întrebări. Luke era sigur că la a doua ședință va fi nevoit să răspundă mult mai precis. Își propuse încă să clarifice afacerea până atunci.

— Vă mulțumim domnule Luke, spuse judecătorul. Acesta e totul... deocamdată.

Denis își roti privirea în jur. Madge așezată alături de profesor, îi făcea semn să vină lângă ea. Dar el se duse să ocupe un loc lângă Judith Clay. Fata se îndărță, fără să-l privească măcar. Era grozav de validă. Denis înțelegea suferințele pe care i le pricinuire Balt. Dar, ca și profesorul, el știa că această emoție nu se datora doliului.

Tyrell și Clisby fură chemați în fața barei. Apoi expertul medic Bartolomew Kester explică cauzele care provocaseră moartea.

Denis auzice vorbindu-se de afacerea Colonis și despre legăturile dintre crima din Hyde-Park și uneltirile bandei Starr. Dar medicul nu făcu nici o apropiere între cele două afaceri. Luke își dădu seama de prezența unui pericol pe care nu-l întrevăzuse până acum. Poliția nu cu-

teza să se pronunțe asupra afacerii până ce nu va fi mai bine informată. Un păienjenis de mistere clutea în jurul crimei. Ce forță supranaturală iradia cadavrul acela găsit pe bancă? Nu putea uita imaginea trupului aplecat peste pagina financiară a ziarului.

Doctorul își terminase mărturia. Anche'a lui sfârșit. Judecata fu amânată pentru două săptămâni.

Denis se adresa tinerei fete.

— Domnișoară Clay, trebuie să vă întâlnesc. Am de vorbit cu dumneavoastră.

Cuvintele ei se pierdură în zgomotul sălii.

— Pentru ce n'ai spus nimic? Pentru ce nu ai pomenit de cele pe care le-ai văzut?

Luke era surprins. Atâta amărăciune în aceste cuvinte!... Înțelese că prin tăcerea lui nu făcuse decât să prelungească o așteptare chinuitoare.

— Știu că n'aveți niciun amestec în toate acestea. Trebuie să vă vorbesc. Aci mî-e cu neputință.

Înainte ca ea să-i poată răspunde ceva, Burchell se apropie de ei. Deasemeni și profesorul Bastion.

— Dacă vreți, domnișoară Clay, noștri n'au la mine. Trebuie să vă mai cer câteva informații absolute necesare.

Denis se împotrivi.

— Domnule inspector, domnișoara Clay a fost destul de plictisită azi. Ne vom duce să luăm masa împreună. Dacă vreți ceva mai târziu...

— Ar fi poate mai bine să-ți cer voie dumitale, nu? întrebă inspectorul cu glas răutăcios.

Nu era supărat, dar părea a fi la capătul răbdării.

— Dacă socoți că ai putea fi avocatul domnișoarei Clay, n'ai decât să ne întovărășești. Cred chiar că ar fi mai bine.

Îi conduse într'un birou. Profesorul, care-l urmărise, închise ușa în urma lor.

Judithi fu poftită să ia loc pe fotoliul de lângă fereastră. Burchell și Denis rămăseră în picioare. Profesorul se așeză alături de fată.

— Draga mea, î se adresă profesorul, eu nu sunt inspector la Scotland Yard. N'am așa dar niciun rol oficial. Totuși vreau să-ți dau unele sfaturi... bine înțeles dacă îmi îngădui aceasta.

— Bastion! strigă Burchell uimit și nemulțumit în acelaș timp.

Denis exulta. Se vedea limpede că inspectorul nu era de aceeaș părere cu profesorul.

— Tocmai mă gândeam să vă cer sprijinul, domnule profesor. Domnișoara Clay are nevoie de un sfetnic. Chiar și eu...

Burchell ridică mâna.

Privindu-l țintă pe Luke, inspectorul zise:

— Dacă nu îndrăznesc prea mult, aș vrea și eu să văd carnetul acela cu desene despre care vorbea Ladu Treves.

— Nu pricep motivul pentru care vi l-aș arăta.

— Dar, există vreunul pentru a nu mi-l arăta?

Denis șovăia. Curios! Burchell îi era foarte simpatic și aceasta cu atât mai mult cu cât îl supăra. Își dădea seama cât de îndemânatec era inspectorul. Avea carnetul la el. Îl întinse inspectorului. Judithi privea mirată. Defectivul văzu acolo mai multe schițe pariziene. Îl răsfoia cu

atenție. Se opri asupra unei pagini rupte.

— Desenul domnișoarei Clay, pe care ai avut grijă să-l rupi, a fost făcut înainte sau după plecarea dumitale la Paris? Eram aproape sigur că v'ați mai văzut și înainte. De când vă cunoașteți?

— Vă înșelați, răspunse Denis, desenele din acest carnet nu urmau o ordine anumită. Este...

Se oprise prea târziu. Se prinsese în cursă.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Judith. Nu înțeleg nimic. Nu-l cunoșteam pe domnul Luke.

— Cu toate acestea nu cred că-l vedeți acum pentru prima oară.

Burchell nu vroia să fie prea aspru cu tânăra fată.

— Domnișoară Clay, eu și profesorul Bastion nu vrem decât să vă ajutăm. Nu vrem să vă sperii, dar trebuie să vă spun că sunteți foarte amenințată. Tot ce am aflat despre această afacere ne face să credem că ucigașii s'au folosit de dumneata. Trebuie să dovedești nevinovăția dumitale. Nu crezi că ești vinovată. Dar ne ascunzi un lucru, care, — dacă l-am ști, — ne-ar putea fi de foarte mare folos.

— Nu vrem să vă spun nimic! strigă Judith în prada unei imense teroare.

— Ascultă draga mea, îi spuse profesorul cuprinzându-i mâna. Vineri dimineață un tipograful anume Ash te-a văzut ieșind cu mașina din garaj. Lângă dumneata se mai afla cineva. Putin mai târziu domnul Luke te-a văzut în parc. N'a vrut să admită aceasta, dar noi suntem siguri că bănuelile noastre sunt întemeiate. Te-a zărit înainte de a se apropia de bancă și te-a desenat în

rainetului lui. Ai fost văzută pe când te reîntor-
ceai prin Kensington Road. Acum, spune-ne cine
te întovărășea și pentru ce ai fost în parc.

— Nu răspunde, strigă Denis. N-ai dreptul a
te sili să te învinovățești singură. Nu au aflat
nimic.

Burchell care-și păstra deobiceiu sângele rece,
se infurie. Se întoarce spre Denis.

— Poate că te temi și dumneata să nu fi în-
vinovățit. Ferește-te tinere! Jocul devine pericu-
los. Ce căutați dumneata și această fată, în
parc. Imi veți răspunde pe dată. De nu, vă duc
pe amândoi la Scotland Yard.

Judith Clay cu ochii pe jumătate închiși tre-
mura de spaimă. Încerca să vorbească. Iși ținea
măinile împreunate.

— Lăsați-l, zise ea într'un târziu. Nu a făcut
nimic. Nu știu pentru ce vrea să mă anere. Nu-l
văzusem niciodată până atunci.

— Așa dar, te aflai în parc?

— Da.

Izbucni în lacrimi.

— Ce căuta acolo?

Fata nu răspunse. Atunci inspectorul se adresa
lui Denis.

— Ce făcea?

— Spune-le! Spune-le! strigă Judith.

Fata lui Denis era foarte palidă.

— Nu vedeți că-i faceți rău?!

Luke se îndreaptă spre ea și o cuprinse în brațe.

— Domnișoară Clay!

Încerca s'o liniștească, să-i dea noi speranțe.
O duse spre fotoliul său. Dacă n-ar fi susținut-o,
Judith s'ar fi prăbușit.

— Spune-le, se rugă ea.

Profesorul părea dezolat. Burchell privea în gol.

Luke se hotărî să vorbească.

— Am văzut un om pe bancă. Apoi am zărit-o pe ea pe iarbă, în spatele unui copac. Căuta ceva. M'am apropiat de ea ca s'o ajut. Văzându-mă, fugi grăbită. A pornit cu mașina în viteză. Asta-i tot!

Burchell nu mai părea deloc uimit. Ochi îi străluceau.

— Căuta ceva? Și anume...

Se întrerupse observând semnul profesorului. Totul era foarte limpede. De prisos să o mai chinuiască. Căuta țigara. Dar și Belle Starr căuta același obiect!...

Denis, așezat lângă Judith încerca s'a liniștească. De când mărturisise totul, își schimbase complet purtarea față de Burchell.

— Inspectorul vrea să te ajute. Ca și mine este convins că ești nevinovată. Ai face mai bine să ne spui totul. Cine se mai afla în mașină? Eu n'am văzut pe nimeni. Te credeam singură.

Ea se mai potoli puțin. Clătină din cap. Profesorul și cu Burchell se retraseră într'un colț al odăii.

— Nu ne vă spune nimic. E sub impresia fricii. Afacerea pare foarte încurcată. Trebuie s'o păzești zi și noapte. Supraveghează deasemeni și casa. Este lucrul cel mai bun pe care îl avem de făcut.

Privi pe cei doi tineri de lângă fereastră și spuse cu glas scăzut:

— Nu cred să ne poată spune prea multe. Probabil că știe cine e ucigașul, dar la ce îl-ar

folosi să afli cine e acela, atâta timp cât nu poți pune mâna pe el. Avem nevoie de dovezi. Dacă vei stărui pe lângă ea acum, nu vei afla nimic nou. Dacă, dimpotrivă, vei rămâne departe de ea, cel pe care-l cauți își va recăpăta încrederea. Numai astfel va comite greșala care-l va trăda. Nu-ți va fi de niciun folos să te arăți prea dibaciu, față de astfel de oameni. Trebuie să-i prinzi într'o cursă. Las-o liberă, dar supraveghează necontenit casa.

Sfaturile aceleia erau destul de greu de urmat, dar profesorul dovedise de foarte multe ori că răbdarea este totdeauna.

Burchell se apropie de cei doi tineri. Denis reușise să o găsească pe Judith.

— Domnișoară Clay, spuse cu glas blând inspectorul, nu-ți voi pune decât o singură întrebare. Nu te vei liniști. Vineri dimineață, când ai plecat de la Dane Crescent, se mai afla cineva în automobilul dumitale? Unde se afla omul acela acum? Vrei să ne răspunzi?

— Nu, răspunse Judith.

— Te rog, stărui Denis. Aceasta ți-ar folosi foarte mult.

— V'am spus... nu, nu pot... cu neputință...

Glasul său tremura de spaimă.

— Bine, adăugă Burchell, atunci când vei putea să vorbești, te rog să treci pe la mine. Dar... cine se ocupa de afacerile tatălui dumitale?

— Nu știu... Cred că a murit...

— Ai bănuț vreodată că, mai târziu sau mai devreme, vei fi nevoită să părăsești propria dumitale casă? Băi nu ți-a lăsat nimic.

— Am aflat aceasta din ziar.

— Sunt de părere că-ți trebuie un sfetnic.

— Imi iau eu această răspundere, se oferi Denis.

— La ce mi-ar folosi? întrebă fata. Tot nu mai am nimic. Presupun că voi fi dată afară... Imi voi căuta o slujbă... Nu mă tem de nimic... Dacă totul s'ar rezuma la asta... Dacă aş fi liberă...

— Da, dar până atunci ai cu ce trăi? întrebă profesorul.

— Tutorele meu mi-a lăsat o sută de lire.

— O sută de lire? Când ți le-a dat?

— Joi dimineața. Mi-a spus că va pleca pe continent și mi-a promis că-mi va mai trimite bani dacă-si va prelunge absența.

— Nu ți-a mai spus nimic despre n'aniurile lui?

— Nu.

— Aș vrea să-ți amintesti, domnișoară Clara, dacă de zece ani decând locuești împreună cu Balt, ți-a vorbit vreodată despre un frate din America, numit Iullus.

— Nu, niciodată.

Anci conti ca pentru sine însuși:

— Avea un frate? Nici nu știam. Era întotdeauna singur. Incerc să-mi amintesc... Când tatăl meu mai trăia încă, la noi în casă venea foarte multă lume. Gannet Balt... da, dar n'am avut niciodată vorbindu-se de Iullus Balt. Mai vedeam deseori la noi pe un bătrân. Nu știu precis cum îl chema... Bamfield... Mansfield... în tot cazul, ceva asemănător. Venea la noi în casă și vorbea cu tata despre bani și despre proprietăți. Probabil să fi fost omul lui de a-

faceri. Treaba dumneavoastră să-l descoperiți! Mansfield... da, acesta era numele lui.

Burchell era sigur că nu va uita acest nume. Până acum nu auzise încă vorbindu-se de un om de afaceri. Avea ambiția să lămurească acest nou mister chiar în aceiași zi.

...Erau orele 12 precis. Julius Balt îi telegrafiasse că va pleca din Edimburg cu trenul de 8 și 30. Trenul lui ajungea la Londra la două și jumătate. Un detectiv plecase la Glasgow pentru a-l urmări pe călător, apoi avea să se ducă la Aberdeen și la Edimburg.

— Ar fi foarte bine să vă duceți acasă, domnișoară Clay. Deasemeni vă sfătuiesc să nu ieșiți prea mult în aceste zile.

Burchell plecă în grabă însoțit de profesor. Ieșind din birou însoțit de Judith, Denis nu o zări decât pe Miss Whittle care părea foarte neliniștită. Madge se dusesse să facă mai multe cu:

Chemă un taxi. Vru să ia masa împreună cu Judith, dar ea se împotrivă unui asemenea plan. Luke nu stăruia prea mult, căci își dădu seama că, în ciuda calmului aparent, Judith era încă foarte turburată. Și cât de mult ar fi vrut s'o scape de această mâhnire...

O conduse până acasă. Casa din Dane Crescent îl înspăimântă. Avea înfățișarea unei închisori. Se cutremură nătrunzând în salon. Judith se nădădea pentru a aprinde radiatorul de gaz. Chibritul se stinse între degetele ei tremurătoare.

Denis aprinse gazul. Ea rămase ingenușiată ca și când n'ar fi avut curajul să se ridice

Își apropie mâinile de foc, apoi își acoperi ochii. Denis vedea bine că Judith nu se mai putea stăpâni. Se apropie de ea, încercând să-i cuprindă brațele.

— Nu mai poți rămâne aici, îi zise el.

— Trebuie! Nu pot pleca.

— Ai prieteni?

— Nu. Pe nimeni.

— Ba da! Acum ai. Profesorul Bastion te va ajuta, iar inspectorul Burchell nu te învinovățește de nimic. Nu trebuie să-ți fie frică de el: misiunea lui nu e tocmai ușoară. Iar eu vreau să fiu prietenul dumitale... dacă-mi îngădui aceasta...

— Trebuie să rămân aici. Trebuie!

— Pentru ce nu ai încredere în noi? Stim prea bine că ești... nevinovată.

— De unde știți asta? De unde?

S'ar fi părut că se învinovățește singură, dar că în acelaș timp parcă cerea sprijinul lui Denis.

Se ridicase. Luke era atât de impresionat, încât, ridicându-se și el, îi întinse mâinile. Dar ea se retrase.

— Dacă aș îndrăzni... Dar nu... Mi-e frică... Sovăia să-i spună unele lucruri.

— Am citit în ziare, zise ea într'un târziu, că ai vorbit de o țigaretă. Ești sigur că s'a pierdut... că nu mai poate fi găsită?

— Da.

— Cum așa? Doar o aveai în mână.

— Stiu! Nu mai înțeleg nimic! Un obiect pe care-l ții în mână nu-ți scapă de obicei atât de ușor și totuși... Curios! Trebuie să fi fost

atat de distrat... Dar pentru ce ții neapărat să fie găsită?

Observase că Judith îl ascultase cu multă atenție. Acum, după ce — punând această întrebare — îi dovedise că are încredere în el, ea se depărta de el, ca și cum ăr fi fost un dușman.

— Nu pot să-ți spun.

— Ar trebui totuși! Ce se afla în țigaretă?

— Cum? Înăuntru?

— Da. Stiu că în interiorul tubului se afla o hârtiuță pe care era scris un mesaj, nu-i așa?

Il privi cu mirare.

— Nu, răspunse fata. Cum ai putut bănuî un astfel de lucru? Înăuntru nu se afla nimic.

Luke era deosebit de încrezător. El era convins de temeiul bănuelilor sale.

— Adevărat? repetă Denis.

Ea clătină din cap.

— Nu te mai gândi la aceasta. Ți-am pricinuit destule supărări până acum. Nu pricep pentru ce ești atât de bun cu mine?

— Aș face orice pentru liniștea ta. Vreau să te duc departe de aici. Nu pot suporta să rămân în această casă... cu această femeie bătrână.

— Ți-am spus că trebuie să rămân! Nu ar fi trebuit să vii aici. Nu aveam dreptul... Te rog pleacă numai de aici. Vezi cât de obosită sunt.

— Da. Desigur. Ai nevoie de odihnă și de aer curat. O casă ca aceasta — mai ales după ce s'au petrecut — ar scoate din minți pe oricine. Vom vorbi mai târziu. Am să vii diseară. Vom lua masa împreună în oraș.

— Nu.

Îi cuprinse brațul.

— Promite-mi, îl rugă ea, că nu vei mai veni niciodată pe aici.

El izbucni în râs.

— Îți promit că nu voi mai trece niciodată pe aici... după ce vei pleca.

Toată după amiaza aceea, Denis nu părăsi nici un minut măcar locuința sorei sale. Era mai hotărât ca oricând să lămurească misterul dela Marble Arch și să se pregătească cât mai bine pentru noua lui îndeletnicire de detectiv. Imprumutase dela Bastion o carte — „Sisteme de Criminălistică” — de doctorul Hans Gross și vroia cu tot dinadinsul s'o citească. Întâmpină însă multe greutăți.

Fără să vrea își duse mâna în buzunar și scoase foaia pe care o rupsese din carnetul de desene pe când aștepta în camera martorilor. Portretul era mototolit, dar acest lucru nu-l stîngherea de fel. Luă o foită și făcu o copie a desenului. Noua schiță se potrivea de minune cu originalul. Totuș, acum, ochii Judithiei nu mai aveau acea expresie de teamă. Mai făcu și o a treia schiță: Judith privită dintr-o parte, așa cum o văzuse așezată lângă foc. Ce frumoasă era, Doamne!

„Desigur, cândi el, soarta e plină de mistere. „Un om coboară din tren și îndreaptă spre nord, pentru că are timp de pierdut. O simplă întâmplare îi schimbă întreaga cale a vieții”.

CAPITOLUL VIII

MISTERIOSUL JULIUS BALT

Simeon Porteous, co-proprietarul firmei „Mansfield, Porteous și Mansfield”, își amintea de timpul în care J. C. F. Mansfield se ocupa de afacerile lui Gillepsie Clay. Acum însă, firma pierduse, odată cu numeroșii ei clienți și renumele câștigat.

J. C. F. Mansfield era mort de câțiva ani, iar tânărul M. Mansfield se lăsase prins de vârtejul vieții politice.

Simeon Porteous continua sincer afacerea și se ducea în fiecare dimineață la birou, pentru a fi prezent în caz de nevoie.

Dacă se întâmpla să nu aibă nimic de lucrat, își dădea în cărți. Astfel, îl găsi și inspectorul Burchell, ocupat cu aceste mici cartonase magice.

Nu-l cunoscuse personal pe Clay, dar știa că Mansfield fusese destul de intim cu el. Dealtfel asociatul său se împotrivise — deși fără niciun rezultat — hotărîrii lui Clay de a-l numi pe Balt tutorele fiicei sale. Dar Clay era foarte încăpățânat.

— Tovarăsul meu era de părere că Balt nu era omul ca-ê părea să fie. Dar Clay nu ceda niciodată și nici nu admitea că se putea insela. Eu însumi.

Foarte vorbăreț, Porteous se îndepărtă de la subiect. Cu puțină răbdare însă și cu un surâs fermecător, Burchell îl readuse din nou asupra problemei Clay-Balt.

— Dar pe Gannet l-ai văzut vreodată?

— Am avut o singură dată, această... plăcere. După moartea lui Clay am avut mari încurcături din pricina lui Balt. Il consideram ca pe un fățarnic. Era însă prea inteligent și dibaciu pentru a-și trăda instinctele criminale. Un adevărat netrebnic! Se pricepea de minune să câștige încrederea oamenilor, mai ales a unor oameni de feapa lui Clay. Nu tot așa era însă și fratele lui, Julius, acesta avea o fire cu totul deosebită.

Burchell, care începuse să se plictisească, fu surprins de aceste cuvinte. Nu sperase de fel să capete tocmai dela Porteous informații despre Julius. Și tocmai bătrânul deschisese discuția asupra lui.

— L-ați cunoscut pe Julius?

Cu toate că nu erau prieteni, Simeon îl văzuse de câteva ori, ba chiar într'un rând vorbise cu el. Cei doi frați semănau ca două picături de apă, atât de mult încât puteau fi luați drept gemeni. Aceasta, deși Julius era cu trei-patru ani mai tânăr. Dar asemănarea nu se mărginea decât la trăsăturile fizice. Julius era foarte vorbăreț pe când Gannet era tăcut.

— Nici unul, nici altul nu aveau o reputație prea bună. Julius fusese amestecat în mai multe afaceri dubioase.

— Ce fel de afaceri?

— Imi dau seama, răspunse Porteous, că întrebarea dumitale are o mare însemnătate. De aceea voi spune tot ce știu: Julius Balt sembase un cec fals, imitând iscălitura domnului Clay. Dealtfel cecul nu reprezenta o sumă prea

mare, doar șaptezeci și două de lire. Clay s'a străduit să înăbușe această escrocherie din cauza prietenului său Gannet. Cei doi frați au venit aici și au stat de vorbă cu tovarășul meu. Am fost chemat și eu la această consfătuire. Mansfield era un om foarte prevăzător. Tinea să aibă întotdeauna un martor lângă el. Imi amintesc foarte bine cum s'au petrecut lucrurile. Julius și Gannet s'au certat. Credeam chiar că se vor lua la bătaie. Clay stăruia să i se cumpere lui Julius un bilet pentru Canada și să i se dea pe-
asupra și cinci sute de lire, pentru a putea începe peste Ocean o viață nouă. Julius vroia să primească banii, dar nu să și plece. Gannet îl învinovătea că vrea să rămână pentru a-i zădărnici și celelalte afaceri.

— „Pentru ce te temi? îl întreabă Julius. Ce pregătești oare?”

— Bine, răspunse Burchell, dar cum s'a terminat întrevederea.

— În cele din urmă Julius a cedat. A semnat de primirea cecului și a luat biletul. Din păcate, am aflat mai târziu că vânduse biletul și că risinise banii. Rămăsese în Londra. Era o vecinică amenințare nențru frate-său. Nu era bun la nimic. Iar ne deasupra tot el își bătea joc de noi, spunându-ne că nu tin îi pasă dacă va sta sau nu la închisoare. Cu toate acestea, eu îl preferam lui Gannet. Cam la un an după moartea domnului Clay, a plecat în America. N'am aflat niciodată impropriu-ărit'e în care s'a făcut această plecare. În acel timp, tovarășul meu nu mai avea în viață supravegherea averii lui Judith Clay. Nu mai aveam nici o legătură de afaceri cu

membrii familiei Clay. Totuși Mansfield supra-veghea manoperile fraților Balt. Poate acesta e motivul care l-a hotărât pe Julius să plece în America. Bine înțeles că Mansfield numai avea nici o putere. Puțin după aceea tovarășul meu muri. N'am mai auzit niciodată vorbindu-se despre Gannet, până în ziua în care am citit că a fost ucis. Nici nu știam că joacă un rol însemnat în lumea financiară.

Burchell mai puse numeroase alte întrebări, dar nu mai află nimic interesant.

Se întoarse la Yard. Era încă nelămurit asupra persoanei lui Julius Balt, dar era și foarte mulțumit de rezultatele vizitei pe care o făcuse. Multe lucruri noi fuseseră date la iveală. Iar aceste „lucruri” erau desigur în directă legătură cu asasinatul. Totuși inspectorul nu le înțelegea încă prea bine rostul. Dar întrevăderea cu Porteous îl pregătise pentru cea pe care o va avea cu Julius Balt. Acum știa anumite fapte despre acest om și cunoștea legăturile dintre el și fratele său.

Așteptă la birou. Telefonă la King's Cross și i se spuse că trenul ce sosea din Edimburg nu avea nici o întârziere. Trimise un om la gară pentru a-l urmări pe Julius, deși își dădea seamă că lucrul acesta era de prisos. Bănuind că înainte de a veni la el, Julius va trece pe la hotel, inspectorul socoti că nu-l va vedea pe Balt mai repede de orele șase și jumătate.

...Cu toate acestea când taxiul lui Julius se opri în fața Scotland-Yardului, orologiul bătea orele șase.

— Incântat să vă cunosc domnule inspector,

Zise Julius Balt pătrunzând în birou. Sunt foarte mâhnit de cele ce s'au petrecut. Când mă gândesc că eu mă plimbam prin Scoția în timp ce fratele meu a fost asasinat... Sunt la dispoziția dumneavoastră pentru a vă ajuta să puneți mâna pe banda care l-a ucis pe Gannet. Fraatele meu n'a făcut niciodată rău cuiva... Știu ce-mi veți răspunde. Zvonul că Gannet ar fi fost un escroc și că ar fi vrut să plece cu banii altora nu este decât o minciună sfruntată... A fost victima unei bande de netrebnici. Ei l-au hotărât să facă acea plimbare în parc, pentru a-l putea ucide mai ușor. Se temeau de el. Le era frică să nu-i trădeze. Niciodată însă Gannet n'ar fi putut prinde la cale un astfel de lucru! Avea o fire liniștită. În privința aceasta nu seamăna deloc cu mine.

„Diferit din toate punctele de vedere”, gândi Burchell.

Inspectorul era arătat de această năvală de cuvinte. În nouă ani, Statele Unite făcuseră din Balt un adevărat american. Avea un pronunțat accent yankeu. Costumul său — cenușiu închis — îl dădea înfățișarea unui om de afaceri. Părea foarte serios.

Mai întâiu, Burchell avu impresia că Julius se deosebea mult de Gannet. În scurt timp însă își dădu seama de marea asemănare dintre ei. Portecous avusese drentate: semăna cu o dată o cățări de apă. Julius purta ochelari și avea fața rasă, deși o mică tăietură deasupra buzei dovedea că purtase mustață.

— Da, domnule inspector, zise Julius, sunt sigur că asasinarea fratelui meu n'a fost decât

un pretext în toată afacerea asta.

— Aș dori mult să te pot crede, răspunsă binevoitor Burchell, dar dovezile pe care le-am aflat nu permit să bănuim un astfel de lucru. Ba, îți voi da chiar unele vești, destul de proaste. Înainte de a părăsi New-Yorkul ai făcut un virament pe numele fratelui dumitale, nu?

— Intocmai! L-am rugat să-mi păstreze o sumă de bani. Și ce însemnătate poate avea acest fapt.

— Niciuna. Gannet ți-a lăsat un cec. Țiu însă să-ți spun de la început că acesta nu e valabil. Nu are acoperire.

— Doamne Sfinte!, exclamă Julius, niciodată n'aș fi crezut una ca asta! Cu neputință! Cele două mii de lire pe care i le-am trimis... Ah, nu pot crede....

— Și cu toate acestea, domnule Ball, acesta e tristul adevăr. Bănuiesc însă că banii aceștia ru formau unica dumitale avere.

— Nu... Desigur...

Julius părea foarte turburat.

— Era jumătate din tot ce am. Ce loviură! N'am ținut niciodată prea mult la bani. Acolo, în America, lucram foarte mult. Într-o zi m'am gândit că ar fi bine să mă înapoiez în patrie. Gannet reușise foarte bine și-mi oferise o slujbă bună la el. Am acceptat propunerea lui și m'am hotărât să mă întorc în Anglia. Mai întâiu, am plecat în vacanță. Astfel se explică faptul că m'am oprit în Scoția. Știți, străbunii noștri se frăgeau de acolo... Totuși, domnule inspector, nu pot crede ceea ce-mi spuneti... Gannet oricât de crâmtorat, cred, n'ar fi fost în stare niciodată să-mi

facă tocmai mie una ca asta. Nu-l cred pe fratele meu capabil să fure. Mi-a lăsat un cec. Aceasta dovedește buna lui credință. Era în luptă cu o bandă de netrebnici și a fost învins. Iată tot! Voi suporta pierderea banilor căci n'am încon-
tro, dar voi prinde toată banda. Nu voi da in-
lături dela sarcina pe care mi-am luat-o. Sunt
gata să vă ajut...

Julius tăcu. Se reășează pe fotoliu, Burchell se plictisea. Își dădea seama că descrierea lui Porteous fusese exactă.

— Trebuie să înțelegeți domnule Balt că cer-
cetările noastre au dat la iveală fapte însemnate.
Așa spre exemplu, cu un an, doi înainte de a
pleca în America, v'ați gândit să emigrați în
Canada.

— Informai. Dar nu văd...

— Desigur, faptul n'are nici o importanță.
Am crezut însă că hotărârea dumitale fusese
luată în urma unor certuri cu fratele. În orice
caz este sigur că ne atunci legăturile dintre
dumneata și Gannet nu erau prea frățești.

— Dar, domnule inspector, cearta noastră n'a
fost de lungă durată. Intr'adevăr n'aveam întot-
deauna aceleași păreri, totuși...

— Nu crezi că te ura?

Foarte sunărat, Julius răspunse:

— Vreți să afirmați că fratele meu m'a furat...
Spuneti-mi limpede... Gannet e mort, nu? Aceasta
n'ar putea fi un motiv pentru ascunderea ade-
vărului. Dar să știți că dacă puneti la îndoială
cinstea lui Gannet, vă înșelați amarnic. Uitasem
de certurile din trecut. Vă voi arăta scrisori
prin care m'a chemat. Chiar el mi-a plătit că-

lătorie până în America. Cercetările dumneavoastră s'au oprit însă la mine?

Burchell dădu din umeri.

— D-le inspector, reluă Balt, mă simt cam străin aci. Sunt nouă ani de când n'am mâncat ceva bun... Mi-am lăsat bagajele la hotel și am venit de dreptul aci... Nu vrei să mergi cu mine să ne distrăm puțin?

Burchell, pentru triumful dreptății, se sacrifică și primi propunerea. Iar în acea noapte Inspectorul se întoarse la Scotland Yard pe două cărări, căci învățase — poate prea bine chiar cum se prepară cocktail-ul în California...

Dar el mai aflase și alte lucruri. Astfel el telegrafia detectivului trimis în Scoția drumul pe care-l străbătuse Julius. Radioul trimise de peste Ocean alte amănunte referitoare la situația pe care Julius o deținuse în America.

Răspunsul din New-York sosi cu mult înainte de reîntoarcerea detectivului din Glasgow. Diferiții șefi ai lui Julius Balt dădeau cele mai bune referințe despre el. Desigur, era cam vorbăreț, dar își dusesese întotdeauna la bun sfârșit însărcinările primite. Ultimului șef chiar, îi părea foarte rău că-l pierduse. Balt fusese cel mai sânguincios, cel mai neobosit și cel mai cinstit dintre functionarii săi. Făcuse câteva speculații reușite la Wall Street.

După ce-l sfătuisese pe Julius pentru un anumit hotel și pentru o anumită bancă, Burchell se simți mult mai în largul lui.

Politiștul trimis în Scoția găsisese urmele lui Julius. Alibiul pe care-l aducea, îndepărta orice bănuială. Toți își amintiseră de accentul lui a-

american. Balt își rălese mustața, pretindea el, pentru a semăna cât mai bine cu fotografia pe care o avea la pașaport, poză făcută cu nouă ani în urmă.

Burchell, deși surâdea era mălănit că trebuia să renunțe la o bănuială atât de promițătoare.

Firea vorbărească a lui Julius era foarte plictisitoare. Își dădea mereu cu părerea și descoperea dovezi cari nu existau decât în imaginația lui.

Ziarele începuseră o campanie violentă contra Scotland-Yardului, iar Parlamentul discutase chestiunea Hyde Parcului.

Julius închiriasse un apartament la hotelul Prade, hotel vechiu și bătrânesc dar foarte respectat, în apropiere de Cambridge Circus. Alături de el locuiau doi domni — Box și Cox — a căror prezență era o adevărată fericire pentru Balt. Căci Julius nu primea niciodată vizite, iar distracțiile lui erau foarte nevinovate. În scurt timp însă, Burchell porunci ca Julius să nu mai fie supravegheat decât noaptea. Box și Cox se mulțumeau atunci să-l conducă la teatru și să se ducă să-l ia de acasă. Dar, numai după scurgerea a două săptămâni, inspectorul își dădu seama că pista aceasta nu va duce la niciun rezultat.

Deasemeni „Deodars” era în permanentă supraveghere. Zadarnic însă! De trei ori la rând, Luke fu împiedicat să pătrundă în acea casă. Numai în a patra zi, încăpătânarea lui fu răsplătită. Denis renunțase la îndeletnicirile sale de criminalist. Julius venise și el să se intereseze de soarta Judithiei. Inspectorul aflase toate acestea.

La cererea profesorului Bastion, Julius fusese invitat în Fordis Place. Când veni pentru a doua oară, se mai afla și unul din prietenii profesorului de origină americană. Părea un om foarte liniștit. N'avea decât o singură manie: studiul limbilor romanice. Il ascultă cu atenție pe Julius.

Bastion se împrieteni cu Balt.

Cât privește pe maiorul Bevis, acesta nu depunea nici o sfortare. Se cufunda din ce în ce mai mult în lectura lui Northanger Abbey.

Odată cu apropierea Crăciunului, banditismul se înmulțiră: băncile erau prădate, incasatorii marilor firme erau jefuiți, oamenii erau furati în plină stradă. Și aproape întotdeauna se proceda la fel: bandiții erau mascați, furtul era pregătit până în cele mai mici amănunte, iar vinovații dispăreau fără urme.

În afară de aceste hoții, multe alte lovituri de mai mică importanță, nu dădeau pace poliției. În sfârșit, după dispariția atâtor lucruri de valoare — giuvaeruri și argintării — în ajunul Crăciunului, prăvăliile fură asaltate cu bani fași.

Burchell lucra din greu, de dimineață până seara. De fapt el urmărea tot deslegarea misterului dela Marble Arch. Totuși mai cerceta și alte afaceri socotind că toate ar putea fi puse pe seama aceluiaș vinovat. Un singur individ hotărâ toată aceste lovituri, Inspectorul era convins — des n'avea nici o dovadă — că aceasta nu putea fi decât asasinul lui Colonnis și al lui Balt. La Scotland Yard nu se vorbea decât de banda lui S. A. Dar acesta murise. Așa dar, altcineva — un cunoscut îi luase locul. El conducea banda. T. cei cari fuseseră arestați, pretindeau că nu ș

nimic despre acest personaj misterios.

Intr-o zi, Bastion veni la Burchell:

— De cât timp, întrebă profesorul, n'ai mai auzit nimic despre banda lui Starr?

— De vreo șase luni. Cu cinci luni înainte de moartea lui Colonnis... Și totuși Starr ar fi putut fi foarte ușor prins... Credeam însă că nu te mai interesezi de această afacere.

— Te-ai înșelat! Am socotit însă că e mai bine să mă prefac că nu mă mai ocup de ea. Denis și cu mine lucrăm neobosiți: el, studiind jurisprudența criminală, eu... lăsând lucrurile să-și urmeze nestîngherite cursul lor.

— Da, murmură Burchell. Iată că au trecut de acum două săptămâni de la moartea lui Balt.

— Și crezi că e prea mult timp de atunci? Să nu-ți fie teamă de nimic. Cursa a fost întinsă!

— Și tu aștepți ca ucigașul să se prindă în ea?

— Desigur! Trebuie să dăm dovadă de multă răbdare. Avem de aface cu un om foarte inteligent. Atât timp cât mai are încredere în soarta lui îl mai putem prinde. Va dispărea însă de îndată ce-și va da seama de pericol. Dacă va simți că este urmărit, să știi Burchell, că nu vei putea niciodată pune mâna pe el. Marii campioni ai crimei apar doar din când în când. Toți isprăvesc însă la fel. Fac o greșală, dar sunt atât de siguri de ei încât sunt convinși că nimeni nu l-a observat. Dacă ar afla că-l supraveghează, totul ar fi alt centru noi.

Inspectorul își țintise privirile asupra teancului de dosare de o hirou.

— N'ai mai aflat nimic? N'ai dat de urma tovarășilor lui Balt?

— Bănuesc că nu au părăsit încă Anglia. Organizația lor e atât de puternică încât îndrăznesc să ne disprețuiască.

— Mulți dintre ei sunt nevinovați. Am fost însă siliți să se pună la adăpost... cel puțin pentru moment.

Burchell se ridică brusc.

— Ai aflat ceva nou?

Profesorul clătină din cap:

— Nu, nu am găsit încă omul de care am nevoie.

Probabil că inspectorul nu sesiză ciudătenia acestor cuvinte. În orice caz, el nu le va uita însă niciodată. Își va da seama de însemnătatea lor, cu mult mai târziu, atunci când va înțelege că deslegarea misterului fusese tot timpul la îndemână lui.

— Încă un sfat Burchell! Fii foarte prevăzător. Nu te trăda!

— La dracu! strigă furios inspectorul. M'am săturat să tot astent! O voiu săli pe Judith. Cău să vorbească. Această afacere mă înrozește. Ce s'a întâmplat cu Belle Starr? Am răscolit toată Londra pentru a da de ea. Zadarnic!

O oră mai târziu, Burchell se afla la Deodars. Era hotărât să-și facă datoria până la capăt, să nu se lase indușosât de simpatia pe care o nutrea față de Judith. Încercă să pară sever. Dar nu reuși. Nimic nu putea înlătura groaza de care fusese cuprinsă tânăra fată. Nici chiar amenințarea legilor nu o scotea din încăoătânarea ei.

— Pentru ce nu mă arestați, dacă socotiți că aceasta este necesar? îl întreabă ea pe inspector. Ati putea pune orice pe seama mea, căci tot d

mă învinovătește. Așa zice legea, nu?

— Cine ți-a spus aceasta?

Judith ridică din umeri. Burchell continuă:

— Nu încerc să vă învinovătesc. Vreau să știu numai cine era omul care vă întovărășea în mașină? El v'a silit să mergeți în parc? Dacă sunteți amenințată, ei bine, poliția nu vă cere decât să o lăsați să vă apere.

— Să mă apere? Cu neputință!

Inspectorul se convinsese că nu putea cu niciun chip înlătura teama care pusese stăpânire pe sufletul Judith. Nu mai stăruia și se întoarcea la Yard, turburat de tăcerea domnișoarei Clay.

A doua zi, criticile ziarelor, deveniră mai aspre. Burchell fu chemat de șeful poliției. Inspectorul îi arătă toate greutățile pe care le întâmpina. Ceeace pentru Bastion erau „probleme interesante”, pentru el erau mistere de nepătruns.

Dar... într-o bună zi, lucrurile începură să se limpezească.

Burchell primi o scrisoare dela Paris. Era semnată de un anume Philmore Hagett. Acesta fusese tovarăș cu Balt și fugise din Anglia puțin după dezastrul financiar al acestuia. Deși comisese și el multe greșeli, totuși socotea că este o victimă. Era chinuit de anumite lucruri pe care le aflase, dar susținea nevinovăția lui, cel puțin la morală și încerca să o dovedească prin astfel de fraze încât lăsa impresia că nu era în toate mințile lui. Vroia să vie în Anglia pentru a face mărfurisiri în fața Tribunalului. Punea însă o condiție: să nu fie arestat înainte de a-și

face declarația la Scotland Yard. În primul rând însă, chiar înainte de a trece pe la poliție, ca orice cetățean liber, se va duce să-și viziteze soția și copil.

Această misiune parcă era scrisă de un dement. Philmore vorbea de sinucidere. Momentan însă renunțase să-și pună capăt zilelor, gândindu-se că ar fi bine ca mai înainte să ajute legii să pedepsească pe un criminal odios. Totuși nu vroia să fie constrâns. Se va întoarce în Anglia când va crede de cuviință. Ar fi fost de prisos să fie căutat la Paris. Cerea să i se răspundă prin ziare, dar numai prin două cuvinte: unul care însemna „da”, altul care însemna «nu».

După mai multe constătări, Burchell se hotărî să primească condițiunile lui Philmore.

Toate porturile și aerodromurile din țară erau supravegheate. Philmore va fi liber, dar va fi urmărit pas cu pas. Zilele treceau însă, iar Haggett nu se arăta. Burchell încercase să-și piardă speranțele, bănuind că nebunul se răzgândise.

...2 Ianuarie. O ceață deasă se lăsase deasupra Sudului Angliei. Londra părea o cetate de fantome. În aceea zi, soarele nu răsărise. Era infernal. Totuș dinspre capătul lui Edgware Road apărură mai multe lumini. Primele autobuze înaintau încet prin ceață doară. Camioanele răsunau asurzitor.

Iar... pe prima bancă din „The Par”, Philmore Haggett stătea cu ochii țintiti asupra paginii financiare a ziarului său.

CAPITOLUL IX

INGRIJORAREA LUI BURCHEL

La 6 dimineața, sergentul din parc, descoperi trupul fără viață al lui Philmore. De astă dată, înainte ca cineva să se atingă de el, fu chemat inspectorul Burchell. După un scurt timp, veni și doctorul Kester. Cu toată dibăcia celor doi experți, nu fu găsit niciun indiciu mai însemnat, în afară, bine înțeles de asemănarea dintre cele două crime.

Philmore fusese așezat în poziția unui cititor obișnuit. Măinile lui se crispaseră pe ziar. După starea mușchilor, Kester deduse că victima nu murise decât pe la miezul nopții. Deschizând pardesiul lui Hageti, Burchell descoperi obiectul care produse moartea: un pumnal a cărui lamă subțire era identică cu cea care se găsea de acum în stăpânirea poliției. Arma fusese infintă în inimă.

Totuși medicul își dădu seama că între cele două crime exista o mică deosebire; mai întâi în ceea ce privește felul în care fusese dată lovitură, apoi în ceea ce privește hainele mortului. De astă dată, victima nu purta haine de seară, ci un costum de orăș. Ucigașul sau ucigașii nu avuseseră destul timp pentru pregătirea crimei lor.

La orele cinci și jumătate, banca fusese încă liberă. Omorul fusese descoperit la șase și patru minute. Burchell nu putu să afle cum fusese transportat corpul lui Philmore

în parc. Probabil tot în automobil... Desigur că ceața, atât de deasă între orele cinci și jumătate și șase, ușurase mult sarcina criminalilor.

Inspectorul părea foarte liniștit. În realitate însă, citind rapoartele detectivilor trimiși în porturile Canalului era foarte furios. Era mâniat împotriva acestor subordonați, din vina cărora se pierduse o urmă atât de prețioasă.

În cele din urmă, se ajunsese la concluzia că Hagețt venise din Franța, printr'un mijloc secret. În Decembrie trecut, își scosese un pașaport, dar după părerea autorităților nu se folosisese niciodată de el. Asupra lui nu se găsi absolut nimic, nici măcar o hârtiuță sau vreo bancnotă.

...În aceea după amiază, Burchell se duse la Richmond, la doamna Hagețt. Plecă de acolo, fără să afle nimic.

Femeia primise mai multe scrisori dela Paris, prin care bărbatu-său îi scria că e nevinovat. Sustinea că vroia să povestească în fața justiției ceea ce știa despre crimă. În ultima scrisoare își vestea sosirea.

— Trebuia să vină eri, spuse soția lui Philmore. L-am așteptat toată ziua și toată noaptea. Nici nu m'am culcat crezând că va veni dintr'un moment într'altul.

Nu știa nimic despre afacerile soțului său. Nenorocirea se abătuse asupra ei, întocmai ca un fulger.

Pe la orele 7, Burchell se întoarse la Londra. Se îndreptă deadreptul spre «Deodars»

vrând să vorbească cu Judith Clay.

Fata îl ascultă cu greutate. Inspectorul își dădu seama că, deși ea îl privea drept în ochi, totuși nu era atentă la spusele lui. Când plecă se gândi că ar fi fost mai bine s'o ia cu el: totuși mai exista o posibilitate, ca cineva din bandă să vrea să intre în legătură cu ea.

În casa din fața locuinței lui Judith, doi detectivi tineri închiriaseră la ultimul etaj, două camere. Ei veghiau fără a fi observați de cineva. Burchell se întâlni cu unul din ei la colțul străzii. Polițistul îi afirmă că nimeni, în afară de Luke, nu venise la «Deodars». Burchell căută să-și ascundă dezamăgirea prin cuvinte încurajatoare. Știa că puțin mai departe, doi motocicliști erau oricând gata să urmărească orice mașină care ar fi ieșit dela «Deodars».

Când ajunse în Kensington Road, inspectorul se sui într'un taxi. Era o noapte luminoasă, dar friguroasă. Sufla un vânt rece. Porunci șoferului să-l conducă în Fordis Place.

— Te așteptam, îi zise prolesorul.

— N'am venit pentru a discuta despre crimă. Vreau să mă spăl și să mănânc. Nădăjduesc că Vvler e acasă.

...Burchell îl zări pe Denis. Acesta, așezat la gura sobei, ținea pe genunchiu un mare tratat de criminologie.

După ce isprăvi cu masa și își umplu pipă, Burchell zise, întorcându-se spre profesor:

— Ce impresie ai despre noua crimă? Ce spun ziarele?

— Nimic nou, răspunse Bastion. Doar câteva articole în «Curierul» și în «Gazeta».

— Da! Și ce scriu?

— Scotland Yardul e judecat foarte aspru. Iată titlurile articolelor: «Banda oferă nouă posibilități poliției. Actul al doilea a piesei din Hyde Parc».

— Ne disprețuiesc! Dar au dreptate!, strigă Burchell. Banditul care comandă aceste crime își bate joc de noi. Se crede la adăpost! A avut noroc chiar și în noaptea asta.

— Ce țintă a urmărit?, întreabă maiorul.

— Foarte ușor de explicat, spuse Bastion. Haggitt deținea o situație însemnată în lumea financiară, dar era — fără îndoială — mereu păcălit de alții. Tovarășii lui au desvăluit că vrea să divulge anumite secrete și atunci... l-au împiedicat să vorbească.

Burchell încuviință această bănuială și explică împrejurările reîntoarcerii lui Philmore.

— Cum de au dat de urma lui, cu toate că el s'a arătat atât de prevăzător? mai întreabă maiorul.

— Vă asigur că Yardul a păstrat bine secretul. Nouă ne-a fost cu neputință să-l prindem pe Haggitt. Banda a reușit mai bine. L-a supravegheat îndeaproape sau dacă nu... organizația lor e mai bună decât a noastră. Colonnis. Balt. Haggitt... și noi nu știm încă nimic!

— Ba da, întrerupsă Bastion. Întrezărim cine poate fi capul răutăților..

— Adevărat? Tare aş vrea să am o pistă...

— Nu, zise profesorul clătinând din cap. Vorbesc despre artistul care-şi pregăteşte loviturile ca la teatru. De astă dată însă avem de a face cu un criminal brutal... Acest colt din Hyde Park îi aminteşte de Tyburn Tree, — vânatul — în trecut. Probabil că a studiat criminologia.

— Eşti foarte plastic prietene, dar nu înţeleg la ce te gândeşti când spui acestea?

— Nu-ţi pot spune încă nimic precis.

— Totuşi urmăreşti un gând. Ti-ai făcut încă dela început o părere. Te conjur să mi-o spui.

Toţi priveau ţintă spre Bastion.

— Dă. Urmăresc un gând. Nu e decât o simplă bănuială. Dacă ți-aş spune numele celui pe care îl acuz, nu te-aş lămuri deloc. Nu ştii nimic despre el, iar eu nu-ţi pot da încă nicio dovadă materială despre vinovăţia lui. Nici eu nu ştiu dacă trăeste sau dacă a murit...

— Te rog să-mi spui...

— Dacă ți-aş spune că e bătrânul Starr, la ce ți-ar folosi această? Poţi să-l arestezi? Nu l-ai văzut de şase luni. Nu ştii unde e şi nu vei da de urma lui nici într'un an.

— Starr? Dar e pur şi simplu caraghios!

— Desigur. Mă servesc numai de numele lui pentru a-ţi arăta cât de neputincios eşti. Dacă aş fi sigur că-l cunosc pe criminal, ți-aş spune totul. De îndată ce va afla însă că eşti pe urmele lui va dispărea. Ti-am mai spus să te fereşti să fi observat de el. Moar-

tea lui Haggitt trebuie să-ți dovedească câtă dreptate aveam. În această afacere cel mai neînsemnat amănunt, ți-ar putea fi primejdios. Faptul că acest om — în ciuda câtorva greșeli — a reușit până acum, este în folosul nostru. Dacă vom avea răbdare să așteptăm, vom pune mâna pe el.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu... dacă știi ceva...

— Ți repet că nu sunt decât simple bănueli. Până acum, de curând, eram aproape sigur că știu cine e criminalul, dar gândurile mele s'au spulberat.

— Vrei să vorbești de Julius?

— Intocmai! Acum însă totul s'a complicat. Sunt atâtea contradicții. Un singur lucru e sigur însă: criminalul cunoștea foarte bine tratatele de criminologie ale lui Hans Gross. Tu însuși Burchell, ai studiat îndelung acest autor. Recitește-l!

— Vrei să-mi spui adevăratul tău gând?

— Când voi avea destule dovezi, voi veni singur la tine. Te prețuesc foarte mult, Burchell. Ești energic și ai mult sânge rece, dar ești cam grăbit. N'aș vrea să citesc într-o bună zi că ai fost găsit mort pe o bancă din Hyde-Park, citind pagina financiară a unui ziar.

Burchell se ridică de pe scaun.

— Iată adevărata întrebare: cui îi va veni rândul acum? Nu mi-e frică de mine, dar mă înspăimântă această responsabilitate. Tânăra Clay! Înainte de a veni aici am trecut pe lângă ea. Nu vrea să spună absolut nimic. Mă ia

în derâdere, deși se teme grozav de amenințarea ce apasă asupra ei. Este întocmai ca o condamnată la moarte care-și așteaptă în fiecare moment osânda.

Denis privi spre Burchell, care se plimba furios prin cameră.

— Nu mai pot răbda!, adăugă inspectorul. Judith știe ceva. Și, după cum spui dumneata a știe ceva, înseamnă o amenințare. Au încredere în ea și în încăpățânarea ei. Dar pentru cât timp încă? Sunt oameni fără suflet! Pentru ei, o crimă mai mult sau mai puțin...

— Ai pus pe cineva s'o supravegheze?

— Da. Dar n'au aflat nimic interesant până acum. Banda nu s'a arătat, nu a intrat încă în legătură cu ea. Mă tem de soarta ei. Nu o mai pot lăsa în primejdie. Nu vrea să vorbească, dar nu sunt de părere că aceasta e spre siguranța ei. Am toate motivele pentru a o aresta... și o voi face...

— Nu!, strigă Denis speriat.

— Ce te privește aceasta?

— Nu poți face un astfel de lucru. Nu vei îndrăzni!...

Burchell se adresa profesorului:

— Totuși o voi face. Și va fi primul lucru pe care-l voi aduce la îndeplinire chiar mâine dimineață. M'am hotărât pentru aceasta, venind aici. Crezi oare că nu știe lucruri prea interesante?

— Ar putea să-ți spună un nume sau să-ți descrie pe cineva, răspunse profesorul. Dar tot nu-l vei putea prinde pe criminal. Dacă

— Nu știu ceva prea însemnat, azi nu s'ar mai fi aflat aici. Și eu sunt neliniștit din cauza ei, dar, din moment ce detectivii păzesc casa... Dacă ai interveni acum, n'ai face altceva, decât să dai de știre bandei.

— Puțin îmi pasă. Trebuie să reacționez. O voiu aresta mâine de dimineață. Dacă va vorbi, o vom păzi mai bine. Mă prind că nimeni nu se va duce s'o viziteze la «Deodars». Dacă va continua să tacă, întunecimea celei, o va face să se răzgândească. E martora cea mai importantă și trebuie să spună tot ce știe.

Se întrerupse, Vylar intră în odaie.

— Domnul Julius Balt, este aici, anunță el.

— Iată norocul meu!, murmură Burchell, așezându-se într'un fotoliu.

Bastion își aprinse o țigară.

— Să poștească!

Denis îl privea cu ură pe inspector. Vroia să-i spună ceva, dar Julius intră.

— După cum văd, spuse el, toată lumea e aici. Domnule inspector, tocmai pe dumneata te căutam. Am trecut și pe la Scotland Yard, dar nu erați acolo. Cred că vom deslega foarte repede misterul de azi dimineață. Poate că urmăriți de acum pe cineva. Ziarele susțin că n'aveți nici o dovadă... dar așa spun ele întotdeauna.

— Da, răspunse ironic Burchell. Poate ai găsit dumneata vreo urmă?

Julius se așeză pe un scaun.

— Dovezile nu mă interesează, dar m'am gândit la o anumită posibilitate. Iar aceste

Idei mi-au fost sugerate de articolul «Gaze-
teir». Haget a fost desigur în legătură cu ucigă-
șii lui Gannet. Apoi l-au omorât și pe el.
Ce vină apăsă asupra acestui nenorocit?

— Nu pricepi?! se miră Bevis. Ucigașii
s'au temut că va vorbi.

Julius nu prea era mulțumit de efectul ce-
lor spuse de el. Se așteptase la mai mult. To-
tusi continuă:

— Nu mă înțelegeți! Cu toate acestea sunt
foarte clar. Tocmai am vorbit cu un ziarist.
A priceput imediat gândul meu. Va scrie un
articol.

— Iar ai vorbit prea mult!, strigă Burchell.
Nu poți să-ți ții puțin gura? Dacă nu ești
destul de atent vei fi și dumneată găsit în-
tr-o zi pe banca din parc.

Balt se speria. Domnea o atmosferă apă-
sătoare. Profesorul se simțea stîngherit. Ii
înfinse lui Julius o cutie de argint.

— Fumezi?

Balt vru să ia o țigară, dar se răzgândi.

— Nu mulțumesc! Voiu fuma o țigară de
fol.

Și într'adevăr își aprinse un trabuc.

— Inspectore, se adresa el lui Burchell, ești
cam supărat astă seară. Ai fost aspru cu
mine... Și ce coincidență ciudtă! Imediat
după ce am vorbit cu acel ziarist, tocmai pe
când coteam colțul străzii Shaftesbury am
observat că sunt urmărit.

Toți priveră spre Julius.

— Urmărit!, se miră Burchell.

— Da. De un individ cu pardesiu albastru.

Poate că m'am înșelat însă. Posibil să nu fi fost decât un hoț de buzunare. Dar l-am păcălit. Am reușit să-l întrec. Apoi m'am suit într'un taxi și m'am dus la Scotland Yard. Cu acelaș automobil am venit aci.

Inspectorul se uită la profesor, dar nu spuse nimic. Denis se ridică. El nu se gândea decât la Judith și nu ascultase povestea lui Balt. Totuși îl auzi pe Julius spunând că fusese urmărit de un om cu pardesiul albastru.

— Trebuie să plec, spuse Denis, îndreptându-se spre ușă.

Se întoarse în cameră, încheyndu-și pardesiul.

— De prisos să mai arestați pe cineva mâine dimineață. Voiu căpăta ușor toate informațiile de care aveți nevoie. După aceea voiu veni de dreptul la Scotland Yard. Ați face bine să mă așteptați acolo.

Iesi înainte ca Burchell și profesorul să poată rosti vreun cuvânt. Ghiceau foarte bine ce voia să spună Luke. Se va duce la Judith Clay. Bastion vru să-l urmeze, dar ușa de la intrare se închise înainte ca el să ajungă în anticameră.

— Nu-i nimic, îi zise el lui Burchell. Mă îndoiesc că va putea obține vreun rezultat favorabil. În orice caz, dacă reușește, ar trebui să se ia imediat măsurile necesare... chiar începând de astă seară.

— Bine, zise inspectorul, mulțumit de această explicație.

Julius era în picioare. Isi stinsese țigara și-si îmbrăcase pardesiul.

— Voiu pleca. Nu vreau să vă mai stinghesc. Eram însă foarte mulțumit de ideea mea.

— Nu pleca încă, porunci Burchell. Voiu telefona Yardului să-mi trimeată un om care să te întovărășească. Nu vei întârzia nici zece minute. Dacă vei fi din nou urmărit...

— Nu! strigă Julius, când voiu dori să fiu apărat de poliție, voiu cere eu singur acest lucru. Nu mă tem de un simplu borseș.. Am eu grijă de mine.

— Nu mă gândesc numai la siguranța dumneitale personală. Puțin îmi pasă dacă vei sau nu să fi întovărășit. Va fi totuși așa cum spun eu.

— Sunteți cu toții foarte ciudați! La urma urmelor, eu nu sunt un funcționar al Scotland Yardului și nu aveți niciun drept să-mi dați ordine. Am venit să vă ofer ajutorul meu dar văd că nu aveți nevoie de el. Plec!

— Nu vei pleca!

— Domnule inspector..

Glosul lui Julius era energic, dar mâinile îi tremurau.

— Mă așteaptă mașina. izbuti el să încâne. Mă voi duce direct la hotel.

Burchell rămase gânditor.

— Te duci direct la hotel?

— Da.

— Foarte bine. Atunci viu cu dumneata. Trebuie să mă reîntorc la birou. Mă vei lăsa la Piccadilly Circus.

Această măsură de prevedere jigni pe Julius. Se gândea să se împotrivescă dar se răzgândi.

— Atunci, hai, mârâi el.

Balt ieși. Burchell venea în urma lui. Își îmbracă pardesiul pe când cobora scările, căci, deși Julius nu se grăbea, de bună seamă că nu l-ar fi așteptat.

— Omul cu pardesiul albastru!.. Ce coșmar!, murmură Bevis după ce ușa se închise în urmă lor. Poate că Balt este răspunsul la întrebării care ne frământă...

— Care întrebare?

Profesorul își șterse ochelarii.

— Cui îi va veni acum rândul?, adăugă maiorul.

Bastion nu răspunse. Pe marginea scrumierei se afla țigara lui Julius. O uitase acolo. Profesorul o luă și o mirosi. Tutunul ei putea fi o sursă bogată de informații pentru specialistii criminalogi...

— «Corona», murmură el.

— Ce?, întrebă Bevis.

Bastion vru mai întâiu să arunce țigara în foc, dar se răzgândi. Dacă Julius va mai veni la el, i-o va putea oferi.

— Da, zise el, ce coșmar..

— Ce înseamnă toate acestea?, adăugă Bevis.

— Vreau să spun că sunt de aceeaș părere cu tine.

...Profesorul telefonă la Scotland Yard. Era îngrijorat. Păru mai liniștit când auzi glasul lui Burchell.

— Nici o știre din partea lui Denis?

— Nu, mai aștept încă puțin.

Bastion își luă o carte. Dar nu putea fi

atent la cele ce citea. Telefonă la «Dedwards».
Nu primi niciun răspuns

CAP. X.

JUDITH ESTE SALVATA.

Când Denis ajunse la Dane Crescent, luna stălucea pe bolta cerească. Se potoli când observă că parterul casei mai era luminat. Judith însăși îl întâmpină. Nu-l recunoscuse înainte ca el să fi vorbit. Dădu într-o parte lanțul de siguranță și deschise ușa. Puțin mai târziu, își va aminti cu părere de rău că uitase să-l fi... de Luke pătrunsese în casă.

Il conduse în salon.

— Te-am rugat să nu mai vii aici, îi spuse Judith.

Se așezară amândoi lângă cămin. Flacăra do-gorea.

Denis încercă — încă zăcănic — s'o înduplece, făcând-o să înțeleagă pentru ce se interesa de soarta ei.

— Pentru ce te temi? o întreabă el. Nu te gândești că prin atitudinea ta ascunzi pe criminal? Ce putere are asupra ta? Te asigur că nimeni nu-ți va putea face niciun rău. Te vom duce departe de aci. Nici nu e nevoie să dai ochii cu Burchell. Îi vom frimite eu toate mesajile tale.

— Nu, răspunse ea, cu neputință! Aș mărturisi oricui, numai ție nu. Dacă ar bănuî că știu...

Se întrerupse înspăimântată. El vru să-i cuprindă mâinile, dar ea se retrase. Se ridică. Măhnirea ei era și a lui.

— Și dacă vor afla. Ce-mi pot face?

— Omul... găsit azi dimineață pe banca
parc...

Denis înțelese totul. Era îngrozită de spectrul
morții. Oricine ar fi fost bănuț că știe ceva ar
fi fost omorât. Iar această amenințare, care se
tradusese atât de repede în fapt pentru Philmo e
Hagett, îl amenința tot atât de mult și pe el, ca
și pe Burchell.

— Ai comis o mare imprudență venind aci.
N'ar fi trebuit să te primesc.

— Nu mi-e frică de nimic, răspunse el. La
urma urmelor, trăim într'un oraș civilizat.

— Da, încuviință ea. Suntem la... Londra. To-
tuși trupul lui Hagett a fost găsit azi dimineață
la Marble Arch.

O cuprinse de mijloc și o strânse cu putere ca
pentru a o asigura de puterea lui. Își dădea se-
ma că Judith va muri de groază dacă el n'o va
scăpa.

— Nici eu și nici tu nu vom încăpea în mâinile
lor. Îți jur aceasta. N'ai încredere în mine? Vom
lupta împreună. Promite-mi că vei rămâne alături
de mine!

— Te-am lăsat să pătrunzi în casă... Dacă vei
fi omorât...

Judith se desprinse din strânsoarea lui.

— Nu mă vor ucide, spuse Denis.

— Nu, nu, strigă ea, înconjurându-l cu bra-
țele.

El era fericit. Ea suspină. Luke o sărută pe
frunte. Auzea cu greu vorbele pe care le murmură
Judith.

— Nu știam ce fac... Eram atât de singură...

— Draga mea...

— Aș merge cu tine oriunde... Scoate-mă o dată din această casă blestemată.

— Numai decît! Să mergem la sora mea. Acolo vei fi în siguranță.

Judith ridică capul. Denis o sărută. Căpătase noui speranțe. Dar când el se apropie de ea, observă în ochii ei aceeași privire plină de grează. Târâitul strident al soneriei răsună în toată casa.

Judith se desprinsese din brațele lui și rămase impietrită. Apoi fugi spre fereastră și privi afară. Incjudat de neliniștea ei, Denis se apropie de tânăra fată.

— Așteaptă! porunci ea îngrijitoarei care se ivise în pragul ușii.

— Deschideți dumneavoastră? întrebă ea.

— Înțoarce-te în camera dumitale și rămâi acolo.

Denis era la fereastră. Zărea poarta. Nu vedea însă și cărarea care ducea spre casă. Poarta era deschisă. Observă un automobil oprit în dreptul ei. Luke își lăsase mașina în colț. Voise să nu atragă atenția vecinilor asupra acestei case despre care se vorbise atât de mult. Automobilul dela poartă semăna foarte bine cu cel al lui Belle Starr. Încercă să-l vadă pe cel care sunase. Dar el nu putea zări scările din fața casei.

Sonerie răsună din nou. Judith făcu în oasănapoj. Era îngrozită. Se ascunse în dosul perdelelor care despărteau salonul.

— Nu voi deschide... nu voi deschide, repetă ea mereu.

Făcea impresia unei somnambule, care se răz-

vrătește totuși împotriva puterii stăpânitoare și tiranice.

Denis se apropie de ea și-i luă mâinile într'ale lui.

— Cine e? întrebă el.

Judith tremura.

Denis își dădu seama că Judith, sub imperiul teroarei, nici nu-l auzise.

Pentru a treia oară țărâitul violent al soneriei ajunsese până la ei.

— Vrea să intre. Mi-a spus „dacă voi mai veni vreodată, vei ști pentru ce te caut”. Vrea să intre pentru ultima oară.

— El? Așa dar un bărbat!...

Denis se gândise în primul rând la Belle Starr.

— Da! Un bărbat.

— Nu trebuie să fie frică. Nu ne poate face nimic. Așa că nu trebuie să ne trezim să vegheze casa. Vor pune mâna pe el. Nu poate intra dacă nu-i deschizi.

— Nu, nu-i voiu deschide.

Nu se mai auzi nimic. Amândoi ascultau cu atenție.

Denis își închipui că va auzi scârțâitul porții, zgomotul portierei automobilului și duduitul motorului.

În loc de acestea se auzi însă zgomotul unei chei cu care necunoscutul încerca să deschidă ușa dela intrare. Inspăimântată, Judith îi spuse:

— Am uitat să fixez lanțul. Nimic nu-l mai poate împiedica să intre.

Părea resemnată. O greșeală tragică fusese comisă. Nu mai putea interveni cu nimic. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte...

Ușa se deschise și necunoscutul pătrunse în

vestibul. Cu înțelegerea unui fulger, groaza tinerei fete se schimbă în pasiune. Bărbatul pe care-l iubea era în primejdie. Singura ei datorie era să-l scape. Cu prețul oricărui sacrificiu, îl împinse pe Denis în dosul perdelelor.

— Așteaptă aici!, îi porunci ea. Va pleca.

Luke își dădu seama că acest ascunziș i-ar putea fi folositor. De bună seamă că bărbatul acela credea că o va găsi pe Judith alături de îngrijitoare, singură în toată camera. Pentru a o scăpa pe Judith vru să se repeadă spre ea. Se abținu însă. Salvarea lor depindea numai de liniștea lui.

Noul sosit era, fără îndoielă, înarmat. Dacă Denis n'ar fi reușit să-l ia prin surprindere ar fi fost desigur învins. Dacă ar fi stat însă departe de luptă, ar fi însemnat s'o sacrifice pe Judith. Aceste gânduri îl chinuiau neopus de mult. Încă un minut... Apoi se va repezi s'o îndepărteze pe Judith de primejdia care se apropia. Sovăirea lui, schimbă cu totul firul întâmplărilor.

Dinspre camera alăturată, târșitul unor pași mărunți ajunse până la ei.

Ușa se dădu în lături și necunoscutul intră. Judith se îndepărtă de perdele. La vederea acelui bărbat se dădu puțin îndărăt.

— Mi se pare, spuse necunoscutul cu glas miersos că nu prea sunt bine venit. Am sunat de trei ori și nimeni nu a venit să-mi deschidă. Poate că ar fi trebuit să-ți cânt o serenadă pentru a te face atentă?

— Dar aveai cheia... începu ea.

Dar groaza o împiedica să vorbească.

— Da, într'adevăr am cheia și mi-a prins chiar foarte bine. Mie îmi, place însă să mă

port frumos cu femeile. Nu aş fi vrut să intru cu forţa la o fată atât de frumoasă. Ar fi fost mai bine să nu par atât de intim, mai ales atunci când doi agenţi ai Scotland Yardului mă supraveghează. Numai din vina ta, felul meu de a pătrunde aci, ar putea fi compromiţător pentru tine. Sunt sigur că pe Burchell nu l-ai făcut niciodată să aştepte. Noaptea e friguroasă. Ar fi păcat ca prietenul nostru să se îmbolnăvească...

Judith se dete într-o parte.

Atunci Denis, din dosul perdelelor îl zări pe acel necunoscut. Nu părea să fie străin. Glasul lui era foarte ironic. Avea sprâncene negre, bine arcuite şi ochi albaştri.

Denis, deprins cu studiul fizionomiilor, se uita cu atenţie la el. Dacă acesta era criminalul, apoi vroia să-l cunoască mai bine. Era frumos, dar avea o privire rece care te înspăimânta. Era foarte sprinten.

Pielea obrazului îi era brună. Avea niste ochi atrăgători cari robeau. Statura lui dovedea o forţă sălbatică. Dar şi Denis era puternic iar pe deasupra el era şi foarte violent în hotărârile lui. Se gândi că ar fi fost de prisos să-l omore. Mai bine să-l ducă nevătămat lui Burchell. Oare nu ştusesese chiar el că doi poliţişti erau pe urmele lui? Nu ar fi trebuit, asa dar, decât să pună mâna pe această fiară sălbatică şi să cheme ajutorul care se găsea la îndemână lui. Poate că în automobil se mai aflau şi alţi bandiţi. Detectivii însă vor avea grijă şi de acela.

Denis îşi încordă muşchii pregătindu-se să sară asupra necunoscutului. I se părea, în acelaş

timp, că Judith se apropia din ce în ce mai mult de perdele. Tânăra fată, sugrumată de frică, era totuși în stare să gândească.

— Ce vrei? strigă ea.

— Am venit să te iau cu mine, frumoaso! Nu încerca să-mi spui că nu te așteptai la vizita mea.

— Nu!

Ridică brațul ca pentru a se feri de o lovitură.

— Hai să plecăm. Vom face o mică plimbare sub clar de lună. Și numai decât, înțelegi! Dacă netrebnicii ceia de peste drum, vor observa ceva... cu atât mai rău pentru ei. Să ne urmărească... Este datoria lor! Dar să nu mă plictisească aici!

— Nu te voi urma! zise ea înspăimântată. Nu te voi urma! Nu mă poți sili!

Se agăță de perdele și se plecă, ca pentru a se feri. Banditul sări asupra ei și o prinse de braț. Judith se zbătea.

Denis se năpusti asupra lui. Necunoscutul păru surprins. Apoi, cu repeziciunea fulgerului. Își băgă mâna în buzunar. Luke zări luciul unui obiect metalic. Și pregătindu-se să-l lovească, observă o armă ciudată. Părea un revolver de țeava căruia fusese fixat un manometru. Auzi un pocnet. Era un zgomot surd ca al unui revolver cu canse. Denis ar fi putut fi omorât, fără ca vreo defunătură să atragă atenția poliției. Dar potrivnicul său nu avu timp să ochească.

Glontele îi găuri doar mâneca hainei. Luke apucă mâna care ținea revolverul. Cunoștea o lovitură care ar fi făcut să urle de durere, chiar și pe cel mai răbdător dintre sălbatici. Necu-

neșcutil scoase un strigăt scurt, apoi, scrâșnind din dinți îl lovi cu pumnul pe Luke în maxilarul drept, scăpând și revolverul din mână.

Denis se năpusti asupra adversarului său și-l strânse puternic. Dar banditul, mlădios ca un șarpe scăpă din acest clește.

Luptau în tăcere, ca și cum aceasta ar fi fost una din condițiile victoriei.

Luke se temea de sosirea celorlalți oameni cari se mai aflau, probabil în mașină. Banditul de asemenea nu voia să atragă atenția polițistilor cari se aflau în apropiere. Și Judith se temea, de altfel, să nu atragă atenția. Cu mâinile prinse de perdele, ea privea înmărmurită lupta.

Sprîjinindu-se cu un picior de pământ, neșcutil reuși să scape din mâinile lui Luke. Denis fu surprins de repeziciunea mișcării, dar pricepu ținta banditului, văzând că întinde mâna spre revolver. Mai repede decât banditul, împinse arma cu piciorul. Revolverul lunecă până în vestibul.

Denis se năpusti iar asupra neșcutilului și dintr'un singur pumn îl zvârli la pământ. Dar el se ridică destul de repede. Își deschise pardesiul și scoase dintr'un buzunar un pumnal cu lama îngustă.

Îndoit de la mijloc, înainta cu pumnalul în mână dreaptă pe care o ținea la spate și ferindu-și fața de loviturile lui Denis cu celălalt braț. Luke își dădu seama că dacă banditul putea dispune în voie de dreapta sa, aceasta ar fi însemnat sfârșitul lui. Ar fi murit ca și Balt, ca și Haggitt și ar fi fost găsit pe o bancă din Hyde-Park. Luke se gândi cum ar putea ză-

dărnici atacul necunoscutului.

Acesta înainta încet. Denis sări într-o parte și prinse brațul stâng al banditului. Pumnalul văjăi prin aer. Când sărise, Luke făcuse un pas greșit. Instinctiv se dădu înapoi. Iar în timp ce brațul drept al dușmanului se rotea prin aer, Denis îl lovi pe acesta în maxilarul drept. Brațul ucigaș se plecă.

Luke, profitând de zăpăceala banditului, îl împinse cu umărul. Amândoi căzură la pământ. Denis încercă să imobilizeze prin greutatea sa trupul potrivnicului. Il apucă de mână dreaptă și-l țintui pe loc. Pumnalul era îndreptat spre el. Judith dăde un fițăt scurt și se olecă la pământ.

— Ridică-te! strigă Denis.

Dar ea luase o vergea cu care lovea acum mâna ce ține ucigașorul cuțit. Durerea părea însă că mășcă puterea banditului. Își mișcă dreapta. Luke îi strângea brațul. Vergeaua lovi lama pumnalului. O rupse în două. Dușmanul era dezarmat dar reuși să scape din strânsoarea lui Denis.

Fata se ridicase și privea înmărmurită cele două bucati ale lamei.

— Dă-te înapoi! porunci Luke. Dă-mi vergeaua.

Dar înainte ca Denis s-o poată prinde, banditul se năruși asupra lui, aruncând asupra tânărului amator defectiv, scaunul care-i despărtea.

Denis sări într-o parte. Scaunul nimeri în geam. Acesta fu fărâmițat. Luke se repezi cu toată puterea și-l lovi pe nemernic în bărbie. Omul se prăbuși la pământ, iar Denis îl imobiliză apăsând piciorul pe pieptul lui. Incepu să

rădă și se întoarse spre Judith.

— Vezi..., n'avem pentru ce să ne mai temem.
Dar fata nu era deloc liniștită. Dimpotrivă.
Se apropie de el strigând.

— Fixează repede lanțul de siguranță. Sosesc!
Un curent de aer rece pătrundea prin ferea-
stra spartă. Dinspre grădină se auzea zgomot
de pași grăbiți. Fluierul polițiștilor străbătu văz-
duhul.

O ascultă pe Judith fără să mai raționeze.
Acum îi părea rău că fixase lanțul. Trebuia
doar să ajute pe polițiști, nu să-i încurce. Vru
să deschidă. Și atunci pentru a doua oară auzi
în seara aceea, straniul sgomot asemănător cu
pocnetul unui revolver cu capse. În grădină,
sgomotele încetaseră.

Soneria răsună cu putere. Judith se ținea lângă
Denis. Îi cuprinse brațul.

— Repede! îi strică ea. Pe scara de serviciu!

— Beppe! Beppe! se auzi un glas de afară.

— Denis, vor intra pe fereastră!

De afară se percepea o agitație confuză, dar
nu mai deosebi niciun zgomot de luptă. Și Denis
înțelese că nu va mai auzi, fluierul poliției...

Își înfățișă numaidecât întreaga situație. Dacă
s'ar fi găsit în fața acelor oameni cari așteptau
afară — poate că erau patru sau cinci — ar fi
însemnat să meargă deodreptul spre moarte. Sin-
gurul lui gând era să o apere pe Judith. Speră
că va putea ajunge la masină, înainte ce ban-
diti să pătrundă în casă.

Ușa salonului rămăsese întredeschisă. Denis
îl zări pe Beppe — dacă într'adevăr acesta era
numele banditului — revenindu-și în simțiri.

Judith era la capătul hallului. Ea îi aminti de mașina-i mică, numai cu două locuri. Întrevăzu numai decît un plan de scăpare. Se auzi un zgomot de geamuri sparte. Bandiții descoperiseră țereastră și, înainte de a pătrunde în casă, înălăturau cioburile de sticlă.

Denis și Judith ieșiră pe ușa bucătăriei. Luke o încuiă pe dinafară.

Fata deschise poarta care dădea într-o stradă lăturalnică. Denis se repezi la garaj, se așeză la volanul mașinei, aprinse farurile și încercă să dea drumul motorului. Dar aceasta se răcise și era foarte greu de pornit. Denis luă atunci manivele. Primele două încercări fură zadarnice. Numai la a treia motorul începu să duduie. Elicea lui se învârtea încet și neregulat, dar Luke nu avea timp acum să se gîndească la un astfel de lucru.

Auzi zgâlțâiturile usei dela bucătărie...

Apăsă pe accelerator. Urmă un zgomot înăbușit, sovăelnic.

Chiar dacă n'ar fi putut ajunge decît până în Bayswater Road ar fi fost salvați. Circulația era foarte intensă pe strada aceea și s'ar fi putut ușor amesteca prin mulțimea celorlaltor mașini. Dorinta lui era s'o ducă pe Judith la soră-să.

Ea se urcă alături de el. Denis iese în stradă și se îndreptă în direcția opusă lui Dane Crescent. Nu se putea împiedica să nu rîdă de mersul poticnit al mașinei, dar veseliea lui se schimbă în mahnire cînd își aminti de defunătura pe care o auzise venind dinspre grădina.

Căsele din Holland Park dispăreau în urma

lor. Judith era așezată alături de el. Tinea ochii închiși. Luke observă că tremura.

— Judith, îi spuse el, vei răci. Pune-ți pătură pe spate.

Ea se supuse. Denis se gândea că în curând vor ajunge la Madge. Străbătea Kensington Road. Regretă că aventura nu se terminase cu mai mult folos pentru el. Ar fi vrut să aducă un prizonier lui Burchell.

Dar se liniști la gândul că o salvase pe Judith. Nici nu se gândea că cineva i-ar fi putut urmări. Chiar dacă bandiții s'ar fi luat după ei, nu le mai puteau face niciun rău. La urmă urmei, Londra era un oraș civilizat...

După ce trecuseră de Marble Arch, se îndreptă spre Oxford Street.

Într-un târziu, Judith îl întrebă:

— Unde mergem?

— Te voi conduce la sora mea. Apoi mă voi duce la Scotland Yard, dar mă voi întoarce foarte curând.

— Nu, se rugă ea. Nu mai pot îndura. Du-mă te rooo mai departe. Cât mai departe...

— Departe?

— Nu înțelegi? Cred că dacă aș fi nevoită să mai rămân o singură noapte la Londra, aș înnebuni. Du-mă unde vrei.

— Motorul funcționează bine?

— Da.

— Avem destulă benzină?

— Da. Rezervorul e plin. N-am mai mers cu acest automobil de...

— Bine, zice el foarte bine.

Și Denis se gândi s'o ducă la Amerly Hall.

Acolo, Judith va fi în siguranță și va avea liniștea atât de trebuitoare. Beppe ar fi putut-o căuta în toată Anglia fără s'o găsească.

— Ii spuse și ei planul său. Fata scoase un strigăt de ușurare.

— Mai întâiu însă, trebuie să mă opresc puțin, pentru a-i telefona lui Burchell. Trebuie! Vom opri aici, în Oxford Street.

— Nu, nu fă ori.

Era dintr-o surprinsă de spaimă. El n'ar fi vrut să o asculte, dar se gândi la tragica întâmplare din grădina domeniului „Deodar”. Oare politistul acela nu căzuse victimă conștiințiozității sale?

Dar guvernanta?... O uitase cu desăvârșire! ...Trebuia neapărat să-l înștiințeze pe Burchell.

Luke onți brusc. Judith, tremurând se lina de el. Nu era o frică obișnuită, care ar fi putut fi înlăturată de rațiune, era spaima dusă până la extrem. Denis însuși se întreba cum de putuse Judith suporta această teamă, până acum. În orice colț al Londrei, ea ar fi fost pândită de pericol. Nu putea fi salvată decât într-un singur fel: să plece din oras. Dacă ar fi părăsit-o numai pentru un singur moment, ca să noată la telefon, i-ar fi făcut un mare rău.

Desigur el era prea pesimist. Nu era însă mai puțin adevărat că Judith nu mai era în stare să-și stăpânească nervii. Iși dădu seama că ea se simțea mai ușurată când porni din nou.

Zări un sergent în mijlocul șoselei. Imediat întrevăzu, prin aceasta o cale de a-l înștiința pe Burchell.

Denis se scotoci prin buzunare și scoase un plic și un creion.

— Poți scrie? o întreabă el pe Judith. Incetini...

— Nu încetini. Voiu scrie și așa.

El îi dictă următorul mesagiu:

Inspectorului Burchell

Scotland-Yard

Duceți-vă numaidecât la Dane Crescent, Luke.

Sergentul venea spre ei.

Denis opri mașina lângă el și-i spuse:

— Telegrafiază acest mesagiu cât poți mai de grabă. Chestiune de viață și de moarte.

— Ei domnule, așteptați...

Dar Denis pornise mașina.

— Adresa mea se află pe plic, strică el depărtându-se.

...Era sigur că sergentul va crede că totul nu era decât o glumă. Dar de sigur că el nu va risca să fie dojenit, netransmitând mesajul.

Luke avusese dreptate. Privind adresa de pe plic, sergentul scoase o exclamație și se îndreptă spre un telefon public, de unde chemă Scotland Yardul. Vorbi cu ajutorul lui Burchell.

Nu reținuse trăsăturile obrazului lui Denis. Dar îi era limpede în minte imaginea tinerei fete cu fața galbenă și cu privirile triste.

— Și unde te-a oprit?

— La vreo 25 de metri depărtare de Tottenham Court Road, pe Oxford Street. Se îndrepta spre New-Oxford Street.

— Mulțumesc, spuse Sims.

Inspectorul Burchell plecase de vreo zece minute spre „Deodars”.

CAPITOLUL XI

CADAVRUL LUI STARR

Văzând că nimeni nu-i răspunde, de la Deodars, profesorul îl chemă pe Burchell la telefon. Câteva minute mai târziu, în tovărășia maiorului Bevis, Bastion se îndreaptă spre Piccadilly. Taxiul îl duse în grabă la Dane Crescent unde sosiră puțin înaintea lui Burchell.

Un automobil staționa în fața porții. Străbătura grupul de curioși din jurul lui.

Poarta grădinei era deschisă, a casei deasemeni. În hall lumina ardea încă. Bastion zări uniforma unui sergent.

— Dar ce se petrece aici? îl întreabă profesorul neliniștit.

În spatele lui, inspectorul, care tocmai sosise, repetă întrebarea.

— Soferul acesta — Swan — a venit la comisariat și a declarat că la „Deodars” se petrec lucruri ciudate. Un individ îl amenintase cu revolverul. Ce afacere păcătoasă, domnule! Detectivul Rayner este rănit. L-am găsit în grădină și l-am dus în casă. Îngrijitoarea se plânge că domnișoara a dispărut... Swan, soferul acestui taxi...

— Bine, zise Burchell, am să vorbesc și eu cu Swan, mai la urmă.

În salon, medicul îl îngrijea pe Rayner. Detectivul își revenise în simțiri. Medicul îl asigură pe inspector că rănitul se va vindeca repede.

— Rana nu e prea gravă. Un glonte i-a trecut pe deasupra capului. I-a smuls doar câteva

fire de păr. A avut mare noroc!

— Cum te simți, Rayner? întrebă Burchell liniștit. Ai putea să-mi povestești cele ce-ai văzut? Defectivul își duse mână la rană.

— Nu am prea multe lucruri de spus... Sunt tare amețit... Opriți pereții să se mai învâртеască.

— Inchide ochii, îl sfătuia doctorul.

Rayner se supuse. Apoi începu:

— Kent a observat mașina. O limuzină de toată frumusețea. Mi-am notat numărul ei în carnetel. Cred însă că el nu ne va folosi la nimic. Domnul Luke sosise cu puțin înainte. Își lăsase automobilul la capătul străzii și venise până la „Deodars” pe jos. Apoi sosi și limuzina. Kent m’a strigat și s’a dus să-și ia motocicletă. Aveam ordin să urmărim orice mașină recunoscută. M’am repezit în grădină, dar acolo n’am zărit decât pe un singur individ. Sună la ușa de intrare a castelului. Totul părea foarte liniștit. Omul acela — destul de înalt — a sunat de trei ori. Apoi ușa s’a deschis și a intrat. Nu am văzut cine a deschis, căci hallul nu era luminat. Numai într-o cameră laterală ardea o singură lampă. Bănuiam că individul acela va ieși repede și că detectivul Kent îl va putea urmări. Dar n’a mai ieșit. M’am dus până în colțul străzii, apoi m’am înapoiat. Vorbeam din când în când cu șoferul taxiului. Deodată, am auzit zgomotul unui geam spart. După cum mi s’a spus, un scaun fusese aruncat prin fereastră.

— Nu luneca spre alt subiect. Spune-mi ce mai știi.

— I-am strigat lui Swan să nu se miște din loc și am străbătut în grabă grădina până la poarta de intrare. Când ajunsei în dreptul e

patru indivizi mi-au sărit în spate. Am fluierat pentru a-l preveni pe Kent. S'a dat o luptă scurtă. Totuși am reușit să fluier, pentru a doua oară. Acest semnal a însemnat sfârșitul meu. În momentul în care scosei revolverul, fui „țin-tit”. Mă mir însă că n'am auzit detunătura. Probabil că au tras cu un revolver fără zgomot.

— Fără zgomot? Da!... Intocmai!... Liniste-te, Rayner. Nu mai vorbi.

Burchell ieși grăbit din cameră. Urmat de Bevis și Bastion, el traversă hallul și pătrunse într'altă odaie. Cercetară tustrei fereastră spartă și urmele evidente ale luptei. Nimic nu fusese schimbat din loc. Inspectorul ridică cele două părți ale pumnalului și, gânditor, le împreună.

În acest moment, intra sergentul.

— Îngrijitoarea a găsit în hall această armă, zise el întinzând inspectorului revolverul ne care Denis îl împinsese cu piciorul.

Burchell privi cu atenție încărcătorul.

— Lipsește un glonte, zise el.

— Da, răspunse profesorul, dar lăsa-l în perețele din față.

Și îi arătă urma încă vizibilă a proiectilului.

— Încă o detunătură pe care Rayner nu a auzit-o, murmură Burchell.

Începu să cerceteze cu luare aminte covorul, ajutat fiind de o lampă de buzunar.

Profesorul o zări pe Miss Whittle apropiindu-se.

— Unde se afla revolverul? o întreba el.

Guvernanta arăta locul unde găsisese arma.

— Burchell, nu se vede nici o urmă de sânge. Lupta a continuat și după împușcătură. Apoi,

la urmă de tot a fost spartă și fereastra. Probabil că Denis o fi împins revolverul cu piciorul.

— Denis?

— Da, Denis Luke. A izbutit să se ferească de glonte. Apoi de stilet... Oare cum a fost frânt stiletul în două?... Stai puțin!...

Ridică vergeaua.

— Este din lemn foarte tare și puțin zgâriată. Luke știe să se apere. Să dea Dumnezeu să fi scăpat! Totuși mi-e tare frică...

Bastion părea îngrijorat. Burchell își stinse lanterna. Ingrijitoarea istorisi faptele petrecute.

Judith stătea de vorbă cu Denis. Când sună pentru a doua oară, Miss Whittle, coborâse pentru a deschide, dar stăpână-sa o trimise înapoi, în camera ei. Aceasta se găsea în spatele clădirii. Fără a auzi ceva, își dădu seama că jos doi bărbați se luptau. Nu îndrăznise să coboare. Totuși era sigură că Denis se luase la hartă cu cel ce venise în urmă. Apoi auzise zgomotul geamului spart și glasul Judithiei care-l striga, dinspre bucătărie pe Denis. Plecară încuind ușa în urma lor. Apoi, casa fu năpădită de mai mulți necunoscuți. Erau foarte furioși că nu puteau deschide ușa din dos. Se repeziră pe cea din față. Mai auzise și duduitul motorului dela mașina care fusese scoasă din garaj.

— N'ai părăsit deloc casa? întrebă profesorul.

— Nu.

— Atunci cum se face că nu mi s'a răspuns atunci când am telefonat?

Miss Whittle mărturisi că auzise conerla telefonului, dar îi fusese teamă să coboare și să răspundă. Se ferecase în camera ei și nu ieșise

de acolo decât în urma îndemnurilor stăruitoare ale polițiștilor.

Burchell se îndreptă spre garaj.

Intr'adevăr, automobilul nu se afla acolo.

Apoi, el luă interogatoriul lui Swan, șoferul taxiului.

Tânărul său pasager se urcase în mașină la Piccadilly și îi poruncise să se ducă la Dane Crescent. Dar în colțul străzii îl opri, lăsându-l să aștepte acolo. După vreo douăzeci de minute, zări o limuzină oprindu-se în fața casei în care intrase clientul lui.

Nu observase nimic din cele întâmplate când moțăise tot timpul pe scaunul dela volanul mașinei. Dar fusese trezit de zgomotul geamului spart și de fluerele polițistului. Fugi într'acolo vrând să fie de vreun ajutor, dar șoferul limuzinei îl opri și ținându-i revolverul în piept, îl sfătuî să rămână liniștit.

— Aș mai fi putut face ceva?

— Bine înțeles că nu? Dar după aceasta ce s'a mai întâmplat?

— Totul s'a petrecut foarte repede. Frierul a alarmat pe mai mulți curioși. Vecinii au apărut pe la ferestrele caselor. Curioși, dar serioși, ei întrebă de unde venea acel zgomot. Șoferul limuzinei le strică că s'au înșelat și că nu se întâmplase nimic. Nu a fost crezut însă.

Doi-trei bărbați ieșiră în stradă. Nu nrea știau ce să facă. Înainte ca ei să fi putut ajunge la „Deodars”, patru indivizi ieșiră din orădină, săriră în limuzină și d'isnăzură. Șoferul, în ultimul moment îl trântise pe Swan la pământ.

Banca din Hyde Park

Când se ridică, văzu un motociclist luându-se pe urmele limuzinei.

Swan se îndreptă apoi spre casă, vrând să ceară banii ce i se cuveneau. În fața ușii de intrare, Rayner zăcea întins, fără cunoștință. Curioșii se strânseseră în fața grădinii. Șoferul se încredințase pe rănit, iar el porni după un doctor și să vestească poliția.

— Ai mai observat vreun automobil? Unul mic?

— Nu. N'am văzut decât limuzina și motocicletă. Dar înainte ca indivizii să iasă din casă, am auzit duduitul unui motor.

Burchell îi mulțumi pentru folositoare lui explicații și îl laudă pentru priceperea de care dăduse dovadă. Dar Swan, deși era măgulit, nu-și uita de datoriile lui de cap de familie.

— Cine îmi va plăti cursa? se tângui el.

Profesorul — era și natural — răspunse acestui apel, înlocuindu-l pe Luke. Bastion era mult mai liniștit acum. Din declarațiile șoferului reieșea în mod neîndoelnic că Denis și Judith plecaseră cu mașina cea mică, dar care avea un motor puternic. Probabil că acum se aflau la Lady Treves. Vru să se asigure numai — decât, că tinerii sosiseră la Madge. Se duse la ea. Dar nu-i găsi acolo...

Bastion păru din nou îngrijorat. Plecă împreună cu maionul și cu inspectorul spre Scotland Yard unde îi aștepta mesajul lui Denis. Se liniști. Așa dar, Luke se îndreptase spre soscaua Amerly.

Îi telefonă vestea lui Madge.

— N'aveți pentru ce să vă mai îngrijorați de soarta lui Denis. A plecat la Amerly Hall. Vă va telefona — fără îndoială = mâine de dimineață.

Burchell era singurul nemulțumit. Trimise o patrulă de poliști pe șoseaua Epping. Era singura cale care ducea drept spre proprietatea lui Luke. Apoi, chiar el porni în căutarea sergentului din Oxford Street.

Profesorul era optimist. Automobilul cu care plecaseră cei doi tineri avea un motor foarte puternic. Chiar dacă limuzina îi urmărea, era și ea — la rândul ei = urmărită de Kent. Admitea totuși posibilitatea unei mari încurcături. Majorul era de aceeaș părere.

— În acea limuzină, zicea el, se află șase oameni. Kent care e singur n'ar putea întreprinde nimic împotriva lor.

Totuși nu puteau fi siguri că bandiții l-au urmărit pe Denis. Probabil că observând vecinii care fuseseră treziți de zgomotul lor, încercaseră să fugă. Iar în acest timp au pierdut, desigur, urma lui Denis.

Nimeni nu zărise limuzina și nici motocicletă.

Înapoindu-se la Scotland Yard, Burchell telefonă la Amerly Hall. Servitorii erau de acum culcați. În cele din urmă, îi răspunse o femeie. Luke nu se afla acolo. Fu surprinsă aflând că ar putea sosi dintr'un moment într'altul.

— Domnul Luke ne vestește întotdeauna sosirea dumisale... Dar asta nu-i treaba poliției.

Burchell nu se simți obligat s'o convingă de contrariul, dar o rugă; femeia îi promise, să-i telefoneze imediat după sosirea lui Denis.

Inspectorul bănuia că Burke întârziase pe drum. Neprimind însă niciun telefon dela Amerly Hall, admise posibilitatea unei pane de motor. Profesorul neavând încotro, încuviință această supoziție.

O pană i-ar fi silit pe cei doi tineri să înopreze în mijlocul șoselei, sau în cel mai fericit caz, să aștepte mijirea zorilor, într'un han sau vreun hotel din apropiere.

Burchell era neliniștit. Porunci să fie cercetate toate hanurile și hotelurile din regiunea Epping, dar totul fu zadarnic. Nu putu să afle nimic nou despre Denis și Judith.

Intr'un târziu, sosi o știre din partea patrulei dela Buckhurst Hill. Șoferul „Asociației Automobilistice” zărise pe șoseaua Epping, în apropiere de Strawberry Hill, un automobil mic ca acel descris de poliție. Era îndeaproape urmărit de o limuzină și de o motocicletă. Bănuise că era o bandă de cheflii care se îndrepta spre pădure și că în curând o mașină sau alta va avea un accident.

Cei trei prieteni așteptau în biroul inspectorului. Trecuse de acum o oră. Un alt mesaj al patrulei vesti că niciuna din cele trei mașini nu străbătuse orașul Epping și că urma lor nu putea fi găsită de fel. Nu se putea bănui decât un singur lucru: se abătuseră pe vreo cărare a pădurei.

Profesorul devenea din ce în ce mai neliniștit. Fusesse aproape sigur că Denis avusese o pană. După toate calculele posibile, el ar fi trebuit să traverseze orașul Epping.

Telefonă din nou la Amerly Hall, deși presimțea că prin aceasta nu va reuși decât să-și

mărginea. Îngrijorarea și să supere pe femeia de serviciu. Erau orele două noaptea. Servitoarea era prea speriată de insistențele Scotland-Yardului pentru a mai face pe supărata. Afirmă iar că Denis nu sosise acasă.

Burchell însărcinase pe cei mai buni polițiști să cerceteze regiunea Epping. Nu-și putea explica lipsa veștilor din partea lui Kent decât în două feluri: sau urmărirea continua încă, sau se întâmplase ceva polițistului.

Burchell nu voia să creadă în cea de a doua posibilitate.

Era tare ostent și foarte îngrijorat. Observă că și Bastion era la capătul puterilor. Il rugă să se culce, dacă vrea chiar acolo, în biroul lui, dar Bastion și Bevis se întoarseră în Fordis Place. Profesorul se desbracă, își puse la foc puțină cafea și se întinse într'un fotoliu. Rămase treaz tot timpul nopții.

El se gândi la toate întâmplările petrecute dela descoperirea pe banca din Hyde-Park a trupului lui Gannet. După el, multe amănunte nu aveau nici o legătură cu faptul principal. Cercetă cu atenție firele de păr găsite pe hainele lui Balt. Se mai gândi și la faptul că Gannet nu-și răsese mustata în seara în care părăsise „Deodars”. Apoi, se întreabă cu nedumerire pentru ce Julius Balt își tăia mustața chiar în ziua în care sosise la Glasgow. Dar ce legătură putea fi între Julius Balt și afacerea dela Marble Arch? În ce punct se întretaia drumul lui Gannet cu acel al lui Julius? Nu putea găsi niciun răspuns acestor întrebări. Sdrobitoarele dovezi ale evidenței spulberau toate ipotezele sale.

Profesorul își umplu o ceașcă de cafea și-și aprinse o țigară. Își luă din bibliotecă o carte scrisă de doctorul Hans Gross. Dar nu avea răbdare să citească. Scoase țigara pe care Julius o uitase la el și, cu ajutorul unei lupe, o cercetă cu atenție.

Spre orele șapte dimineața, după o baie caldă, se îmbracă și plecă, fără să mănânce ceva și fără să se intereseze de maior.

Burchell, deasemeni, rămăsese toată noaptea la birou. Primise mai multe vești, destul de interesante. Detectivul Kent fusese dus la spital, având fractura bazei craniului. Nu putea vorbi, dar era în afara de orice pericol. Dealtfel înspiciorul tănuia că el nu-i putea spune prea mare lucru, căci du bună seamă, căzuse într-o cursă.

Dar din cecece se știa, se puteau reconstitui anumite fapte. Nădăjduind să scape de urmărirea bandiților, Denis își schimbase direcția în mijlocul pădurii. Dar încercarea dădu greș. Atunci, el se îndreptase spre o cărăruie lăturalnică. Pe când străbătea această cărăruie, Kent fusese împușcat. Polițistul pierduse controlul motocicletei, care ciocnindu-se de un copac, îi produsese fractura bazei craniului. Deși Kent pierduse mult sânge, totuși rana lui nu era prea gravă. Zăcuse însă, acolo în mijlocul pădurii, fără cunoștință, până a doua zi dimineața.

Expertii se afla de mult prin acele locuri. Se descoperiseră numeroase urme de pași și de roți de automobil. Dar niciuna din cele două mașini nu fusese găsită. Burchell era hotărât să se ducă el personal în pădure. Îi propuse profesorului să-l întovărășească. Dar acesta re-

tuză, pretextând că are de rezolvat o chestiune urgentă.

Tinta lui Bastion era Holland Park și nu Dane Crescent. Își notase încă de mult adresa tipografului Ash, cel care văzuse mașina ieșind din curtea domeniului „Deodars” în dimineata crimei.

Profesorul ajunsese la Ash pe la orele nouă. Dar doamna Ash nu vru să-și deștepte bărbatul, spunând că el lucrează toată noaptea și că se infuriă atunci când era trezit prea devreme.

— Într'adevăr, recunosc Bastion, este foarte neplăcut să fi smuls dintr-un somn atât de bine-meritat. Trebuie totuși să stărui, deoarece e vorba de crima dela Marble Arch. Se pare că lucrurile iau o întorsătură foarte gravă.

Profesorul ceru îngăduință să pătrundă în camera tipografului. În cele din urmă, doamna Ash cedă. Omulețul acesta cu ochelari era doar atât de simpatic! Se temea totuși de dojenile soțului său. Și avea dreptate...

Ash, mâniat că fusese trezit, se întreba cu nedumerire ce putea să facă Scotland Yardul dela el. Oare nu dăduse chiar el, în ziua crimei, cea mai prețioasă informație? Pentru ce nu au luat-o în seamă?

Cu glas mîeros, Bastion îi răspunse că deoarece nu era decât un detectiv particular n'avea dreptul să răspundă la aceste întrebări.

— Acum, domnule Ash, te rog să mă ascuți cu multă atenție. Este în joc siguranța publică. Ai afirmat, în mărturia dumneavoastră, că ai văzut-o pe domnișoara Clay, la volanul mașinei sale. În aceea dimineată ceața era foarte deasă. Dar becul dela indicatorul de benzină era aprins, iar dumneata te aflai foarte aproape. Alături de

domnișoara Clay era un bărbat, nu-i așa?

— Intocmai!

— L-ai văzut bine?

— Desigur. Era însă puțin ascuns de domnișoara Clay. N'am putut observa mare lucru. Dacă n'ar fi fost puțin plecat înainte poate că nici nu l-as fi zărit.

— Așa? Era plecat înainte? Atunci obrazul lui era foarte aproape de bec.

— Intr'un fel oarecare, da. Privea pe geam. Dar știți, ceea ce îmi spuneți acum, mă face să înțeleg unele lucruri pe care nu le pricepusem atunci. I-am spus inspectorului Burchell că mi-ar fi cu neputință să recunosc pe acest om, deoarece obrazul său era întunecat de o umbră deasă. Acum pricep! Era prea aproape de bec, care se afla dedesuptul lui, astfel încât partea de sus a feței nu era deloc luminată.

Bastichi nu-si ascunse multumirea. Ash era un băiat inteligent gata oricând să ducă la îndeplinire serviciile care i s'ar fi cerut. Dar ca să-l poată ajuta pe profesor, acesta trebuia să se adreseze sub-conștientului lui. Trebuia să profite de următoarele două fapte, întipărite aproape mecanic în memoria tipografului: mai întâi chestiunea automobilului care înainta cu greu prin ceața deasă, apoi rostul luminilor împrăștiate de becul dela indicator. Ash era sigur acum de poziția omului din mașină, care era aplecat ca să vadă mai bine.

Profesorul se gândi la întrebările pe care avea să le pună tipografului.

— Spunându-mi că l-ai văzut foarte bine

pe acel bărbat, te-ai gândit la partea inferioară a obrazului, nu-i așa?

— Da. L'am văzut foarte limpede...

— Ai afirmat față de Burchell că ți-era cu neputință să prevezi dacă era obrazul unui om bătrân, sau al unui tânăr. Incearcă să-ți amintești. Gândește-te la partea de jos a obrazului, cea luminoasă și la cea superioară, cea întunecată.

Ash se gândi câțva timp.

— Nu părea să fie tânăr, răspunse el într-un târziu.

— Ce te face să crezi această?

— Nu știu, răspunse tipograful după o nouă perioadă de gândire.

— Dar trebuie să-mi spui, domnule Ash. Desigur că există un motiv. Spui că nu era obrazul unui om tânăr. Atunci poate că era al unui om între două vârste sau poate chiar al unui bătrân.

— Nu, nu era prea bătrân.

Ash era sigur de aceasta.

— Avea mustață?, întrebă cu glas tărăgănat profesorul.

Ash clătină puternic din cap în sens negativ.

— Nu, zise Ash, dând energic din cap, era complet ras.

— Ai avut foarte puțin timp să-l observi pe acel om, lumina era prea slabă, cred dar că, în asemenea împrejurări, n'ai putut stabili vârsta acelui bărbat. Lăsând la o parte faptul că ar fi putut avea multe zbârcituri sau că avea vreun semn particular, omul acela ar fi putut avea între douăzeci și șaiszeci de ani. Amintește-ți bine de bărbia lui, domnule Ash.

— N'am remarcat nimic deosebit.

— Dar ia gândește-te puțin și la buza lui superioară, adică la partea dintre gură și nas care este câteodată...

— Doamne Dumnezeule!, exclamă tipograful. Ați ghicit-o...

— Înțeleg! Bărbatul acela își răsese mustața de curând. Așa dar, buza era puțin cam iritată. Foarte interesant... Dar ești sigur de aceasta, domnule Ash?

— Cum de v'ați gândit la aceasta? întrebă tipograful. Imi pare foarte ciudat domnule! Am impresia că mi s'a luat o piatră de pe inimă.

— Nu aveam, domnule Ash, decât o simplă bănuială, iar dumneata mi-ai confirmat-o.

— Imi ghiciți gândurile înainte de a le formula. Abea acum, înțeleg pentru ce am spus că acel bărbat nu era tânăr. Când un tânăr își rade mustața, nu se cunoaște prea mult, dar când un om bătrân, care a purtat mustață ani de zile, și-o dă jos, faptul se observă foarte ușor. Eu însu-mi mi-am ras mustața acum un an. Ei bine, vă pot spune că eram foarte urât pe atunci.

— Desigur că exagerezi, d-le Ash. Nu cred că soția dumitale a fost de aceeași părere, protestă profesorul, vrând să-l măgulească.

Bastion plecă surâzând, dar când ieși în stradă pe aceea dimineată ploioasă de iarnă, înfățișarea lui deveni din nou foarte serioasă. Stabilise — în mod neîndoielnic — mai multe fapte, totuși misterul nu-i părea clarificat cu nimic. Rămânea mereu, aceeași coincidență dintre cei doi frați Balt, care-și răsuseră mustața la o distanță de șapte-sprezece sau optsprezece ore unul de altul. Alibiul lui Julius nu putea fi contrazis. Totuși, fie cu

alibi, sau fără alibi, Bastion era sigur că bărbatul care se aflate alături de Judith în mașină nu era Julius Balt.

Indreptându-se spre Fordis Place, Bastion era foarte gânditor. Dar spre seară preocuparea lui avea să fie și mai mare.

Spre prânz, se află că noaptea trecută fusese pescuit cadavruul unui om din Tamisa. Acest om nu era altul decât Jason Starr. Se mai făcură, în acea zi, și alte descoperiri interesante, care erau în directă legătură cu crima. Una din acestea — și nu cea mai puțin însemnată — era rolul strănu jucat de un oarecare croitor. Descoperirea corpului lui Starr avu însă consecințe cu totul neașteptate.

Starr avusese aceeași soartă ca și Colonnis. Intre cele două crime existau totuși mari deosebiri: trupul lui Colonnis fusese așezat într'o barcă și lăsat în voia valurilor, pe când Starr fusese aruncat în fundul apei. Cadavruul lui nu fu descoperit decât grație unui dragaj, făcut de serviciul vamal, care căuta niște mărfuri ascunse de contrabandisti.

Așa dar, cei doi șefi dispăruseră. Ce se întâmplase însă cu restul bandei lui Starr? Bătrânul bandit era o figură curioasă a lumii interlope londoneze și se bucura de oarecare afecțiune.

Profesorul citi cu mare atențiune articolele pe care ziarele le consacraseră lui Starr. Deasemenea citi și povestirile pline de amănunte ale fără-de-legilor aceor tâlhari, față de cari poliția era neputincioasă și cari îl urmăriră nestingheriți pe Luke în pădurea Epping, ba chiar, răniseră pe Kent.

O PLIMBARE CU BARCA...

Cam la aceeași oră în care Bastion citea ultimele ediții ale ziarelor de seară, Denis se plimba într-o barcă cu motor dealungul Tamisei. Dar nu de nevoie el schimbase automobilul cu barca, ci pentru a descoperi ceva. Noaptea trecută, când părăsise Londra, își închipuise că spaima Judithiei ar dispărea. Totuși, chiar atunci când își dădu seama că mașina lui e urmărită continuă să sperie că nu li se putea întâmpla nimic, deși numai un singur fapt putea întări această credință: îndemânarea cu care conducea automobilul. Acum însă îi părea rău că fugise de Londra. La urma urmei, ar fi putut-o convinge pe Judith, că numai acolo putea fi în siguranță. Fusesse însă sigur că se va putea descolțosi de limuzină. Nu-și închipuise că Beppe și tovarășii lui îl vor ajunge chiar în Oxford Street. Năzuise că circulația intensă a străzii, îi va împiedica pe bandiți să-l urmărească. Se înșelase însă.

...După ce trecuseră de Burckhurst Hill, tocmai când pătrunseră în desigurile pădurei, Judith îi atrase atenția că limuzina se apropia de ei.

El credea că fața, așezată alături de el, în poziția tăcerii apăsătoare, se liniștise. Ar fi vrut să-i pună multe întrebări, dar se hotărîse să aștepte până ce vor ajunge la Amerly Hall. Ar fi vrut s'o lase să-și revină din puternic emoție prin care trecuse. La țară, departe de Londra, va fi în siguranță. Atunci, va avea timp să-i povestească totul.

Deodată, însă se auzi zice:

— Mai repede Denis! Mai repede! Ne urmăresc!

Până atunci, Denis nu văzuse, pe cele două părți ale șoselei, decât arborii luminați de razele lunii, nicidecum însă vreo lumină venind dela vreo casă sau dela o altă mașină. Impresionat de neînțelegerea tinerei fete își întoarse capul și fu orbit de lumina farurilor unui automobil, care gonia în urma lor. Apăsă pe accelerator. Indicatorul de viteză arăta peste o sută de kilometri pe oră. În calea mașinii, se zări deodată o motocicletă condusă de un om în uniformă. Denis deosebi un agent al Asociației Automobiliste. Toată atenția îi era însă concentrată asupra volanului și asupra indicatorului de viteză care arăta acum că goniau cu o viteză de o sută douăzeci pe oră. Adresă o întrebare Judithci. Fata privi în spate și răspunse:

— Ne îndepărtează.

Întrecerea începuse. Automobilul lui Denis, mult mai ușor decât limuzina, câștiga din ce în ce mai mult teren. Luke își dădea seama de aceasta. Denis plănuiise să înopteze la un han de pe marginea șoselei, dar curând părăsi acest proiect.

Mai întâiu pentru ca înainte de a putea sosi la acel han ar fi fost ajuns de bandiți, apoi pentru că o asemenea casă părăsită în mijlocul pădurii nu prezenta destulă siguranță. Denis stia prea bine cu cine avea de a face... Nu putea, așa dar, să se oprească decât cel mult în orașul Epping, sau să caute să silească limuzina să se oprească -- șosea.

— Mai iute! strigă Judith, ne îndepărtăm din ce în ce mai mult.

Cotitura drumului făcu să dispară farurile limuzinei. Denis privea cu atenție înaintea lui. Conducea cu o viteză nebunească. Dar pericolul era încă posibil. Un animal, ieșind dintr'un tufiș, i-ar fi putut tăia calea. Luke fusese deseori martorul unor accidente de acest soi. Ar fi fost o adevărată nenorocire să i se întâmple și lui un astfel de accident. Dar Denis nu credea că putea fi atât de ghinionist. El nu prevedea însă un alt pericol... Căci era prea sigur de superioritatea motorului său. Gândea că va reuși să-l silească pe Beppe să se oprească...

Dar deodată duduțul motorului fu întrerupt de un zgomot ciudat. Denis ascultă cu atenție. Mersul neregulat al motorului îl făcu să priceapă ce însemna acest zgomot. Scoase piciorul de pe accelerator. Apoi apăsă din nou. Motorul se opri definitiv. Mașina mai mergea totuși, numai grație avântului pe care o luase. Denis zări un lian pe partea dreaptă a șoselei. Era însă închis.

Se afla la o încrucișare de drumuri. Nu avea prea mult timp de gândit. Ascultând mai mult de vocea instinctului, decât de cea a rațiunii, se îndreptă spre un drum lateralnic. Reușise să pornească motorul. Ajunse la o pădurice care începea în spatele unui luminiș. Vru să accelereze, dar motorul se opri din nou.

După țipetele Judith, Luke își dădu seama că limuzina îi urmase. Nu mai rămânea decât nădejde să poată ajunge la Epping. Se opri la marginea păduricei.

— Repede! îi striga ei tete!

Ea era gata. Pericolul îi dădea curaj. Singura speranță era să fugă în pădurice și să găsească un ascunziș. Dar farurile limuzinei îi luminară puternic. Bandiții săriră din mașină, înainte ca ea să se fi oprit.

Denis deosebi zgomotul unei motociclete dar nu avu răgazul să se întoarcă spre direcția din care se auzea duduitul motorului. I se păru că motociclistul îi urmărise câteva minute, apoi încetase să se mai țină după ei. Lui Denis, nici prin gând nu-i trecea că acesta ar putea fi un polițist. Uitase pe cei doi polițisti postati la colțul domeniului „Deodars” și chiar pe motociclistul de acum, căci își dădu seama că orice putință de scăpare era zadarnică.

Păduricea în care se aflau nu era decât un tufiș des la marginea căruia se deschidea un luminiș. Dacă ar fi reușit să străbată acest luminiș, ar fi fost salvați.

Dar bandiții, ferindu-se să piardă un moment atât de favorabil lor, tăiaseră de acum orice acces spre tufiș. Denis o apucă pe Judith de braț tocmai în momentul în care tânăra fată se pregătea să nătrundă în luminiș. Dar toate aceste fapte n'aveau nici o însemnătate. Bandiții văzeau marginile păduriceii, siguri că tinerii vor încerca să fugă pe acolo.

Denis o duse pe Judith într-o direcție contrară celei a bandiților. În partea cealaltă, nu exista niciun fel de adăpost. Fugiră împreună până la tufiș. În fața lor, se întindea o pajistă, mărginită de o baltă.

— Curaj! strigă Denis.

Si împingând-o pe Judith spre plaje, se întoarse pentru a aştepta pe primul bandit care venea în urma lor. Era chiar Beppe... Fata scula un ţipăt.

Auzind-o pe Judith strigându-l, Denis îşi da seama că fata se opriase şi că se reîntoarce. Năpustindu-se asupra lui Beppe, Luke strigă Judithului să fugă. Datorită lui, ea luase cu numele înaintea bandiţilor. Acum însă şi acest avans îi fusese irosit. Denis se pregătea de luptă, dar Beppe îl ocoli şi se repezi s'o prindă pe Judith. Denis trebuia să se apere împotriva celor patru bandiţi cari săriseră asupra lui. Adăpostit de un arbore reuşi să reziste câteva minute. Dar curând, fu silit să părăsească acest loc favorabil luptei. Denis îşi auzi din nou numele strigat de Judith. Strigătul acesta disperat însemnă sfârşitul luptei. O lovitură puternică, pe care o primii în bărbie, îl făcu să-şi piardă echilibrul, ca şi cum un covor i-ar fi fost tras cu violenţă de sub picioare.

Când îşi reveni, primul lui gând sbură spre Judith.

Dar nu-şi mai putea aminti de nimic. Frigul pătrunzător îl dezmetici complet. Atunci observă că se află în mijlocul pădurii, lângă o baltă îngheţată. Când reuşi să se ridice, clănţănea din dinţi. Cu siguranţă, gândea el, că dacă n'ar fi avut un pardesiu gros, ar fi murit de frig. Tropăind mereu din picioare, puse sângele în circulaţie şi de abea atunci se simţi în stare să activeze. Îl durea însă foarte rău capul, încât abia putea să-şi păstreze echilibrul. Lucrul acesta îl nelinişti.

Ce avea de făcut? Nu avea decât un singur

tel: s'o găsească pe Judith. Dar ce trebuia să facă pentru aceasta? Ii venea foarte greu să judece.

Zorile zilei învăluiau arborii din jur într-o lumină cenușie. Denis știa că se află în mijlocul pădurii Epping. Incotro să se îndrepte? S'o găsească pe Judith... Trebuia!

Mersul îi producea amețeli. O păclă deasă i se puse în fața ochilor. Intinse mâna și dădu de automobil. Se așeză pe scara mașinei și, ținându-și capul între mâini stătu nemișcat mai bine de o jumătate de oră. Frigul îl trezi din toropeala de care fusese cuprins. Nu mai avea dureri de cap. Vederea i se limpezise. Deschise portiera mașinei și controlă dacă robinetul rezervorului de benzină este deschis. După aceea începu să verifice motorul automobilului.

După multă caznă, reuși să pornească motorul. Ieși în șosea. Iar în timp ce poliția îl căuta prin pădure, Denis se îndrepta spre oraș.

Se opri în fața unui garaj din Woodford. Iși lăsă mașina la reparat și închiriă un alt automobil cu care să plece spre Londra, explicând că avusese un accident.

Madge nu se sculase încă. Sosirea lui Denis trecu astfel neobservată, mai ales că își deschise singur ușa. Făcu o baie și-și schimbă hainele. Apoi se uită cu atenție la pardesiul său. Regretă că-l ruptese în mai multe locuri. Când cei cîn casă se sculară din somn, îl sună pe Garland, valetul cunatului său. Bătrânul servitor fu de părere că stricăciunile pardesiului pot fi ușor reparate, ba chiar se oferă să dea haina

la un croitor pe care-l cunoștea de mult. El asigură pe Denis că până seara, pardesiul va fi reparat.

Madge rămase înmărmurită văzându-l pe frate-său.

— Credeam că ești la Amerly Hall?

— Cine dracu ți-a spus aceasta?

— Profesorul Bastion. Mi-a telefonat ieri seară, dela Scotland Yard.

Trebuî să povestească lui Madge o poveste destul de lungă. Bineînțeles, nu-i spuse decât ceeace-i convenea. Madge îi puse mai multe întrebări, la care el răspunse în doi peri. Sfârși prin a-i spune tot adevărul, dar o sili să-i jure că nu va repeta nimic din cele auzite, profesorului.

— Îi vei putea telefona lui Bastion că m'ai văzut. Vreau însă să fiu liber toată ziua. Dacă profesorul ar știe însă că sunt aci, ar insista să mă duc la Burchell. Nu pot însă să-mi pierd timpul cu vizitele la Scotland Yard.

Madge îi mârșurisi verde în față că nu-și va respecta cuvântul. Îi prezise că se va expune unor noi pericole. Dar lui Denis, nu-i păsa de ceeace i se putea întâmpla lui. În pofida tuturor, el trebuia s'o găsească pe Judith. Avea un plan pe care nu-l putea împărtăși nimănui. Era convins că limuzina bandiților era aceeași mașină, cu care Starr îl dusesse la concert. Așa dar, socotea el, casa lui Belle, trebuie să fie cartierul general al bandiților. Cu siguranță că Judith fusese dusă acolo. Trebuia, de cu ziua, să repereze poziția casei. Numai astfel se va putea duce la noapte acolo.

La început declarase în fața inspectorului și a

profesorului că i-ar fi cu neputință să găsească casa. Știm însă că atunci când mașina intrase în Strand i se scosese pânza cu care era legat la ochi. Văzând locul unde se afla, Luke își dădu seama că locuința lui Starr se afla pe malul drept al Tamisei. Dar aceasta nu era decât o presupunere.

Spusese acestea detectivilor, dar de când era frământat de gândul de a o găsi pe Judith, îi venise în minte un alt gând, care-l îndreptătea să spera într-o reușită. Își amintea de peisajul zărit atunci când scântaia electrică a unui tramvaiu străbătuse văzduhul. Coșurile uzinelor erau fotografiate în mintea lui. Se gândi mult la ele, dar nemulțumit de rezultatul obținut puse mâna pe un creion și transformă amintirea într'un desen, la care adăugă și alte amănunte.

Desenă în primul plan cele două coșuri, iar în spatele lor ca'argul unui vapor. Reuși, mai bine sau mai prost, să fixeze poziția casei. Apoi desenă alte două coșuri ca și cum ele ar fi fost văzute depe partea cealaltă a fluviului. Aceasta pentru a se obicinui cu cele două poziții opuse, unicele puncte din care putea zări casa.

Apoi își aminti de amănuntele interiorului locuinței. De ceula în care fusese închis și de apa pe care o auzise curgând. Însfârșit, de camera în care-l primise Belle Starr.

Din toate acestea, deduse că locuința lui Belle trebuia să fie aproape de un cot al fluviului sau dacă nu, Tamisa avea un curs foarte neregulat prin aceste părți. Odaia în care fusese primit se afla într'o aripă care nu făcea parte din clădirea principală. Așa dar, casa trebuia să fie

foarte aproape de cotul drept al fluviului. Iar Denis era aproape sigur că va găsi casa cu pricina, bineînțeles în afară de cazul în care ea ar fi fost cu desăvârșire ascunsă de altă clădire.

Cu cât se uita mai mult la planul său, cu atât era mai convins că încercarea lui nu prezenta mari greutăți. Tocmindu-se cu proprietarul bărcii, își închipuia că nu mai avea decât să coboare în josul fluviului, pentru a găsi punctele sale de reper.

Curând însă iluziile sale fură spulberate. Erau atât de multe coșuri, cari toate se asemanau între ele! Pe măsură ce barca înainta, Denis nu vedea decât coșuri de uzină, ce se înălțau trufașe pe malul drept al fluviului. Ar fi putut ușor bănuî că fiecare din ele, era coșul pe care-l văzuse dela fereastră? Nu, căci niciunul din ele nu era acoperit ca cel pe care-l zărise el. Parcă era acoperit cu o cască de tranșee.

După ce trecu de Deptford și de Greenwich, Denis observă impunătoarea clădire a arsenalului din Woolwich. Atunci, porunci barcașului să o ia dealun la malul stâng. Denis fu plăcut de mulțimea coșurilor.

Debarcă pentru a mânca. Când reîncepu cercetările avea la el o hartă. Își aminti că uitase un amănunt foarte însemnat: linia de tramway care trecea prin apropierea casei. Harta nu-i fu însă de prea mare folos. Nenumărate linii de tramway străbăteau, de la un mal la celălalt, această periferie a Londrei.

De abia spre seară, pe când barca mergea prin mijlocul fluviului, între Rotherhithe și Bermondsey, Luke zări acel coș acoperit, care-l interesa

atât de mult. Iși dădu seama că până acum navigase prea aproape de mal. De aceea nu zărise coșul; îi fusese ascuns de celelalte clădiri. Ii venea foarte ușor acum să găsească și pe al doilea și să fixeze poziția casei.

După câteva încercări, reuși. În imediata vecinătate trebuia să fie un mic ponton; astfel se explica clipocitul apei pe care-l auzise din celula sa. Și într'adevăr zări un mic ponton, destul de mare însă pentru a înlesni acostarea unui remorcher. Fusese părăsit. Casa însăși părea mai mult un antrepozit decât o locuință.

Denis care nu destăinuise încă barcagiului scopul cercetărilor sale, se hotărî să-i spună că tocmai acel ponton îl interesa. Barcagiul cunoștea bine aceste locuri, dar nu știa cine e proprietarul pontonului. Bănuia deasemeni că acea casă era păzită de un gardian. De pe uscat se putea auzi acolo, străbătând o mulțime de străduțe ce porneau toate din Jamaica Road.

Barcagiul fu încântat când Luke îl rugă să acosteze.

După apusul soarelui, Denis intră într'o prăvălie din Whitechapel Road. Spuse că trebuia să joace, într'o trupă de amatori, rolul unui lucrător. De aceea căuta niște haine potrivite, mai bine zis un costum, care să-i dea înfățișarea unui șomer.

...Și ținând un pachet mare sub braț, Denis se întoarse la soră-sa.

Madge ieșise la plimbare. Sir Walter nu se întorsese încă de la birou. O servitoare îl vesti că ora cinei fusese amânată, deoarece se aștepta un musafir.

În odaia sa, Luke găsi un bilet al lui Madge:

„Nu i-am spus nimic profesorului. Ai face foarte bine să-i telefonezi. Poliția te caută peste tot. Inspectorul Burchell a fost pe aici și n'am știut ce să-i spun”.

Denis împături hârtia și scrisese pe deasupra:
„Totul merge strună. Mănânc în oraș. Nu mă aștepta”.

Puse bilețelul pe măsuta din hall și se duse în biroul cumnatului său. Cotrobăi prin toate sertarele până ce găsi un revolver și o cutie de gloanțe! Apoi își schimbă hainele, îmbrăcându-se cu cele pe care și le cumpăraseră. Își puse revolverul în buzunar și se privi în oglindă. În acest moment, cineva bătuse la ușă. Denis strigă „întră”. Garland, servitorul, pătrunse în odaie.

— Mă duc... la un bal mascat, explică Denis. Imi vine bine costumul?

Garland se uita la el cu atenție.

— Dacă domnul mi-ar da voie...

Îi desfăcu șalul dela gât și-l așeză altfel. Îi trase șapca de ochi.

— Așa, acum e foarte bine, domnule.

Denis însuși își dădu seama că avea înfățișarea unui adevărat criminal.

— Vroiam să vă vorbesc despre pardesiu, mai adăugă Garland. Croitorul l-a adus. Omul acesta e foarte punctual. Am pus pardesiul în dulap.

— Bine. Nu am nevoie de el astă seară.

— Imi pare rău domnule, dar nu v'am spus încă totul. S'a comis o mică greșeală și-mi pare rău dacă sunt eu vinovatul. Nu știam însă că buzunarul pardesiului este găurit.

— O gaură? Si croitorul n'a cusut-o?

— Ba da, domnule. Dar călcând pardesiul cu

O mașină prea grea, a sfărâmat țigareta care lunecase între căptușală și stofă.

— Dar, Garland, eu nu aveam nici o țigaretă. Nu întrebuițez niciodată astfel de lucruri.

— Cea pe care a găsit-o croitorul era verde. Am pus toate bucățile într'un plic. Au putut fi strânse, datorite cercului de aur al țigaretii, care le-a ținut fixate.

Denis vărsă pe masă conținutul plicului. Era din nou în stăpânirea țigaretii pe care o găsise pe banca din Hyde-Park și pe care o crezuse pierdută. Probabil că ea lunecase pe gaura buzunarului și rămase acolo. Jumătatea superioară a țigaretii era intactă. Cealaltă parte însă fusese fărâmițată de mașina de călcat a croitorului. Cercul de aur, sărise din locul lui. Denis caută în fundul plicului, hârtiuța care trebuia să fie ascunsă în interiorul țigaretii. Nu găsi nici o hârtie. El porunci valetului să-i aducă pardesiul.

— În ce buzunar a găsit-o?

— În cel drept.

Denis tăia cu foarfecele fundul buzunarului. Nu obținu niciun rezultat. Desfăcu și căptușala. Zădarnic însă!

— Cheamă-l pe croitor la telefon.

Garland se grăbi să execute ordinul.

— Spune-mi te rog, strigă el croitorului, când ai găsit țigareta, nu se afla în interiorul ei un sul de hârtie?

— Nu domnule. Căptușala era foarte murdară. Am curățat-o bine. Imi pare rău că am strivit țigareta. Buzunarul erau găurit...

Denis era dezamăgit. Deci, în interiorul țigaretii, nu se aflase nici un sul de hârtie.

— Aș vrea să-mi faci un mic serviciu, Garland. Du plicul și aceste bucăți profesorului Bastion în Fordis Place. Explică-i tot ce s'a întâmplat. M'aș fi dus singur dar nu am timp. Ar fi foarte bine să ieși un taxi.

CAPITOLUL XIII

CONSFATUIREA BANDIȚILOR...

Cu vreo oră înainte de răsăritul lunii, Denis se găsea în Jamaica Road, la capătul străduțelor ce duceau spre casa de pe malul Tamisei.

Gândul de a o scăpa pe Judith îi dădea curaj. Ar fi putut să-l prevină pe Burchell și să-l roage să înconjoare casa bandiților. Îi cunoștea prea bine însă pe acești nemeșnici pentru a-și da seama de pericolul care ar fi amenințat pe tânăra fată, atunci când netrebnicii si-ar fi dat seama că sunt atacați de poliție. Atât timp cât bandiții nu se credeau urmăriți, Judith era în siguranță, dar de îndată ce ar fi fost vestiți de urmărirea inspectorului, s'ar fi răzbunat fără îndoială pe tânăra fată. Deaceea Denis voia să ducă singur la capăt însărcinarea pe care și-o luase.

În seara când fusese dus în acea casă, nu întâlnise acolo decât pe Jim și pe Belle Starr. Cu toate acestea fusese atârnat de mai mulți oameni. Dorea din tot sufletul să nu găsească decât un singur călău alături de Judith. Nu se gândea niciun moment că ar fi cu putință ca tânăra fată să nu fie acolo. Înainta cu mare băgare de seamă, ascunzându-se pe cât put'a mai mult. Ajunse în piață cu foarte mari greutate,

dar în cele din urmă reuși să parvină în fața obiectivului său. Era o casă cu două caturi, a cărei fațadă era luminată de un singur felinar. Avea o înfățișare obicinuită. De o parte și de alta a porții, erau dispuse în mod simetric mai multe ferestre. În partea stângă, se afla un zid, înalt cât cele două etaje și acoperit cu ardezie. S'ar fi crezut că acea clădire era mai iute un anțepozit de mărfuri decât o locuință omenească. Denis recunoscuse fereastra prin care zărise cosurile uzinei și catargul vaporului. Denis era sigur că nu se înșeală. Fereastra nu era luminată. Dealtfel toată casa părea cufundată într-o întunecime completă! Lăsa impresia că fusese părăsită.

Strada era pustie. Ascultând la poartă câteva minute, Denis nu distinse niciun zgomot venind din casă. Se auzea doar uruiul tramvaielelor care treceau pe Jamaica Road. Denis ocoli casa și pătrunse într-o străduță care ducea spre ponton. Aiunse în fața unui gard de lemn. Deacurmezisul lui erau fixate bare groase de fer, acoperite de sârmă ghimbată, care erau atât de înalte încât Denis Luke de abea le atingeau cu mâna. Gardul forma așa dar, o barieră de netrecut. Denis observă o mică porțiță.

Mănerul portitei era plat. Denis își împăturî pardesiul pe care și-l cumpărase la Whitechapel și-l aruncă peste bară. Sprijinindu-și un picior de mâner, se înalță cu ușurință și puse mâna pe pardesiul care rămase agățat de vârfurile drutilor de fier. Se zgâriă puțin la față. Anoi sări de cealaltă parte a gardului. Prima lui grijă fu să-și asigure o scăpare. Descoperi că porțița

nu era închisă decât cu un cârlig de siguranță, care putea fi foarte ușor deschis din interior. Lăsă pardesiul aproape de gard.

Intunericul era atât de profund, încât Luke nu zărea nimic. Dar el nu îndrăznea să aprindă lampa de buzunar pe care o avea la el. Numai când puse pîciorul pe ponton, se simți în siguranță. Deosebi conturul zidului și celor două ferestre dela etajul al doilea.

Denis se întreba cu nedumerire dacă nu cumva greșise atunci când socotise că Judith fusese adusă în această casă. Totul era atât de întunecat și de liniștit încât nu-i prea venea să creadă că în interiorul clădirii se aflau ființe omenești. Totuși se hotărî să pătrundă înăuntru și să cerceteze casa. Se cățără deasupra hambarului. Balamalele învechite scârțâiau sub greutatea lui. Își pusese niște pantofi cu talpă de carciuc și nu făcea niciun zgomot. Bărnele, pufrezite, pârâiau totuși. Denis se temea că nu cumva hangarul să se prăbușească sub el. Ajunse în dreptul uneia din ferestre. Își aminti că atunci când fusese condus, dela celulă în odaia în care se afla Belle Starr, trecuse prin fața a două uși, care nu puteau fi decât ușile camerelor în care se aflau aceste ferestre. Ridică capul spre a privi în camera de lângă celulă.

Fereastră era închisă, iar camera întunecată. Denis aprinse bateria și privi prin geam. Nu văzu decât câteva lăzi. S'ar fi zis că nimeni, dela trecerea lui pe acolo, nu mai deschisese ușa acestei odăi. Cu multă băgare de seamă se apropiă de cealaltă fereastră. Dar și această încăpere era goală. Denis își dădu seamă că bandiții nu erau atât de proști, încât să închidă un pri-

prizonier într-o cameră a cărei fereastră se deschidea deasupra acoperișului unui hangar. Altfel prizonierul ar fi putut foarte ușor sări de pe acoperiș pe pământ și de acolo în apă. Dacă totuși Judith se afla în casă, era de bună seamă închisă în celula în care fusese întemnițat și el. Își aminti de poveștile prizonierilor închși în turnurile castelelor, cari comunicau între ei prin lovituri în zid. Se hotărî să se folosească și el de acest procedeu pentru a da de veste fetel, dacă într'adevăr ea se afla acolo.

Mai înainte cățiva pași și lovi în zid cu mânerul unui briceag. Peretele era destul de subțire. Sunetul putea deci fi foarte bine auzit de partea cealaltă. Dar, nu obținu niciun răspuns. Câteva încercări rămaseră zadarnice. În cele din urmă însă, auzi niște lovituri slabe, cari imitau ritmul loviturilor sale.

Triumfase. În acea cameră nu se afla decât Judith. Probabil că era singură în toată casa sau foarte puțin supravegheată.

Denis scopi că orice creută era învinsă. Nu avea decât să pătrundă în casă, să forteze ușa celulei și să fugă împreună cu Judith.

Se întoarse la a doua fereastră. Dar și această era închisă. Fără nici de sovăială, vârî lama briceagului între cele două pervaze ale ferestrei. Cu ajutorul lamei ciurciuveaua geamului se desprînse ușor. Deschise fereastră și sări peste pervaz. Stia că ușa era închisă. Își aprînsă lama, dar o stînsă aproape imediat. Trecu pragul. Se afla în oarece pe care mai fusese odată. Se îndreptă spre ușa următoare. Tocmai se pregătea să o strige pe Judith și să caute mânerul ușii

când deodată făcu câțiva pași înapoi. Un bec agățat de tavan se aprinsese.

Denis puse mâna pe revolver. Un alt bec, la capătul coridorului se aprinse. Iși dădu seama că nimeni nu observase că el se afla acolo. O altă persoană, venind dintr-o direcție opusă gangului, aprinsese dela distanță aceste două becuri. În loc de a-i trăda prezența, aceste lumini îi înștiințau de apropierea dușmanului. Se întoarse în grabă în camera din care ieșise, închizând fără zgomot ușa în urma lui. Auzii pașii unui bărbat trecând pe dinaintea ascunzătoarei sale. O cheie întoarsă în broasca unei uși, apoi glasul bărbatului ajunse până la el. Cunoștea acest hlas: era acela al banditului care-l condusesse și pe el la Belle Starr.

— Nu înțeleg, domnișoară, zicea el, pentru ce vă încăpățânați să nu mâncați. Mai adineauri v'am adus o cină vrednică chiar și de un rege. Nici n'ați atins-o măcar. Tare păcat!

— Nu vreau absolut nimic. Pentru ce am fost închisă aci? Ce vor dela mine?

— Dacă-ți vei băga mințile în cap, nu ți se va întâmpla nimic. Măine, cam pe la ora asta, vei fi departe de Anglia. Si apoi... vei călători ca o prințesă! Avion particular, teren de aterisaj particular... Ce noroc! După aceasta, vei fi dusă la un spital, unde vei fi transformată într-o adevărată soră de caritate. Este o meserie foarte frumoasă pentru o fată. Si apoi... noi avem deseori nevoie de surori de caritate. Chiar săptămâna trecută, pe când „lucram” în castelul unui domn bătrân, am fi avut mare nevoie de o fată ca dumneata. Dacă vei fi cuminte, vei duce o

Viață foarte frumoasă. Iată sfatul meu: „fii cu-
minte”.

Omul vorbea cu multă bunătațe și sinceritate.

— Vă las totul aci până ce mă reîntorc, dom-
nișoară. Mâncați vă rog, astfel veți fi prea slă-
bită mâine.

Inchise ușa și se îndepărtă fredonând o me-
lodie veche.

Trecu pe dinaintea ușii întredeschise, dar nu
observă nimic.

Când trecu pe dinaintea lui, Denis îl lovi cu
foată puterea. Se răzbuna pentru lovitura pe ca-
re o primise el însuși. Banditul se prăbuși la
pământ fără să scoată un strigăt măcar. Cheia
îi scăpă din mână. Denis o ridică în grabă. Ban-
ditul era bărbatul acela scund, cu nordeziul al-
bastru, care-l urmărise în ziua când fusese la
profesorul Bastion. Belle Starr îl numise Jim. În
seara aceea avea o barbă neagră. Pe stradă însă
umbra ras complet. Denis deschise în grabă ușa
camerei în care se afla Judith. Înainte ca fata
să-i poată spune ceva, o îmbrățișă cu putere.

— Așa dar, tu ai bătut în perete? Doream din
tot sufletul să fii tu. În cele din urmă însă am
crezut că totul nu este decât o pură închipuire.

Judith nici nu mai știa ce spune. Se simțea
fericită în bratele lui.

— Trehue să fugim de aci! zise el. Repede!

O cuprinse de braț și se îndreptă spre ușă.
Deodată însă fata, dete un țipăt ascuțit și se
trase înapoi.

— Așa dar, domnule Luke, se auzi un glas sub-
tire, alii venit să luați parte la mica noastră reu-
niune de astă seară. Azi dimineață, eram siguri
că ne-ați părăsit pentru totdeauna. Cel ce a gre-

și atât de copilărește, va fi pedepsit chiar dacă vom reuși să reparăm neajunsul. Aruncă din mână revolverul căci de nu... îți găuresc pielea.

Intorcându-se, Denis îl zări, drept în fața lui, pe înspăimântătorul Beppe. Ținea un revolver în mână. Își dădu seama că la cea mai mică mișcare, Beppe n'ar fi ezitat să-l împuște. Furios, el aruncă arma. Beppe se plecă și o ridică.

— Ai devenit mult mai înțelept, d-le Luke, ironiză Beppe, dar nu chiar într'atât, încât să mă întreci pe mine. Pe semne că vei atinge însă cel mai mare grad de cumințenie, când vei citi ziarul de mâine dimineață. Și aceasta chiar dacă... nu te interesează pagina financiară.

Rostise această amenințare de moarte cu un glas foarte liniștit. Apoi deveni poruncitor:

— Cum de ai nimerit casa? Răspunde!

— Nu mi-a fost deloc greu, răspunse Denis batjocoritor. Când am venit aci pentru prima oară, am văzut destule, pentru a mă putea orienta. Atunci când primiți un musafir în salon, n'ar trebui să-i îngăduiți să privească fluviul.

Deși părea neîncrezător, Beppe fu nevoit să admită realitatea.

Banditul se năpusti asupra lui Luke și-l prinse de umăr. Denis simți că revolverul era apăsat de tâmpla sa. Mută de spaimă, Judith încercă totuși să intervină. Dar Beppe o imbrânci atât de violent încât tânăra fată se rostogoli la pământ.

— L'ai prevenit pe Burchell și pe caraghiosul ăla bătrân, nu? Ne-ai trădat!...

Se vedea limpede că lui Beppe îi era frică de soarta ce-l aștepta.

— Am făcut o mare greșală că am venit și :

gur, îi răspunse el lui Beppe. Nu i-am mai vă-
zut pe Bastion și nici pe Burchell de ieri seară...

Nebăgând în seamă revolverul, se apropie de Judith. O cuprinse în brațe și îi șopti câteva cuvinte de încurajare, deși nici el însuși nu mai avea nicio speranță că vor scăpa cu viață. Convins că Denis nu-l mințise, Beppe deveni și mai îndrăzneț.

— Așa dar, când iubești ești gelos, râse el. Iată pentru ce ai venit singur. N'ai avut nici măcar răbdare să aștepti pe agenții Scotland Yardului.

— Tot vor da peste tine într'o bună zi.

— Niciodată! răspunse Beppe increzător. Nu sunt decât niște nătărași și nu au nici pic de minte. Aci, ne aflăm într'o casă absolut pustie. Când vor sosi nu vor găsi pe nimeni.

Continuă să se laude. Vroia, prin aceasta, să îndepărteze efectul fricei sale de mai înainte.

— Vă închipuiți că n'avem decât o singură ascunzătoare? N'am mai fost pe aici din ziua în care ai fost și dumneata, domnule Luke. Ne ducem și noi pe ici, pe colo. Nu suntem nici aci, dar nici în altă parte. Și tot așa va fi, de câteori Scotland Yardul va încerca să ne caute.

Denis nu-l asculta, dar îl ținea cu privirea. Era hotărât să riște și o ultimă posibilitate. La cea mai mică neatenție a lui Beppe, îi va smulge revolverul din mână. Înțelegea că pentru a scăpa — el și Judith — trebuia să-l omoare mai întâi pe Beppe.

Dar nici această ultimă încercare nu avu sorti de izbândă. Revolverul banditului îl amenința mereu pe Denis. Și apoi imediat ce Beppe termină cele ce avea de spus, doi bărbați vânjoși pătrunseră în odaie.

Beppe dădu mai multe ordine. Mai întâi, Judith fu dusă de acolo. Luke rămase singur în ceala fără ferestre.

De când nu mai fusese acolo, încăperea fusese mobilată cu un pat de campanie și un fotoliu, adus din salon. Cina adusă de Jim pentru Judith se mai afla pe o masuță scundă.

Denis se așează în fotoliu și rămase gânditor. Numai cu câteva minute mai devreme salvarea Judith ei îi apăruse ca un lucru foarte simplu. Acum însă zădărniciise orice putință de scăpare.

Se afla acolo de mai bine de o oră. Pierduse însă noțiunea timpului. Gândurile se învâlmăseau în mintea lui. Totuși, unul singur rămânea mereu pe deasupra celorlalte: salvarea Judith ei.

Deodată, auzi zgomot de pași. Ușa se deschise. Doi necunoscuți îi porunciră să-i urmeze. Bănuî că erau călăii lui... Il conduseră până în salon și-l împinseră înăuntru. Își amintea de această cameră, ca de o încăpere elegantă și prietenoasă, mobilată cu jilțuri de piele roșie și cu covoare groase. Își amintea și de femeia cea blondă... Nici nu-i venea să-și creadă ochilor. Credea că visează... Inchise ochii... Li redeschise...

Vreo doisprezece sau cincisprezece bărbați erau așezați în jurul mesei. Un adevărat consiliu de administrație...

Denis privi cu mirare pe acești necunoscuți care se întoarseră spre el când pătrunse în cameră. Unii aveau expresia unei păsări de pradă, alții păreau niște degenerați... poate însă că aceste impresii nu erau decât rezultatele viziunilor lui Denis. Cei mai mulți dintre ei, purtau

costume sobre și corecte, alții erau însă cam prea eleganți. Unii erau chiar în haine de seară. Printre ei Denis recunoscu pe unul: era un membru foarte distins al clubului la care se ducea și Wamby; un om ce deținea o însemnată situație în lumea financiară.

Încetul cu încetul își dădu seama că avea de a face cu șefii bandeii, care disprețuia Scotland Yardul și care comisesse fărădelegile dela Marble Arch. Iar această casă era centrul adunărilor lor. Pentru ei crima, ca și o afacere comercială, era o chestiune de administrație. Furtul era privit ca ceva foarte normal. Și totuși, după felul în care fuseseră comise crimele lor, se desprindea influența unei personalități cinice, pe care nimeni nu era în stare s'o oprească din drumul ei. Căutându-l cu privirile pe Beppe, Denis observă un grup care stătea în fața ferestrei, prin care el văzuse coșurile de fabrică, departe de ceilalți „domni”. Stăteau cu spatele la el și vorbeau în șoaptă. Niciunul dintre ei nu semăna cu Beppe.

Fotoliul președintelui, care se găsea la un capăt al mesei, era gol. Adunarea își aștepta președintele. Beppe se așază în dreapta fotoliului liber și se uită la Denis. Părea foarte amuzat de mirarea lui. Căutând măsuta la care o văzuse pe Belle Star, o zări pe Judith care-și ridicase privirile spre a le întâlni pe ale lui. Ochii ei negri trădau toată disperarea de care fusese cuprinsă. Implorau parcă salvare...

Nu se auzea decât murmurul vocilor celor de lângă fereastră. Necunoscuții din jurul mesei

fumau, unii țigări de fol, alții țigarete, ba unii dintre ei aveau chiar înaintea lor pahărele cu lichior.

Denis avea impresia că este pradă unui coșmar îngrozitor. Făcu o mișcare ca pentru a se apropia de față. Cei doi călăi îl apucară de umeri.

— Dați-mi drumul!

Dar ei îl țineau puternic.

Totuși ajunse până în fața mesei din colțul opus fotoliului prezidențial.

Grupul dela fereastră se împrăștie. Patru dintre acei bărbați se așezară la masă. Al cincilea se îndreptă spre fotoliul liber.

În picioare, cu mâinile sprijinite de marginea mesei, aruncă o privire fugară asupra membrilor consiliului său. Apoi își țintî privirile asupra lui Denis. Luke scoase un țipăt de uimire. Recunoscu pe acest bărbat, deși fața lui avea o expresie de cruzime neobicinuită.

Denis era foarte turburat. Îi venea foarte greu să creadă cele ce vedea... Totuși bărbatul acela se afla acolo, lângă el... Îi punea cerceta toate trăsăturile feții. Dar bărbatul acela nu era tot mai la fel cu cel pe care-l credea... Își dădu imediat seama de schimbare: în locul miclei mustate, buza superioară era acum rasă.

Președintele începu să vorbească cu glas liniștit, dar întretăiat.

— Prietene, spuse el batjocoritor, cred că trebuie să te felicităm pentru progresele pe care le-ai făcut ca detectiv.

Dar Denis nici nu-l auzea, căci într-o străfulăgerare, tot adevărul îi apărură: înțelese rostul țigaret

CAPITOLUL XIV

INTALNIREA

Garland își îndeplînise conștiincios misiunea.

— Trebuie să vă predau aceasta, domnule, zise el profesorului.

Bastion scoase din plic resturile țigaretei. De câteva ore, profesorul era foarte abătut, dar nou-tatea adusă de valetul lui Wamby, îl făcu să-și revină. Înainte de toate, telefonă la Scotland Yard cerând să vorbească cu Burchell. Până ce să vină inspectorul la aparat, îl străfulgeră pe Garland cu privirea.

— Dar dumneata nu citești ziarele? Nu ai aflat că domnul Luke a dispărut, și că toată poliția din Anglia îl căuta? Nu ți-a dat în cap că trebuia să desvălui celor în drept tot ce știai?

— Nu cred întotdeauna ceace scriu ziarele, răspunse înștit Garland. Eănuiam că domnul Luke a pus tobul la punct. Nu mi-am luat dreptul să presupun că...

— Unde se află domnul Denis acum?

— A plecat, domnule. Cu puțin înainte de venirea mea aci... S'a dus la bal.

— La bal?

— Da, la un bal mascat.

— Spune-mi tot ce știi.

— L-am văzut îmbrăcat, domnule.

— Ce fel de costum purta?

— Destul de ciudat. Imi pare că voia să pară un hoț sau un negustor ambulant. Avea un costum în dungi, un șal albastru de mătase vegetală și o șapcă de postav trasă într'o parte. Și-a

cumpărat aceste haine într-o dughiană din cartierul Whitechapel...

Bastion suspină. Era foarte îngrijorat.

— Bine..., zise el gânditor. Îți mulțumesc. Poți pleca.

...Puțin după plecarea valetului, sosi și maiorul Bevis.

— Nu-ți mai scoate pardesiul, îi spuse profesorul. Il așteptăm pe Burchell și plecăm imediat.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Azi noapte nu l-au răpit pe Denis, ci pe Judith. Luke s'a întors dimineața acasă. Arăta foarte prost. Toată ziua a fost plecat. Spre seară a revenit acasă și și-a pus un costum de apaș. Este îndrăgostit până peste urechi de această fată. A descoperit ceva și vrea să ducă totul singur la îndeplinire. Ii e teamă să ni se spovedească. Să dea Dumnezeu să nu știe prea multe!

Puțin mai târziu, pe când se îndreptau spre hotelul Prade, Bastion îi istorisi inspectorului povestea țigaretei și pățania lui Denis.

Dar când ajunseră la hotel, li se spuse că domnul Balt plecase de vreo oră. Fără îndoială că se dusesese să mănânce. Burchell vorbi cu directorul hotelului, care procurase camera învecinată celor doi detectivi. Unul din ei, Linley se afla în odaia lui, celălalt Jacks, plecase pe urmele lui Julius.

Inspectorul se hotărî să aștepte la Linley reîntoarcerea lui Balt. Era o încăpere din care putea supraveghea foarte bine orice mișcare. Se putea auzi cel mai mic zgomot în camera de alături.

Linley raportă șefului său că nimic deosebit

nu se întâmplase în acea zi. Balt nu-și dădea seama că este supravegheat. Acest lucru era foarte folositor poliției. Linley veghia în timpul zilei, iar Jacks noaptea.

Burchell, care nu prea avea chef de vorbă, încuviință printr'un semn al capului.

— Am socotit, continuă Linley, că e bine ca ușa de comunicație între camere să fie întotdeauna deschisă. Când pleacă unul din noi, celălalt rămâne întotdeauna aici. Dacă vreunul din oamenii noștri ar fi atacați, ar dura prea mult ca să ajungem prin salon. Așa n'avem decât să intrăm direct.

— Nici acum nu e închisă? întrebă Burchell.

— Veriga a fost fixată în partea noastră.

— Dar în partea cealaltă?

— Am pilit veriga. Astfel ea nu încuie ușa.

Inspectorul desfăcu cârligul și pătrunse în camera lui Balt. Profesorul îl urma.

— Ai lucrat foarte bine, Linley, remarcă Bastion.

— Da, recunosc Burchell încercând, mai mult de formă să deschidă primul sertar al scrinului.

Mobila era veche. Scârțâia la cea mai mică mișcare. O oglindă care atârna pe deasupra era gata să cadă. Profesorul o prinse în mâini.

— Te-am scăpat de șapte ani de nenorocire, zise el ironic. Imi datorezi ceva pentru aceasta.

— Dar nimic nu este încuiat cu cheia în această cameră, murmură Burchell.

— N'ar avea niciun rost, Balt nu are nimic de ascuns. Vrei să cercetezi rufele lui. Dacă nu, lasă-mă să pun oglinda la loc.

— Dacă Julius răstoarnă această oglindă, zise

inspectorul așezând obiectul la locul lui, aceasta va însemna sfârșitul lui.

Două pene de lemn, puse sub picioarele scri-
nului lunecaseră din locurile lor. Bastion nu le
ridică însă. Le lăsa acolo unde se aflau acum.
El urmă pe Burchell în salon și în camera de
baie. Mulțumit de rezultatele vizitei sale, inspec-
torul se întoarse în camera lui Linley, fără să
fixeze veriga. De acolo telefonă directorului Scot-
land Yardului.

— Înștiințați-mă imediat ce Balt se reîntoarce,
porunci acesta.

Bastion se așeză pe un scaun și-și aprinse o
țigară. Fredona.

— Nu fii atât de mândru, zise inspectorul.
Mai așteaptă puțin...

Curând după aceea se auziră pași pe coridor.
Jacks apărură în pragul ușii. Era uimit de vizita
inspectorului.

— Mi-a scăpat!... Bănuia, desigur, că sunt pe
urmele lui...

— Ce s'a întâmplat? întrebă Burchell.

— A cinat la Soho. Apoi s'a dus și a așteptat
trenul subteran în stația Leicester Square. Cre-
deam că avea o întâlnire. Deodată... a dispărut.
Când ajunsei pe peron, era de acum prea târziu.
Se urcase în trenul care tocmai ieșea din gară.

Profesorul începu să râdă pe înfundate.

— Nu se afla, așa din întâmplare, un om cu
pardesiul albastru, prin împrejurimi?

Jacks nu răspunse.

— Atunci, zise Linley, ar fi mai bine să ne
ducem. Să-l așteptăm lângă banca din Marble Arch.
L-ai văzut cumpărându-și biletul la stație?

— L-am văzut azi după amiază când și l-a

umpărat. Dar se pare că s'a răzgândit și că n-
plecat mai departe.

— Ei drăcie, dar ai fi putut să-mi spui asta.

— Bine Jacks, spuse Burchell, nu este greșala
dumitale.

— Metro-urile astea ar trebui desființate, a-
dăugă maiorul. Nu fac decât să îngreuieze sarcina
Scotland Yardului.

Bastion reîncepu să fredoneze. Burchell se a-
propiă de fereastră și privi cerul. Luna avea să
apară dar nori groși acopereau firmamentul. Balt
poate că nici nu avea să se mai înapoieze...

Linley trase un scaun lângă radiator și deschise
un jurnal iar Jacks se așază pe marginea pa-
tului.

Apoi, deodată, Bastion își încetă cântecul.
Maiorul înțelese că această tăcere era bogată în
semnificații. Intr'adevăr, se auzi un zgomot care
surprinsese pe Burchell și profesor mai mult decât
pe ceilalți.

Ceva se spărsese căzând, în camera vecină.

Burchell se îndepărtă de la fereastră și privi
pe Bastion. Schimbă o privire de înțelegere.
Amândoi ghiceau ce se întâmplase în camera
vecină. Oglinda căzuse de pe scrin. Cineva se
afla, deci, în cameră.

Inspectorul făcu un semn ca să impună tăcere
și încet, fără zgomot, se duse spre ușă ca să as-
culte. Tăcerea domni câteva minute, apoi se auzi
zgomotul unei sertar ce era deschis.

Burchell își scoase revolverul și făcu semn ce-
lorlalți să stingă lumina. Se auzi zgomotul altui
sertar deschis.

Incet, inspectorul întredeschise ușa, apoi o în-

chilse la loc. În șoaptă zise celor doi oameni care se apropiaseră.

— Așteptați aci. Mă duc până la ușa salonului și abia atunci voi aprinde lumina.

Redeschizând ușa, traversă camera fără să facă nici un zgomot.

Văzu lumina unei lanterne, profilându-se pe pat, apoi pe măsuta de noapte. Burchell rămase nemiscat. Asculta cu atenție. Auzi o respirație scurtă. Puse mâna pe revolver.

Înaintă un pas, apoi se opri. Celălalt înțelese că-l pândea o mare primejdie. În întunericul camerei, nu erau decât ei doi, doi potrivnici. Inspectorul își dădu seama că este pândit. Nu știa însă unde se ascunde dușmanul.

Burchell voi înfine să pună capăt acestei urmăriri. Dintr-o singură săritură, ar fi putut fi lângă butonul electric. Sări. Lumina se aprinse. Inspectorul rămase înmărmurit: Belle Starr stătea cu revolverul întins spre el.

— Tu!... Ted!

Făcuse o mare efortare pentru a putea vorbi. Suspină. Revolverul îi scăpă din mână. Burchell se repezi spre ea, pentru a o sprijini. Nu observă spaima frumoasei Belle. Profesorul însă își dăde seama de acest lucru.

— Belle, strigă el. Micuța mea!

Era gata să se prăbușească. Reuși însă să se mențină în picioare. Privea aiurită spre cei doi bărbați.

— Ce căutați aci? întrebă ea.

Si fiindcă nimeni nu-i răspunse, se întoarse spre Burchell.

— N'ai avut niciodată încredere în mine, Ted!

— Nu înțeleg, zice el.

— Scrisoarea mea..

— N'am primit nici o scrisoare dela tine.

— Totuși ți-am scris ieri seara. Te rugam să rămâi astănoapte la birou și să aștepti vești din parte-nă.

— Pe ce adresă mi-ai trimis?

— La tine acasă. Chiar eu am pus-o la cutie.

— Eri noapte am lipsit de acasă. Azi toată ziua am fost în oras. Dar... explică-mi rostul prezenței tale aci, Belle?

— Așteaptă! Trebuie, mai întâiu, să cotrobăiesc prin această cameră. Pierdem timpul.

— Atunci, nici nu te mai osteni, strică profesorul. Nu vei găsi țigărele aci. Am găsit-o noi înainte. N'a fost niciodată aci.

— Spui adevărul, doctore Bastion? întrebă neîncrezătoare Belle.

— Privește!

Scoase dintr'un buzunar bucățile aduse de Garland și i le întinse.

În ochii frumoasei Belle, trecu un fulger de mânie.

— Repede, strică ea, repede! Să nu pierdem timpul.

La un semnal luminos, masinile încărcate cu polițiști porniră spre locul întâlnirii. Inceptorul și cei doi ajutoari ai săi se aflau de acum acolo. Bastion și Boris se reînforșaseră în Ford's Place împreună cu Belle. Burchell hotărîse mai dinainte ce avea de făcut. Își conduse căruții până în apropierea casei de pe marginea fluviului. Bărele de la gardul de lemn fuseseră îndepărtate. Un șir întreg de polițiști înconjurau casa Belle și asigurase că ușa dela intrare nu va fi închisă.

Nimic nu mai putea să se împotrivească planului lui Burchell. Înainte de sosirea poliției Jim care păstrase o amintire destul de tristă de la întâlnirea lui cu Denis, fugise să se ascundă de cealaltă parte a Tamisei la Shanhell. Era întovărașit de alți doi camarazi cari voiau astfel să scape și de urmărirea poliției, dar și de răzbunarea complicilor trădați.

...În salonul cel lung, „domnii” aceia erau foarte liniștiți. Erau convinși că nimeni n’ar fi putut veni să le turbure adunarea. Când Burchell apărură în pragul salonului, președintele nu se asezase încă pe jîtul său. Denis stătea în picioare, la celălalt capăt al mesei. Linley și Jack, special a’esi de inspector pentru acest lucru, se reteziră la ferestre. Ceilalți polițiști se răscoală din cameră. La început se auziră câteva exclamații, un zgomot înăbușit de scaune răsturnate. Curând însă totul se liniști.

Totți erau uimiți. Iar în fața revolverelor poliției, nimeni nu îndrăznea să se împotrivească. Cei doi vlagani care-l țineau pe Denis se napustiră spre ușă. Denis se repezi spre Judith.

— Mănile sus! Toată lumea! Porunci inspectorului. Toti ascultară afară de cel din capul mesei. Era prea înșălmăntat pentru a putea face vreodată mișcare. Burchell se apropie de el.

Dar deodată președintele făcu un gest de împotrivire.

— Ia spune-mi inspectorule ce înșamnă toate acestea? Nu am dreptul să-mi invit prietenii, fără ca dumneata să mă turburi?

— Ierlati-mă dacă mă înșel, zice ironic Burchell. Credeți că vă mai poate folosi la

Te va comedia asta? Desigur că ai uitat ceva...
Mă întreb chiar cum de mă puteți recunoaște fără
ochelari.

— Dacă bănuiești că...

— Ajunge Gannet. Te arestez că fiind asa-
sina lui Jason Starr și complicele asasinilor
fratelui... Julius. Vei mai fi ne-oi să
dați seama și de alte învinuiri. Dar momentan a-
ceste două ajung. Vreau să te previn că...

Balt se repezi spre fereastră. Geamurile săriră
în tândări, dar fu readus în cameră. Linley duse
mâna la buzunar. Cătușele se închiseră în jurul
măinilor banditului.

Afară se auzi sueratul unui fluer. Mai multe
mașini de ale poliției se apropiară de cară. Mo-
toarele făceau un zgomot asurzitor.

CAP. XV

SFARȘITUL AFACERII BALT

În timp ce Vuler servea cafeaua, profesorul
își fumă liniștit țigărele. Belle Starr își pironise
privirile asupra lui Bastion. Maiorul făcu semn
cu coada ochiului inspectorului.

După ce valețul eși din odaie, profesorul zise:

— Balt a avut o idee mărunțică, când a de-
pus trucul fratelui lui pe banca din Hyde-
Park. Situația financiară a lui Gannet devenise
foarte precară. Ca să dispară nu-i convenea
însă. Avea de gând să-și continue banditismele
chiar dacă pentru aceasta, ar fi trebuit să re-
nunțe la personalitatea lui. Și-a închipuit că
poliția nu va mai căuta un om, presupus mort.
Atunci a făcut acest plan, cu adevărat drăcesc.

— Și i-ar fi reușit de minune, adăugă Burchell, fără această întâmplare a țigaretii.

Profesorul încruntă din sprâncene.

— Pierzând țigarea a dat naștere unei situații cu totul neprevăzute. S'au comis unele greșeli. Dela început încă, am bănuir că trupul victimei nu era cel al lui Gannet. Dar, din cele ce se șiau atunci, nu se putea deduce o asemenea ipoteză. Povestirea lui Ash era un mare mister pentru mine. Ipograful susținea că a văzut alături de Judith un bărbat necunoscut. Deși îl văzuse pe Balt de multe ori, totuși nu era în stare să spună dacă acel bărbat era Gannet sau nu. Atunci m'am întrebat dacă într'adevăr acel om era sau nu Balt. Fiindcă Judith ieșise cu mașina din curtea domeniului „Deodars” nu se putea bănuir decât că acel om era Gannet. Ash însă nu-și dădea seama de aceasta. Pentru ce? Foarte simplu. Pentru că Balt își schimbase înfățișarea. Își răsese mustața. Am fost la Ash și am stat de vorbă cu el. Ceeace mi-a spus n'a făcut decât să-mi întărească bănuelile. Plecând de la el, mi-am putut închipui cum s'a desfășurat crima. După ce l'a ucis pe Julius, Gannet a ras mustața mortului. Apoi și-a tăiat-o și pe a sa. Coincidența unui bărbat cu mustața rasă, la Glasgow era prea caracteristică pentru a nu atrage atențiunea. Iar de aci, până la deslegarea întregului mister nu mai era decât un pas: Julius Balt era într'adevăr Gannet Balt? La început, n'am crezut niciun moment că Julius ar fi putut fi victima. Dar fu Burchell, ti-ai dat atâta osteneală să stabilești veridicitatea alibiului din Scotia, încât m'ai zăpăcit complet. Peste tot ne ciocneam de această poveste: a călătorului din

Scotia. Și cu toate acestea noi curioșii îndrăgim de bine vreo alibiuri, nu?

→ Dar cum de a putut fi stabilit acest alibi? întrebă maiorul.

— Foarte ușor! Julius Ball a debarasat la Glasgow. Își trimite bagajele la Londra prin intermediul unei agentii. El însuși, pleacă cu primul tren spre capitală, unde are întâlnire cu frate-său.

— Un minut, domnilor! întrerupse inspectorul. Gannet a scris lui Julius, încă pe când el se afla în America, de această călătorie prin Scotia. L-a asigurat chiar, că nimic nu-l obliga să vină la Londra numai decît.

— Înghăduiti-mi să am cu totul altă părere de această pricină. Gannet a dictat scrisoarea cercetărilor sale și a rugat-o apoi să i-o lase pe birou pentru a o semna. Ball nu a expediat niciodată această scrisoare. Ea nu avea decât rolul de a zădărnici cercetările Scotland Yardului. Totul fusese premeditat pînă la cel mai mic amănunt: un fratricid planuit de mult. Victima avea să fie adusă din New-York prin Isпита unei strălucite cariere bănești. Și toate acestea numai pentru că cei doi frați semănau ca două picături de apă.

— Dar atunci, cum rămâne cu alibiul din Scotia? stăruie Bevis.

— Așa dar, Julius pleacă spre Londra. În aceeași zi, un domn, a cărui identitate o vom afla curînd, închiriază o cameră la un hotel din Glasgow unde se înscrie sub numele lui Ball. Fără îndoială că semăna cu el. Poate erau chiar de aceeași înălțime. Avea o mustată brună. Și a ras mustata și a început să colinde orașele

Soției sub numele lui Julius. Vorbea cu accent americanesc. Toți cei cari l-au întâlnit, credeau că au de a face cu unul și aceeași individ. Era în slujba lui Gannet. Iar Duminică seara, la Dundee, Gannet i-a luat locul. Omul de pe ie a dispărut, căci el nu avea misiunea. În ziua anchetei, Gannet a sosit de la Edinburg.

— Dar dece și-a ras mustața? Oare prin aceasta, nu ar fi putut da naștere la anumite bănueli?

— Da, dar s'a priceput de minune să îndepărteze orice bănueli. Dacă Julius ar fi fost văzut la Londra înainte de a se fi ras, aceasta ar fi fost destul de primejdios pentru criminal. Trebuia însă dovedit că se culcase la Glasgow în noaptea, în care era asasinat la Londra. Dealtfel am fi putut accepta explicația pe care a dat-o falsul Balt asupra tăierii mustății. Mulți călători, ajungând la destinația, își rad mustățile. Aceasta din cauza pasapoartelor lor.

Maiorul nu părea însă prea convins. Bastion mai avea de explicat multe lucruri.

— Singura diferență între cei doi frați consta în următorul fapt: Pe când Gannet purta o mustață scurtă și îngrijită, a lui Julius era lungă și neîngrijită. Era și mult mai rară. Este foarte ușor să scurtezi o mustață, dar ti-e cu neputință s'o faci mai deasă.

— Atunci firele de păr găsite în camera lui Gannet erau firele mustății sale?

— Desigur. Când le-am descoperit, am vrut să aflu dacă nu cumva Gannet se răsese înainte de a pleca în oras. Deaceea am reconsti-

fuiț crima cu tine. Dar n'am găsit nimic... Atunci am făcut apropierea între firele de mustață și rănille pe care cadavrul le avea la picioare, pricinuite de niște pantofi prea strâmți. Numai atunci am fost sigur că Gannet mai trăia încă și că el fusese înlocuit de altcineva. Trebuie să vă amintesc că pe atunci nu ne îndoiam nici un moment de existența lui Julius. Când a început să se discute despre Julius, am crezut că se vorbea de adevăratul Julius. Alibiul fusese foarte bine stabilit. Mă feream însă de Julius pentru că el răsturnase prima mea bănuială. S'ar mai fi putut ca Gannet să fie cu adevărat mort și ca Julius să ne fi păcălit pe toți.

— Cum de n'am dat eu mai multă însemnătate firelor de mustață!.. exclamă cu părere de rău Burchell.

— Poate... murmură profesorul. Lucrurile cele mai simple ți se păr de o mare importanță atunci când îți sunt explicate. Dar... să nu uit, aș vrea să vă citesc un capitol din cartea profesorului Gross.

Profesorul deschise cartea pe care o ținea în mână atunci ne convinge. Rândurile pe care le citea se refereau la asasinarea unui băncher din Petrograd. Lângă trupul victimei se găsise o țigară. Pe ea se descoborau urmele a doi dinți. Totuși dantura băncherului era cât se poate de regulată. Se descoperi că țigarea aparținea nepotului băncherului, care fu și arestat.

— Vedeti dar, că e vorba de un caz asemănător. M'am gândit imediat la acest lucru, de îndată ce am aflat de existența țigaretei. Ob.

serviciu că dinții celui găsit pe banca din Hy-e-Park erau foarte regulați. Din nenorocire, în cazul nostru, țigareta dispăruse ca prin farmec. Dar toate încercările cari s'au făcut pentru a o regăsi, mi-au întărit bănuiala că Gannet mai trăia încă. Și acum, cu cele ce știm, nu ne va fi prea greu să reconstituim crima.

„Gannet Balf pregătise totul cu foarte multă atențiune. Plecând dela Deodars se duse direct la gară pentru a-l aștepta pe Julius. Fără îndoială, că l-a primit foarte călduros pe fratele său. Apoi a plecat împreună cu el cu mașina. Nu ne interesează unde s'au dus. Spre dimineață Julius a fost asasinat și îmbrăcat cu hainele lui Gannet. Probabil că și mustața i-a fost trasă atunci.

„După ce duse trupul victimei în parc, Gannet și-a dat seama de pierderea țigaretei. El studiase însă criminologia. Fără îndoială că citise lucrările profesorului Gross. Se gândise probabil la acel bancher din Petrograd și la soarta nepotului său. Complicii îl părăsiseră. Pentru a nu se da de gol, ar fi trebuit să dispară până în momentul în care prezența lui avea să fie semnalată în Scoția. El se rase în cursul nopții.

Totuși nu putea să riște să fie văzut alături de victimă. Aserănarea dintre ei ar fi putut da naștere la bănueli. Orice altă persoană însă s'ar fi putut arropia de bancă pentru a câștiga obiectul pierdut.

Credea că țigareta îi oăzuse pe când era în apropierea băncii. Nemaiavând la îndemână nici un complice, se gândi la Judith care, înstrăinată de tatăl său, făcea tot ce-i poruncă.

„Bine înțeles că, părăsind Dane Crescent tânăra fată nu știa nimic despre crimă. Balt îi porunci să caute țigărele prin iarbă. Dacă ar fi găsit-o ar fi trebuit s'o ducă înapoi la „Deodars” s'o arză și să nu pomenească nimănui despre ea. Balt, proaspăt ras, coborî în colțul străzii. Judith avea să-și continue singură drumul. Țigărele se afla sau pe bancă sau pe iarbă. Apropunându-se de bancă zări pe un al doilea Gannet, citindu-și ziarul. Fu înspăimântată. Se dădu înapoi înțelegând că acel om era mort. Instinctiv, fără să mai judece începu să caute țigărele. Când îl zări pe Denis, fugi îngrozită. Se îndreptă spre gara Victoria unde spuse lui Balt că nu găsisse țigărele. Dar nu avu curajul să-i pomenească ceva de tânărul cu care se întâlnise. Balt, amenințând-o cu moartea, sfătui să tacă. În același timp, îi porunci ca, în caz de anchetă, să confirme că trupul mortului era al lui. El mai spuse că la cel mai neînsemnat denunț o va omori. Dacă Denis n'ar fi ferit-o, banda ar fi ucis-o chiar în acea zi. Balt nu știa încă nimic de întâlnirea dintre cei doi tineri.

— S'o fi speriat strașnic, zise maiorul, când a aflat că Denis găsisse țigărele.

— Acest fapt îl silea să fugă. Dealtfel el dorea să se întoarcă în rolul noului său personaj: Julius Balt. Poate că în prima zi a vrut într'adevăr să fugă. Dar când a aflat că țigărele fuseseră din nou pierdute și-a pus în aplicare planul cu Scoția. Intre timp, și-a făcut apariția Belle Starr.

— Continuă, zise Belle. Lasă-mă pe mine pentru mai la urmă.

— Balt a revenit la Londra. La început nu am avut niciun fel de bănuială. Alibiul său respingea orice suspiciune. Totuși nu eram mulțumit. L-am chemat pe doctorul Strong, cetățean american.

Acesta a descoperit câteva greșeli de vorbire la presupusul Julius. Ele se puteau însă explica foarte ușor: Balt nu era american. El adoptase numai obiceiurile și dialectul de peste Ocean. Experiența nu reușise, așa dar.

— Gannet Balt, întrerupse Belle Starr, a locuit câțva timp la New-York, acum vreo cincisprezece ani.

— Ceeace l'a ajutat mult în crima sa, adăugă profesorul. Mă miră faptul că a exagerat felul lui de vorbă. Cred însă că se identifica cu rolul pe care-l juca. Era foarte mândru de talentul său de criminal. Toate planurile lui erau pregătite în mod amănunțit, dar atunci când era vorba de rolul pe care trebuia să-l joace el însuși, exagera. Suferea influența acestui rol. Se identifica atât de bine cu el, încât personalitatea lui dispărea în dosul ficțiunii. Timp de mai mulți ani a deținut o situație importantă în lumea financiară. Apoi s'a apropiat foarte mult de Julius. Și când a ajuns să-l cunoască toate obiceiurile, s'a pregătit să ia locul lui.

— Cele ce spui dumneata, zise Burchell, par foarte interesante. Nu știu însă pe ce te bazezi când susții aceste lucruri?

— Dați-mi voie să vă pun o mică întrebare: Balt avea încredere în Judith. Nici nu vroia să creadă că noi bănuim pe fată. Atunci răspun-
deți-mi, pentru ce a răpit-o aseară?

— Balt a fost înștiințat...

— Bine înțeles... Și el a căpătat această bă-

infală erl seară, chiar aci. Te certai cu Denis
pretinzând arestarea tinerei fete. Vorbeai tare
gesticulai și apoi, chiar în momentul în care
Vyler a intrat să-l anunțe pe Balt spuneai că
nu mai ai răbdare să aștepti cu arestarea fetei.
Deoarece ea știe ceva despre crimă. Balt te-a
auzit.

Profesorul surise batjocoritor.

— Erai foarte prost dispus, continuă el. Te-ai
certat și cu falsul Julius chiar. El făcea pe
nervosul, pentru că frate-său era astfel. I-am o-
ferit o țigară. Mai întâiu ă vrut s'o ia, dar apoi
amintindu-și că frate-său nu fuma, ă refuzat-o.
Falsul Julius nu fumează decât țigări de foi.
În realitate însă preferă țigărele de hârtie. Ți-
gareta însă ă trezit, așa cum sună cei din Viena,
„subconstientul” lui. Nouă ne-a spus însă că nu
fumează niciodată. Aceasta pentru ă nu face
vreo legătură între persoana lui și țigaretă. În-
tr'un moment de neatenție, întinde mâna pentru ă
lua o țigară, dar dându-și seama de greșala
pe care ar fi făcut-o și-o reține brusc. Prea
târziu însă! Gestul l-a trădat! ă muscat din
țigara pe care ă dus-o la gură. Dumneata i-ai
făcut observație spunându-i că ă vorbit prea
liber cu iziaristii. I-ai atras atenția chiar că
din neatenție ar putea și el deveni o victimă
a băncii din Hyde-Park. Drins în latul currei
pe care l-ai întins-o, inventează povestea omului
cu pardesiul albastru care-l urmărește mereu.
El ă dat în vileag acest amănunt căci știa că
Denis fusese într'adevăr urmărit de un individ
îmbrăcat cu un pardesiul albastru. Iată-l așa
dar, trădat de propria lui închiușură. Plecând
Denis ți-a spus că va afla informațiile cari

te interesau. Din acel moment, Balt nu mai avea decât o singură dorință: să fie mai repede decât Luke, să-și asigure ei mai întâi tăcerea Judithiei. N'ai vrut însă să-l lăși să plece singur. Apoi, te hotărăști să-l petreci până la Piccadilly Circus. În grabă să-și a uitat țigara. Era pentru prima oară în viața lui că i se întâmpla un astfel de lucru. Intotdeauna când isprăvea de fumat își arunca mucusul țigării în foc.

— Intocmai! Totul îmi pare foarte împiedec acum. După ce m'a lăsat pe mine la Piccadilly Circus, s'a dus să-și caute complici pentru a-l trimite la Dane Crescent.

— Iar datorită lui Denis, complotul dela „Deodars” nu a reușit. Am cercetat, mai târziu, cu multă atenție țigara. Se observa înțepătura unui dinte. M'am uitat și la țigaretă. Balt s'ar fi prins, desigur, în cursa pe care i-ați întins-o la hotel. Fără Belle însă n'ați fi reușit nici odată să puneți mâna și pe ceilalți. Merită o răsplată pentru asta.

Ea puse mâna pe umărul profesorului. Părea tristă. Suferința ei era mult mai mare de când se răzbunase. Amarnică răzbunare! Numai profesorul își dădea seama de sentimentele care o frământau. Deja moartea lui Jason, năpusese orice lecătură cu trecutul. Și, Belle Starr nu mai avea acum înaintea ei decât viitorul Isabellei Venn.

Povestii celorlalți, ascultând îndemnul lui Bastion, rolul pe care-l avusese în prinderea bandei Starr. Balt se servise de Jason Starr pentru a-și pune în aplicare nelegiuirile sale. Bătrânul, foarte compromis, se temea de mânia lui Gannet. El începuse pe unii din tovarășii lui la revoltă. Apoi urmă moartea lui Colonnis și dispariția lui

Starr. Belle fu înștiințată de acestea printr-o telegramă. Rupsese de mult orice legătură cu Jason. Totuși nu putea uita că el fusese foarte bun cu ea. Venise așa dar ca să-l ajute și ca să încerce să-l scape dintr-o situație primejdioasă. Avea încă o mare influență asupra multor prieteni ai lui Jason. Cu ajutorul lor, vroia să-l năcălească pe Balt. Se prefăcu că este de partea lui și-l făcu să înțeleagă cât de prețios i-ar fi ajutorul ei. El îi spuse că Starr călătorește pentru el. Balt era convins că ea îl crezuse. Belle însă jură că dacă bătrânul este mort, Gannet va avea aceeași soartă.

Dar Starr nu se mai întoarse niciodată. Când Julius fu omorât, asasinul lui, Beppe, o cunoscu pe Belle. Gannet îl însărcină pe Beppe să-l prindă pe Denis, vrînd să-i pună anumite întrebări în legătură cu țigara. Beppe își dădu seama de influența farfuzului lui Belle. De aceea stăruia ca tânăra femeie să fie aceea care să-i ia interogatoriul lui Luke. Dar Belle, care-și dădea seama că țigara reprezenta un argument foarte puternic împotriva lui Balt, insistă să lănceze Denis pentru a obține acel obiect. Trebui însă să rămână la orice stăruințe, când Denis îi spuse că pierduse țigara. Isi închină atunci că tubul de iad fusese cășit de Judith. Intoarcerea lui Balt îi întărea bănușile. Trebuia însă să procedeze cu foarte multă băgare de seamă. Și aceasta cu atât mai mult cu cât, după ce-l duse pe Denis la concert, Balt începu să bănuiască. Portarea ei față de Luke, nu avea de fapt decât un singur scop: să-l înștiințeze pe Burchell că se afla în Anglia. Ea nu putea să intre în legătură directă cu el, căci Balt ar fi aflat.

Puțin după aceea, Belle fu înștiințată că Jason fusese omorât de Balt. Împreună cu Jim începu atunci să pregătească cursa care avea să predea justiției toată banda. I se spusese că în aceea noaptea, în casa de lângă ponton, se va ține adunarea bandiților. Imediat se dusese la hotelul Prade și închiria o cameră. Descoperirea corpului lui Starr nu făcea decât să mărească dorința ei de răzbunare. Ceru, pentru aceasta, ajutorul lui Burchell și al poliției. Ea nu știa că Inspectorul nu primise scrisoarea ei. Bănuia așa dar că poliția făcuse toate pregătirile pentru a prinde banda. Ea vroia însă să intre în stăpânirea țigăretei pe care o credea ascunsă în camera lui Gannet. Jim îi procurase cheia odăii. Belle putu așa dar pătrunde în camera banditului.

Procesul lui Balt cauză multe neplăceri justiției. Burchell însă produse toate informațiile care dovedeau vinovăția lui Gannet. Situația Curții deveni și mai ușoară când trei complici, mai puțin compromiși, se puseră la dispoziția Tribunalului. Datorită lor, se află că Joe Colonnis fusese ucis în casa de pe malul Tamisei, de către Beppe. Întâmplarea aceasta împărți banda în două tabere. Jason Starr, care se împotrăvise crimei, fu condamnat.

Starr adusesse nenumărate servicii bandei, dar el trebuia să se supună orbeste șefului. Fu tradus în fața unui consiliu al bandei. Îmbătrânit, slăbit, neurastenizat, tăbărit asupra lui Balt, care-l lovi cu atâta violență încât bătrânul muri numai decât. Dându-și seama că făcuse o mare greșală, Gannet căută, cu ajutorul complicilor, să ascundă crima sa.

Cât despre Julius Balt el fu așteptat de Gannet la gară. În mașina lui Balt se mai aflau doi complici, așa zișii prieteni, veniți să sărbătorească întâlnirea celor doi frați. Julius fu adormit și transportat la Limehouse, într-o casă care se găsea în apropierea băncii din Hyde Park.

Acelaș lucru se întâmplă și cu Philmore Haggitt. Nu s'a putut afla însă niciodată cum a venit în Anglia. El căzu victimă bandiților, pe când se afla în apropierea casei sale dela Richmond.

Beppe fu învinovățit de moartea lui Colonis, a lui Balt și a lui Haggitt. Schimbase până acum atâtea nume încât nimeni nu putea fi sigur de identitatea lui. În cele din urmă fu condamnat sub numele de G. Lite.

Gannet Balt, convins de moartea lui Jason, nu supraviețui mult timp după el.

Ceilalți prizonieri primiră fiecare pedeapsa meritată.

În urmă, odată cu dispariția șefilor bandei, și cea aceasta de netrebnici se împrăștiă.

Judith și Denis respirau însfârșit ușurați. Afacerea Balt era lichidată odată pentru întotdeauna. Cei doi tineri se întoarseră împreună la Amerly Hall. De data aceasta însă Judith Clay își schimbase numele. Devenise doamna Luke.

Peste câteva zile, ziarele vesteau că Isabel Venn, celebra cântăreață va pleca în America după o vizită pe care o făcuse câtorva prieteni din Anglia. În ziua plecării vaporului, Burchell se duse la Southampton.

— Dece ții neapărat să pleci?, o întrebă el.

— Pentru foarte multe motive, Ted. Tu ai o

meserie. Și eu am una... pe care o încep de abe

— Tu atât de mult la glorie?

— Nu. Mai bine zis, puțin îmi pasă dacă
volu aveau succes sau nu. Dar vreau să-mi re-
capăt încrederea în mine. Trecutul este prea
proape încă.

Văzând aerul lui trist, ea adăugă:

— Răbdare, Ted, poate mă înforc mai curând
decât te aștepti!

— S F A R Ș I T —

Tipărit la 2 | 6 | 1943 în

INTREPRINDERILE

„EMINESCU S. A.”

Str. Ing. Anghel Saligay

— B U C U R E Ș T I —

Romanul BANCA din HYDE-PARK a fost
tipărit pe baza Autorizației Serviciului Cenzurii
Militare a Presei